

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 24

Ple del Parlament

Sessió 18, segona i darrera reunió, dijous 25 d'octubre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Proposició de llei d'espais agraris (debat de totalitat) 202-00026/12	3
Interpel·lació al Govern sobre la seguretat viària 300-00026/12	14
Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior i la transparència 300-00030/12	18
Interpel·lació al Govern sobre la garantia de l'exercici dels drets fonamentals a l'espai públic 300-00031/12	25
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat relatives al dret a la propietat privada 300-00027/12	32
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa 302-00012/12	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil 302-00013/12	49
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre del 2017 302-00014/12	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019 302-00015/12	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic 302-00016/12	77

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 18.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i els lletrats Mercè Arderiu i Usart i Miquel Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia diputats, diputades; consellera; bon dia a tothom.

Proposició de llei d'espais agraris (debat de totalitat)

202-00026/12

Seguim amb l'ordre del dia. En aquest cas, amb el punt vuitè, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'espais agraris. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, i atès que es tracta d'una iniciativa presentada conjuntament per quatre grups parlamentaris, obrirem un únic torn de presentació de cinc minuts per a cada grup parlamentari proponent.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Òscar Ordeig. Quan vulgui.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Consellera, bon dia; membres del Govern; responsables de sindicats agraris, responsables de la Federació de Cooperatives, gent del sector, en general.

En nom del Grup Socialista, avui presentarem, defensarem la necessitat de tramitar i aprovar, d'una vegada, després de tants intents, la Llei d'espais agraris, conjuntament amb els grups que la proposem. Jo crec que aquest era un bon exemple per intentar anar a la una, cadascú amb el seu model, cadascú amb les seves crítiques en allò que no funciona, i cadascú intentant empènyer per tenir un sector agroalimentari potent.

Jo en ressaltaré tres cosetes, tres aspectes. Primer de tot, que anem tard. Jo crec que tots coincidirem que la inestabilitat política dels darrers anys, que la convocatòria electoral, l'avançament electoral, doncs, ha creat un perjudici molt clar. I avui en tenim un exemple: la Llei d'espais agraris, que es va començar a tramitar el 2015, en Pelegrí en va presentar una proposta, no es va poder aprovar; que el 2017 vam fer un debat a la totalitat de la Llei d'espais agraris que, com que hi va haver avançament electoral, no vam poder aprovar i que, avui, tornem a iniciar aquesta tramitació parlamentària, 2018. Esperem que aquesta vegada sí, consellera, diputades i diputats, que puguem aprovar-la d'una vegada, perquè la tramitació comença, però com que tampoc tenim molta estabilitat, esperem –aquesta vegada sí– que ens permeti acabar la Llei d'espais agraris.

Una llei que el sector reclama, una llei que és necessària, però una llei que no és suficient per resoldre tots els reptes que tenim per davant, tots els problemes que té el sector. Per tant, anem tard.

Segon punt, sí que és evident que és una llei necessària; sí que és una llei que els reclama el sector; sí que és una llei que ens interpel·la, amb la demanda creixent d'aliments que hi haurà, fins al 2050, que es preveu que s'hagi de produir un 70 per cent més d'aliments, més quantitat, més qualitat d'aliments, i, sobretot, no amb un creixement molt gran dels cultius que en aquests moments tenim.

Per tant, caldrà produir més aliments, produir-los amb seguretat i alhora, innovar en innovació tecnològica, en innovació científica, per tal d'intentar que hi hagi més productivitat i més eficiència. I a més a més, fer-ho d'una manera sostenible, tal com reclama l'Agenda 2030. Tenim un problema, i és que s'han abandonat, els darrers anys, des del 2001 s'ha abandonat el 10 per cent dels cultius del nostre país. I això és un problema. Per tant, tot i el creixement del sector agroalimentari, que som una de les regions més competitives d'Europa en producció agroalimentària, que ha exportat, que ha aguantat millor la crisi. Que, a més a més, genera unes sinèrgies molt positives a nivell de cohesió territorial, tot i això, evidentment, tenim unes dificultats d'inequitats, tenim unes dificultats de distribució territorial que cal enfocar.

El 65 per cent de la superfície de Catalunya és forestal; el 21 per cent de la superfície de Catalunya són cultius i el 7 per cent són pastures. I no pot ser que no tinguem cap regulació que defineixi, protegeixi els espais agraris, els espais urbans, els espais periurbans, i, sobretot, que protegeixi i defineixi aquestes superfícies, les protegeixi, les potenciï i no tot sigui vist des d'una òptica de desenvolupament urbanístic, de desenvolupament del totxo. Això ens ajudaria, també, a garantir una cohesió territorial que reclamem una i una altra vegada. Molts pobles estan desapareixent, molts cultius s'estan abandonant, i això genera una pèrdua de pobles sencers, una pèrdua cultural, una pèrdua patrimonial i una pèrdua històrica irreparable. Cada poble, cada territori que s'abandona, a part que llavors ens passa això de la fauna salvatge i l'augment dels danys als cultius, de l'augment dels accidents de trànsit, que ja hem reclamat varies vegades..., però també, evidentment, una pèrdua cultural irreparable. Per tant, parcel·les en desús se'n van a un registre, l'Administració fa d'intermediària per facilitar a joves, dones i persones que vulguin portar aquests cultius, que ho puguin fer.

Per tant, la defensem, però diem també que no n'hi ha prou. Ens calen polítiques, consellera, diputades, diputats, ens calen polítiques transversals de suport al sector: crisi de preus, regs, camins, fibra òptica, serveis sanitaris, educatius, que afecten directament o indirectament el sector i la gent que en viu. Fauna salvatge, com he dit, retallades o inversions estratègiques, regulació menys adversa –que també afecta. Per tant, no n'hi ha prou amb la llei, és positiva, però ens fa falta un pas més. I, evidentment, una partida econòmica. Política forestal i silvícola és primordial, com també invertir en I+D+I. Per tant, en resum: esperem que no hi hagi eleccions, que s'aprovi la llei. Segon punt: la llei és bona, però no suficient. Tercer punt i últim: la viabilitat i la continuïtat de les explotacions i el futur del desenvolupament rural dependran, sobretot, de polítiques públiques transversals, integrals, que estiguin pensades des del sector agroalimentari, pensades des del territori.

Moltes gràcies, president, diputades, diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. En primer lloc, el nostre grup parlamentari vol agrair als sindicats i seccions agràries el seu treball i la insistència per portar de nou al Parlament aquesta llei, que no es va poder votar en la legislatura passada i que ara, per fi, podrà ser tramitada gràcies al suport de la majoria parlamentària. A més, ens alegrem que aquest Parlament hagi estat capaç de posar-se d'acord en aquesta qüestió tan important per a la ciutadania catalana i, en especial, per al món rural.

Al voltant d'un dels 3,2 milions d'hectàrees que constitueixen la superfície de Catalunya, es pot considerar terra de cultiu. Però el nostre territori pateix, dia a dia, una major pèrdua d'espais agraris, tant en aquelles àrees on es desenvolupen activi-

tats econòmiques, com en aquelles zones on s'han desenvolupat construccions suposadament agrícoles, com Casa Ametller, per posar un exemple; infraestructures que no són necessàries, com són alguns dels fragments, encara pendents, del Quart Cinturó, pedreres, o alguns projectes que s'han executat recentment i que han arrasat comarques senceres com ha estat en el cas de Salou.

Per això, encara som conscients que no podem quedar-nos només amb aquesta llei, sinó que hem d'avançar molt més en aquesta matèria. Entenem que aquesta llei podrà establir una base per poder dotar Catalunya d'un reglament que permeti planificar i actuar, tenint en compte el sector agrari i rural, reconeixent-lo com a productor d'aliment, equilibrador del territori i cohesionador social.

És hora que la Generalitat comenci a executar plans que frenin el problema del desequilibri territorial. És important que imposin mesures per apostar per un model agroecològic més sostenible, que s'aposti per un model que serveixi per preservar la terra, la terra de conreu, de pastures, de silvicultura..., els diferents ecosistemes naturals i la biodiversitat, com un bé comú de catalans i catalanes, com una estructura per garantir els aliments i per assegurar la sostenibilitat del territori agrari històric, i no com una mercaderia en mans dels grans o de les agroindústries.

És per això que, amb aquesta llei, s'han de definir els espais agraris i poder identificar els que tenen un alt valor agrari, amb l'objectiu de preservar-los i posar els mecanismes que permetin mobilitzar les terres en desús. Això per ara s'haurà d'establir amb les majors garanties i transparències per tenir el màxim de superfícies agrícoles en condicions de producció, per tal d'avançar en matèria de sobirania alimentària; garantir la gestió sostenible del medi i afavorir el relleu generacional, i facilitar que més joves s'incorporin a l'activitat agrària, així com al dimensionament d'explotacions professionals que ho necessitin. A més de permetre una distribució del territori, on sí que hi ha algunes dificultats per conviure conjuntament, que es puguin marcar espais, o reserves per a les diverses espècies o activitats.

D'altra banda, en aquesta llei es reconeixerà l'existència de l'agricultura en el medi urbà, així com de les seves funcions: beneficis ambientals i socials. Obrir la possibilitat de regular i impulsar aquesta activitat beneficiarà la població general catalana. A partir de llavors, la Generalitat ha de treballar per mantenir els espais periurbans vius i aconseguir que Catalunya compti amb grans experiències com el Parc Agrari del Baix Llobregat, que compta amb un producte d'alta qualitat.

Aquesta llei ens reconeixerà aquelles bones pràctiques agràries, i el conjunt de tècniques i pautes orientades a l'explotació agrària, enfocades a garantir la sostenibilitat... –bé, pensava que eren deu minuts, es veu que són cinc–, vull dir que és important, que la llei és bona, però si no la dotem de pressupost, els reglaments no es fan amb temps, serà paper mullat. I crec que és una pena, perquè el món rural necessita de l'empenta..., i d'aquesta llei.

Molt bé, moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, és el torn del Grup Parlamentari Republicà, a través de la senyora Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president, membres de la Mesa, conselleres, diputats, diputades, bon dia a tothom. Bé, després de gairebé un any, ja tenim aquí..., millor dit, ja tornem a tindre aquí i ja podem tornar a parlar de la tan esperada Llei d'espais agraris de Catalunya. Una llei de la que ja en podríem disposar si no hagués estat per l'aplicació del 155 per part del Govern espanyol que, encara que a molts que no los agrada sentir-ho, cal recordar que aquell 155 també va deixar a les portes la continuïtat d'aquesta llei; molts dels quals, en aquesta sala, ja saben, perquè estaven presents, hi van donar suport perquè tirés endavant i molts dels que després també van donar suport a aquell 155.

Bé, jo avui estic aquí, i com és evident, no puc deixar d'aprofitar esta intervenció per a recordar a la consellera d'Agricultura, Meritxell Serret, exiliada política, que segurament avui mos està seguint. I agrair-li la bona feina feta, pel que fa a la Llei d'espais agraris, de la que avui aquí estem parlant. Moltes gràcies, consellera, te volem a casa. *(Aplaudiments.)*

Per seguir parlant de la Llei d'espais agraris, voldria començar citant algunes frases d'algun article publicat en una revista de l'àmbit agrari, per un dels principals representants del sector del món agrari, el senyor Joan Caball, president d'Unió de Pagesos, a qui aprofito, també, per a saludar, i a tots aquells altres representants del món agrari, que ens estan seguint. En el seu article, comentava, publicava una llei..., quan ell ho publicava, la llei encara no havia entrat en seu parlamentària. I, concretament, ens parlava de l'oportunitat, l'oportunitat que suposava per a tot el sector, el que llavors només era un esborrany del que seria la Llei d'espais agraris. I deia, concretament: «Ara tenim l'oportunitat de tirar endavant una llei que, el passat 3 de juliol de 2017, va ser aprovada per la taula agrària, i crec que això és important que ho tinguem present.»

També ens recordava, com ja s'ha manifestat aquí, que és molt important i és necessari que es tiri avant esta llei, i que ja s'ha intentat moltes vegades, el Pla territorial Agrari de Catalunya, de 1983, on ja es parlava de tot això; la Llei d'orientació agrària, del 2001; els plens monogràfics sobre el món agrari, 2010-2014, i, com ja hem anomenat, l'anterior legislatura i la legislatura actual, en què en tornem a parlar.

La Llei d'espais agraris, una llei que ha de donar cobertura legal on ara no n'hi ha. Una llei, l'objectiu de la qual és ordenar la gestió dels espais agraris a Catalunya i dissenyar els mecanismes necessaris per a donar seguretat jurídica als titulars de les explotacions agràries, la finalitat de la qual, entre altres, ha de ser la preservació i la protecció dels espais agraris, entès com un factor de producció d'aliments –abans ho han comentat també els altres companys dels grups parlamentaris. I aquí cal posar èmfasi que la FAO ens indica que caldrà multiplicar i incrementar la producció d'aliments, i a més a més, si tenim en compte que un 20 per cent d'aquests han de ser produïts en nous espais agraris, d'aquí se'n deriva la importància de conservar les terres cultivables disponibles i preveure la seva expansió en la mesura del possible, amb l'objectiu principal d'assolir el màxim nivell de sobirania alimentària tant a nivell global com local.

Una llei que ha d'afavorir la continuïtat de l'activitat agrícola, ramadera i forestal, incrementar-ne l'eficiència i l'eficàcia, protegir els espais d'alt valor agrari, que afavoreixi el relleu generacional, que garanteixi la biodiversitat i la gestió dels diferents ecosistemes naturals, que són la base del desenvolupament de l'Agenda 2030. Una llei que suposarà un salt qualitatiu en la preservació del sòl agrari i que estableix que cal elaborar el pla territorial agrari de Catalunya. Una llei que també regularà la periurbanitat de l'activitat agrària i la gestió de finques no utilitzades o abandonades.

A Catalunya tenim 3,2 milions d'hectàrees de superfícies, de les quals el 21,6 per cent de regadiu i de secà, el 7 per cent són pastures i el 64 per cent, forestals. Segons el mapa d'hàbitats de Catalunya, hi ha 45.000 hectàrees de conreus abandonats, que acaba suposant l'1,4 per cent de la superfície catalana. Si tenim en compte la seva importància quantitativa, des d'un punt de vista territorial, és necessària una regulació substantiva per tal que els espais agraris tinguin el reconeixement dels seus valors i estiguin dotats de la regulació que els correspon.

Mireu, els pagesos de Catalunya, des de l'any 2000, han perdut fins a noranta mil hectàrees de les seues terres. La llei d'espais agraris, per tant, és necessària, i necessitem de manera urgent que es posi en funcionament. Ja s'ha dit, té el consens de la majoria de grups polítics, que volen tirar-la endavant i debatre-la en les nostres comissions, i també de tot el món del sector agrari –Unió de Pagesos, Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, Federació de Cooperatives de Catalunya, Centre de la

Propietat Forestal i Fundació del Món Rural–, i també, evidentment, té el suport del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Jo, per anar acabant, voldria tornar a citar una de les frases d'aquell article del que he començat parlant, en què es deia: «Les forces polítiques al Parlament tingueu altura de mires per a aconseguir que aquesta legislatura tinguem llei d'espais agraris. Ara és el moment. Feu possible aquesta oportunitat, no la deixem passar.» Ell es referia a la legislatura anterior, que, com hem dit, l'article 155 no ho va permetre. Ara en tornem a tindre l'oportunitat. Ho devem al sector, ho devem al país. Fem-la.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, president. Bon dia, consellera, conselleres, membres del departament, representants del sector agrari, diputades, diputats, molt bon dia a tothom. Bé, com s'ha dit, en cinc minuts és molt difícil fer un monogràfic sobre el món agrari; per tant, intentarem cenyir-nos al que ens ha portat avui aquí, que és la llei d'espais agraris, i, per tant, donar-hi la nostra posició com a grup parlamentari de Junts per Catalunya. Una intervenció que ve a raó, doncs, d'aquest tràmit a la proposició..., a la totalitat de la proposició d'aquesta llei. I nosaltres diríem un seguit de qüestions en aquest tema.

Primer de tot, entenem que és una proposició de llei que afronta un repte estratègic important, com ho és, u, la protecció del sòl i dels usos del sòl agrari, i dos, generar un marc urbanístic i tècnic amb criteris de prioritització agrària per estimular-ne la producció i garantir-ne l'existència i persistència de nous models d'espais, de gestió d'aquest tipus d'espais.

Una proposició de llei que a la seva exposició de motius afronta bàsicament dos reptes importants, com serien, com s'ha dit, el tema de la previsió de l'informe de la FAO per a l'any 2050, que demana la necessitat d'incrementar la producció d'aliments al món en un 70 per cent, i també amb una evidència que a Catalunya hi ha 45.000 hectàrees de conreus abandonades, fet que suposa un 1,4 per cent de la superfície catalana.

Per tant, doncs, consellera, és una llei complexa. Jo diria que és una llei de difícil aplicació, i també desplegament. Però a la vegada és una llei que, potser després de molts debats i molt consens, ens és més fàcil aprovar-la aquí, en seu parlamentària, que potser desplegar-la. I això denota valentia, agafar un repte que tenim per davant, majúscul. I, per tant, el fet que la conselleria, la d'abans, amb la consellera Serret, i ara amb vostè assumeixi aquest repte per mi denota valentia i una assumptió de riscos important en un moment de certa complexitat; per tant, des d'aquí també ja avanço la nostra felicitació. És complexa, però al ser volguda, consensuada, i també, doncs, reivindicada pel sector, diguem-ne que ho pot fer tot més fàcil a l'hora de poder-ho desenvolupar i afrontar.

És una llei que interpel·la a tothom; per tant, que dona un caràcter que no és estrictament sectorial, sinó que aquesta llei és una llei, podríem dir, transversal i multiinstitucional, perquè hi han de participar, per fer-la possible, diferents actors. Per tant, entenem que a nivell del sector agrari, del món agrari, és una llei avançada, i també amb un punt de modernitat, malgrat que recuperem alguna pràctica que potser havia estat abandonada al llarg dels anys.

Una llei agrària amb un llenguatge urbanístic. I això a vegades pot semblar contradictori. Per tant, és un dels reptes també d'aquesta norma.

I, per tant, perquè parlem de planificació territorial, parlem de pla territorial agrari de Catalunya, pla territorial agrari sectorial específic, planejament urbanís-

tic, protecció mediambiental, plans d'ordenació urbanística municipal, etcètera, per tant, és una llei que, si m'ho permeteu, té un caràcter disruptiu a l'hora de plantejar les dinàmiques habituals de protecció del sòl.

Una llei que pretén aportar solucions i futurs a diferents problemàtiques que ens podem trobar, com poden ser el tràmit de successió o relleus generacionals en el camp, en el món agrari, i també, a la vegada, com ja hem dit, l'abandó d'aquestes explotacions agràries.

Una llei que situa el sòl agrari en una situació –i això penso que és molt important i ho hem de subratllar– de prioritat, amb una coherent valorització del mateix sòl per davant de diferents criteris urbanístics, majoritàriament i tradicionalment, amb caràcter més urbà. Per tant, aquí també posar accents en aquesta concepció.

Una llei també que contempla un nou model català de banc o de fons de terres d'ús agrari i agroecològic, a partir de la creació –difícil, però ha de ser possible– d'aquest registre de parcel·les d'ús agrari, diguem-ne, en desús.

En definitiva, una llei que entenem que pretén, amb una clara vocació i partint d'una anàlisi de la realitat molt acurada i molt realista, legislar per recuperar i, sobretot, per preservar i estimular la capacitat productiva del nostre sector agrari. Per tant, és una llei de futur, que està bé, que és positiva, i entenem que ha de poder ser desplegable.

Exercim la competència plena en agricultura, que depèn de nosaltres, i ho fem en tota la seva magnitud. I, per tant, es nota amb aquesta llei, que és ambiciosa, gens acomplexada i que mira cap endavant. Per tant, aquí no hi ha cotilles de res ni de ningú, sinó que mirem com ens volem gestionar nosaltres com a país de cara al futur. Ho valoritzem i ho tenim en compte, i esperem que sigui així.

Però a més també, com que és exercici ple de la nostra sobirania, en tant que competència d'agricultura, esperem que ningú, tot i el consens que espero que hi hagi en aquesta sala amb aquesta llei..., no tinguem cap sorpresa a l'hora que es tramiti en d'altres instàncies jurídiques.

Per tant, entenem que comencem un camí llarg, i ja venim de lluny, però espero que..., el futur està més a prop, i ens en sortirem, seguríssim.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i atès que no hi ha esmenes a la totalitat, té la paraula, per fixar el seu posicionament en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Francisco Javier Domínguez. Quan vulgui.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bon dia a tots. Bon dia, consellera, diputats i membres del departament que han vingut. Començarem pels antecedents.

El 83, la Llei de política territorial ja diu que el Pla territorial general de Catalunya hauria d'incloure la definició de terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès que cal conservar o ampliar; i és queda aquí, no diu res més. Hem d'anar al 95, quan s'aprova el Pla territorial general, que enumera dinou plans territorials sectorials que cal desenvolupar: d'infraestructures, d'equipament sanitari, etcètera. No cal dir que estem al 18, i l'únic pla territorial sectorial que no s'ha fet és el de sòls d'interès agrícola. Anem amb un retard d'uns trenta-cinc anys, més o menys.

Però parlar, parlar, se n'ha parlat molt, i en aquest Parlament també. Al monogràfic del 2010 es va acordar que calia protegir el sòl d'ús agrari, calia garantir el suficient sòl d'ús agrícola de qualitat, protegir els espais agraris d'alt valor davant la resta d'usos, de l'urbà i l'industrial, i, molt important, calia incloure els estudis d'impacte agrari, els projectes urbanístics i d'infraestructures. I dic «molt important» perquè, si bé es fan estudis d'impacte ambiental i ja hi estem acostumats i ho veiem normal, és imprescindible que es facin amb normalitat els estudis d'impacte agrari,

per tal de reduir o eliminar l'afectació que els projectes d'infraestructures o urbanístics tenen a les explotacions agrícoles, ramaderes, o a les instal·lacions de regs, o als camins rurals. També deien el 2010 que calia desenvolupar el Pla territorial sectorial agrari. I també el 2010 ja es deia que calia dotar la llei amb els recursos humans i pressupostaris necessaris; i això és important, dotar la llei amb els recursos humans i pressupostaris necessaris. I arribem al monogràfic del 2014, on es torna a repetir la mateixa situació i es torna a deixar tot paradet una miqueta més.

I així podem arribar fins ara, el 2018. Avui es reprèn una proposició de llei d'espais agraris del 2017, que va decaure, que ja era l'evolució d'un projecte de llei de sòls agrícoles del 2015, que també va decaure. Però, si hi estem tots d'acord, per què no s'ha fet abans, aquesta llei, si estem tots d'acord amb el sector agrari? Doncs recordeu el tema més important per al Govern el 2015, què era? El procés. Recordem què és el que preocupava el Govern el 2017: la declaració unilateral d'independència. I ara, el 2018, quin és l'objectiu principal del Govern? La república. Doncs bé, ara mateix gràcies a Catalunya en Comú Podem i als Socialistes tenim aquesta proposició de llei, que en realitat no és més que una versió aigualida del projecte del 2015.

Pel bé del sector, esperem que es pugui tramitar amb normalitat, que es pugui corregir amb esmenes de tots els grups en fase de ponència i que surti definitivament una llei que es pugui posar en vigor. D'entrada el nostre grup hagués preferit que es tramités com a projecte de llei, perquè és una llei prou important perquè l'engués el Govern directament. Tindríem més garanties, els informes pertinents, els dictàmens i uns terminis d'exposició pública, que ara no és així. Com ja sabeu, no hem presentat esmena a la totalitat, però per responsabilitat, perquè creiem de veritat que aquesta és una llei important i necessària.

Però parlem ja d'aquesta llei. Hi ha dos blocs grans, conceptes grans: tot el grup d'articles que parlen de la protecció dels espais agraris, i un segon bloc, que és el títol sisè, que es tracta de les finques agrícoles en desús, per a la seva recuperació de l'activitat agrària.

Als articles del primer bloc es descriuen conceptes, l'objecte de la llei i les finalitats. Es parla de planificació territorial agrària, de l'anàlisi d'afectacions a les explotacions, sistemes d'informació per protegir els espais, delimitació de les infraestructures dels espais agraris, detectar i situar l'activitat agrària periurbana, entre d'altres coses. I al segon bloc es defineix el que es considera una parcel·la en desús; cal identificar aquestes parcel·les i fer-ne un inventari, crear un registre de parcel·les en desús i regular tota la gestió d'aquestes parcel·les.

Però a aquesta llei també hi ha grans mancances. En primer punt, és que no es parla gaire de sostenibilitat. Es podria interpretar que es persegueix molt la quantitat i no gaire la qualitat. I no fa referència, per exemple, a la producció ecològica ni a les denominacions d'origen qualificades o protegides, entre altres coses.

Després, quan es parla d'infraestructures agràries, no s'estén gaire en regadius ni en obres de concentració parcel·lària. Concretament, aquests dos grans temes han caigut de la llei del 2015. En aquesta llei gairebé no tenen rellevància aquests dos conceptes tan importants per a l'agricultura. De fet, amb relació al Pla de regadius 2018-2020, ja estem registrant una sol·licitud de compareixença –ja l'anuncio aquí– de la consellera per tal que ens posi al dia de com està l'estat de compliment del Pla de regadius 2018-2020.

Però la gran mancança, la gran mancança d'aquesta llei és la previsió del seu impacte pressupostari. No m'acabo de creure que es pugui fer tot el que es regula en aquesta llei sense que això afecti el pressupost d'Agricultura; no m'ho crec. O, dit d'una altra manera, crec que sense una previsió pressupostària aquesta llei no es podrà desenvolupar. I això té molt a veure amb les polítiques agràries que aquest Govern pugui portar a terme per desenvolupar la llei.

Segons la llei, el departament haurà de caracteritzar tots i cadascun dels espais agraris. Haurà d'establir quins d'ells són espais d'alt valor agrari. Caldrà elaborar i tramitar la planificació territorial agrària. Igualment, els plans territorials agraris específics. També caldrà desenvolupar anàlisis d'afectacions agràries i la seva tramitació; l'afectació dels POUMs; l'afectació dels plans de gestió d'espais naturals, i els projectes urbanístics o d'infraestructures. El Departament d'Agricultura també haurà de dissenyar, implantar i gestionar tot un sistema d'informació i vigilància de l'estat dels espais agraris. També haurà d'identificar i delimitar les zones amb l'activitat agrària periurbana, i, entre d'altres tasques, el departament també haurà d'elaborar un inventari de camins rurals.

I encara manca el títol sisè. S'haurà de crear el registre de parcel·les en desús..., per cert, com és que els sòls agraris públics no són els primers en entrar obligatòriament en aquest registre? Obliguem els privats i els públics haurien de ser l'exemple. Haurem de crear mecanismes d'intermediació, establir la renda de lloguer, gestionar sol·licituds, convocatòries, etcètera.

¿Me lo parece o es una faena tremenda? Pues, de verdad, en mi humilde opinión, esto creo que no se puede hacer sin un presupuesto importante detrás. ¿Es posible que realmente esta ley acabe decayendo también? O, si se aprueba finalmente, ¿tendremos los recursos disponibles para desarrollarla? En pocas semanas veremos si se refleja en los presupuestos de Agricultura y veremos el verdadero interés del Gobierno en que realmente se desarrolle la protección de los espacios agrarios.

Y ya para acabar, quiero resumir tres ideas importantes, que es que esta ley de espacios agrarios es imprescindible y la apoyamos, aunque venga con un tremendo retraso –porque los últimos gobiernos estaban por el *procés* y otros temas–, aunque venga en forma de proposición y no de proyecto de ley con todas las garantías, ya intentaremos aportar enmiendas y corregirla y que salga la mejor ley posible.

Y quería comentar que el gran reto actual del mundo rural es precisamente corregir el despoblamiento, porque no estamos en la fase de retener la población actual, sino que debemos propiciar que venga gente de otros ámbitos y se instalen. Ya sabemos que esta herramienta no es la definitiva ni la única, pero puede ayudar a atraer empresarios agrícolas de otros sectores.

Y, por último, por favor, este Gobierno tiene que ver esta ley como prioritaria, no solamente el Departament de Agricultura sino todo el Govern, y evitar que se quede en un cajón como tantas otras leyes. Si realmente creen que esta ley es necesaria, destinen los recursos humanos y económicos para desarrollarla.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé; bon dia, moltes gràcies. Algú ha dit: «Després d'un any per fi arriba.» Ja s'ha dit, però és que aquesta llei o aquesta proposició de llei arriba trenta-cinc anys tard. Des de l'aprovació de la Llei de política territorial de l'any 83 –insisteixo que ja s'ha dit–, l'any que jo vaig néixer..., trenta-cinc anys després, aquest país ha passat sense cap instrument per preservar el sòl i els espais agraris. I és curiós, perquè això ha passat just en el període de màxim creixement urbanístic i d'infraestructures del país. De fet, en els darrers trenta-cinc anys, hem transformat i artificialitzat més quantitat de territori que en els dos mil anys anteriors. Casualitats.

Com és possible que fins l'any 2018, bé, el 17, quan es va reiniciar i impulsar aquesta proposició de llei, doncs, no hi hagi hagut una protecció dels espais agraris? Els espais agraris, els bons espais agraris, generalment estan situats al costat dels espais urbans, que precisament s'han ubicat en aquests espais històricament per

la fertilitat d'aquestes terres. I podríem dir que no hi ha hagut un interès polític en protegir aquests espais, perquè justament aquests espais són els més suculents per al creixement urbà.

Podríem afirmar, doncs, que fruit d'una inacció predeterminada dels governs dels últims trenta-cinc anys –vint-i-tres anys de Convergència i també els set anys del tripartit– mai hi ha hagut interès polític per preservar els espais agraris, justament els més sensibles per la seva situació geogràfica. No és casual, doncs, que dels dinou plans territorials sectorials que deia la llei del 95 que s'havien de fer, precisament fos aquest l'únic que va quedar pendent. No és casual. Hem malmès les millors terres del país i que nosaltres entenem que són un recurs bàsic i imprescindible per garantir la sobirania alimentària.

Preservar el sòl agrari no és una excentricitat de quatre ecologistes o de quatre *hippies* o de quatre apocalíptics o de quatre pagesos. No és una excentricitat. És una necessitat bàsica que hem de fer i que hem de tenir com a país, per garantir-ne la seva viabilitat com a societat, per poder alimentar-nos. És bastant bàsic, oi?

Catalunya només és sobirana en un 30 per cent, alimentàriament. Només som capaços de produir el conjunt dels aliments que necessitem en un 30 per cent. En canvi, hauríem de ser capaços de generar el 70 per cent dels aliments que consumim si volem ser viables, si volem viure, si volem ser sostenibles. Des d'aquesta òptica, nosaltres entenem aquesta llei d'espais agraris com una eina més que hauria de servir per assolir aquesta sobirania alimentària, que no només com a CUP sinó que necessitem com a societat i com a país. La sobirania alimentària es basa en uns principis molt senzills: producció agrícola local; accés a la terra de manera justa i equilibrada; control sobre les llavors, per tant, lluita contra els transgènics; dret de la pagesia a produir aliments de qualitat; producció de proximitat a preus justos, tant per a pagesos com per a l'usuari i, per tant, és necessari des d'aquest punt de vista una autèntica reforma agrària que passi de produir molta quantitat de pocs productes diferents, per destinar-los bàsicament a l'exportació, a produir la quantitat necessària de molts productes diferents destinats a l'abastiment dels mercats de proximitat. Preservar els sòls agraris per assolir la sobirania alimentària, bàsicament.

Nosaltres hem reivindicat aquesta llei i el seu tràmit parlamentari. De fet, la passada legislatura, en més d'una ocasió vam impulsar-ho amb diferents mocions. Des de la CUP - Crida Constituent podríem alegrar-nos que trenta-cinc anys després, o trenta-cinc anys més tard..., la necessitat de tenir aquesta llei. En part podríem estar-ne, però si analitzem els continguts que avui ens proposen, des del nostre punt de vista estan molt lluny dels objectius estratègics de la sobirania alimentària que el país necessita i que nosaltres defensem i que impulsem.

Millor tard que mai, però no oblidem que quaranta anys de polítiques autonòmiques al servei dels interessos especulatiu fan que aquesta llei arribi molt tard. Una evidència del que ha estat l'autonomisme, polítiques on les sobiranes i la capacitat de decidir són limitades a la lògica de la vella política, la dels despatxos, la dels interessos creuats, la de l'especulació. La terra no és per especular, sinó que la terra és per treballar-la, la terra és per viure. Per tant, avui és molt adequat dir: visca la terra!
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. El Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya renuncia al seu torn. Per tant, ara està prevista una intervenció de la consellera. (*Veus de fons.*) Sí, consellera, deia que el Subgrup Parlamentari del Partit Popular ha renunciat al seu torn. Per tant, li toca a vostè.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Perdoneu, estava esperant el Partit Popular, diguéssim. Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; representants d'Unió de Pagesos que ens

acompanyeu avui, de la JARC, de la Federació de Cooperatives, del Consorci Forestal de Catalunya, sens dubte dir, si m'ho permeteu, que sense vosaltres no hauríem tampoc arribat aquí, perquè en sou absolutament corresponsables i, per tant, sou una peça clau perquè avui parlem d'aquest llei d'espais agraris –consellera Borràs, que m'he oblidat de saludar-la–; companys del departament que també esteu aquí; director general de Desenvolupament Rural; directora general d'Agricultura i Ramaderia i director general d'Alimentació i Indústries –que també hi és..., sí–; director general dels Agents Rurals; cap de Relacions Institucionals, Nil, molt bon dia a totes i a tots. Gràcies per l'esforç –ho he de dir–, per l'esforç, la constància i la bona feina, però també gràcies pel compromís, perquè hi és i és ferm, hi és sempre, però també gràcies per estimar allò amb què treballem, perquè és sens dubte més fàcil de fer, i sens dubte el resultat és sempre molt més òptim.

Deia molt bon dia a totes i a tots. Ara sí, sempre és un plaer, i ho és majúscul, també és un deure i un autèntic honor situar el sector primari en la centralitat d'aquest Parlament i en extensió també del país. No podem deixar de posar en valor el paper dels nostres pagesos, el paper de les nostres pageses, dels nostres ramaders i ramaderes i dels nostres pescadors i pescadores sempre –sempre– que en tinguem ocasió. I, de fet, sempre que en tinguem ocasió també és important dir i repetir que entre qualsevol ciutadà i un préssec sempre hi ha un pagès, i que entre qualsevol ciutadà o ciutadana i un bistec de vedella sempre hi ha un ramader, i que entre qualsevol ciutadà o ciutadana i un peix sempre, sempre, sempre hi ha un pescador.

Aquesta llei, que ja es va presentar el passat mes de juliol de 2017, però que va decaure per la dissolució del Parlament, ja s'ha dit, també, degut a l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, dona resposta a una reivindicació –també s'ha dit–, una reivindicació històrica del sector, però no només del sector, sinó també una reivindicació històrica del territori i a les demandes, val a dir-ho també, del mateix Parlament, eh?, que ha urgit de manera reiterada sobre la necessitat d'una llei d'espais agraris. L'hi devem –i també s'ha dit– a la consellera Meritxell Serret. Avui vull enviar-li des d'aquí, des del Parlament del país, una abraçada, perquè sé com d'important va ser per a ella liderar tots aquests treballs. Consellera Serret, gràcies, avui som, sens dubte, més a prop de la fita. *(Aplaudiments.)*

També volem reivindicar o recalcar la importància que des del Govern donem a aquesta llei, certament una llei –i també s'ha dit, i si no s'ha dit prou ho tornem a dir– fonamental –fonamental– per al nostre país. Sense voluntat, però –i també ho dic i ho vull deixar clar–, que això no generi debat, eh? Justament ara s'obre un debat i hem de mirar de millorar-la tant com sigui possible. Necessitem explicar, entre totes i tots, al conjunt del país per què és tan important tirar-la endavant i disposar-ne al més aviat possible, perquè és evident, i jo ho comparteixo, que és una llei que arriba tard.

També un especial agraïment als grups parlamentaris..., al Grup Parlamentari Republicà, al Grup Parlamentari Junts per Catalunya, Socialistes i Units per Avançar i Catalunya en Comú Podem, a tots vosaltres, a tots, gràcies per aquesta predisposició a treballar conjuntament. I a la resta de grups, també gràcies, evidentment, perquè em consta que durant les reunions de treball que es van celebrar la passada legislatura es van poder debatre i es van posar també moltes idees damunt de la taula que de ben segur retrobarem en els tràmits que en un futur immediat també vindran. Gràcies.

El text té el suport, com no podria ser d'altra manera, del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, i ha estat concertat amb les principals entitats del sector, amb l'objectiu de dotar el país d'una llei que bàsicament..., d'una llei, ho repeteixo, que bàsicament permeti planificar i actuar tenint en compte el sector agrari, tenint-lo en compte com a productor d'aliments, equilibrador del territori i, òbviament, també de cohesionador social.

Entrant en matèria, els objectius de la llei d'espais agraris són: per una banda, definir bé què són aquests espais i identificar aquells que tenen un alt valor agrari, amb l'objectiu de preservar-los. Aquest és un dels grans objectius. I, per altra banda, posar en funcionament un mecanisme que permeti mobilitzar al màxim les terres en desús, amb transparència i garanties per tenir el màxim de superfície agrícola en condicions de producció per avançar en la sobirania alimentària, garantir la gestió sostenible del medi i afavorir el relleu generacional facilitant que més joves es puguin incorporar a l'activitat agrària, així com el dimensionament d'explotacions professionals que ho necessitin.

Tal com recull el preàmbul –i també, si no m'equivoco, s'ha dit, d'aquesta proposició–, Catalunya té 3,2 milions d'hectàrees de superfície, de les quals un 21 i mig per cent són conreus de regadiu i de secà, un 7 per cent d'elles són pastures i el 64 per cent, forestal. Alhora, segons el mapa d'hàbitats de Catalunya, hi ha 45.000 hectàrees de conreus abandonats, cosa que suposa un 1,4 per cent de la superfície catalana. Tenint en compte la seva importància quantitativa, des d'un punt de vista territorial és absolutament necessària una regulació per tal que els espais agraris tinguin el reconeixement dels seus valors i estiguin dotats de la regulació que òbviament els correspon.

Per això, per aquests motius, entenem la llei d'espais agraris com una llei estratègica de país, una llei fonamental –fonamental– que esperem que pugui aprovar-se al més aviat possible. Com ja saben, l'actuació del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació es basa en garantir, i també s'ha dit, perquè avui s'han dit moltes obvietats, i això és important, i ho celebren... Doncs, també s'ha dit que una de les actuacions o una de les obsessions d'aquest departament, com no podria ser d'altra manera, és garantir que la població catalana tingui accés a una alimentació, i que aquesta sigui sana, que aquesta sigui segura, que aquesta sigui de qualitat.

Perquè això sigui possible, doncs, no té gaires secrets, ens cal, òbviament, un territori dinàmic, un territori cohesionat, un territori que generi oportunitats socials, laborals i oportunitats econòmiques. No hi ha aliments sense espais agraris.

Aquesta llei ens ha de servir, doncs, per dotar-nos d'eines de protecció que permetin preservar els espais agraris que ens serveixen l'alimentació al nostre país. I això ha de passar per tal que o d'una manera que donem seguretat jurídica als productors que hi desenvolupen la seva activitat i assegurem la competitivitat de les seves explotacions; no hi ha altra manera: assegurar la capacitat productiva del sector agrari de Catalunya i contribuir a fixar –molt important– la població a l'espai rural català.

A més a més, aquesta llei contempla figura dels plans territorials agraris, que s'han d'elaborar d'acord amb les necessitats i les inquietuds del territori, aplicant, per tant, aquesta política de cogestió republicana que ens ha de permetre o que ens ha marcat, o que ens marca, o que volem que ens marqui l'eix en aquesta legislatura. En parlarem molt des d'aquest departament, parlarem molt de la cogestió –nosaltres l'anomenem «cogestió republicana»–, que no és altra cosa que anar de la mà dels agents implicats en qualsevol iniciativa que sorgeixi del Parlament, és entendre la democràcia de manera horitzontal.

I, finalment, aquesta llei ens permetrà lluitar contra les terres en desús i, així, activar al màxim el potencial productiu del país, definint un embrió del que haurà de ser un banc de terres, amb l'establiment d'un registre de terres en què els propietaris que tinguin terres en desús o terres que estiguin en un estat no productiu o que ells, senzillament, no les vulguin treballar més, diguéssim, però que les vulguin vendre, tinguin un espai públic on posar-les en oferta de les explotacions que tinguin, bàsicament, necessitat de créixer.

Som conscients que és un primer pas, però cal que comencem a caminar de manera immediata i de manera ferma i de manera valenta.

I, per acabar, permeteu-me un prec, eh? Ja sé que potser és una mica agosarat, el primer cop que aquesta consellera surt aquí, a la tribuna... En dieu «tribuna», no?, aquí també, al Parlament de Catalunya? (*Veus de fons.*) Com? (*Algú diu: «Faristol.»*) «Faristol.» Bé, perdoneu. Bé. (*Rialles.*) Doncs faig un prec, no?, però jo crec que, d'una vegada per totes, hem d'entendre o hauríem d'entendre que no hauria de ser una casualitat, en cap cas hauria de ser una casualitat tenir aquests debats en aquesta institució, en absolut. Hem d'aconseguir que sigui normal que es parli d'agricultura, que es parli de ramaderia, que es parli de pesca en aquest Parlament. Està molt bé, eh?, tota la resta de coses que es parlen, però hauria de ser normal també que es parlés del sector agrari i dels reptes de l'alimentació, que no només són estratègics, sinó que són reptes de país.

Així, doncs, avui ens reivindiquem, ens reivindiquem com a sector, com a sector imprescindible, i els asseguro que l'agricultura, que la ramaderia i que la pesca són cabdals per a aquest país i que treballarem perquè siguin de manera constant, perquè siguin de manera decidida, perquè siguin sense arronsar-nos temes que siguin a l'agenda política de país.

Res més. Moltes gràcies per les vostres intervencions i gràcies per la vostra atenció. (*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, consellera.

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat a aquest text, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre la seguretat viària

300-00026/12

Seguim ara amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la seguretat viària. Formula la interpel·lació el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i en aquest cas l'exposa el diputat senyor Josep Riera. Quan vulgui.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, treballadors, convidats, conseller Buch, segurament una de les campanyes més impactants de prevenció de la sinistralitat a les carreteres, sense imatges explícites d'accidents però amb un missatge de gran potència emocional, ha coincidit temporalment amb un repunt de les fredes però impactants dades de morts i ferits greus en accidents de trànsit. Estic parlant de la campanya «Tots tenim família. A la carretera, víctimes zero», que tots tenim a la retina, i també una mica a l'ànima. I que a mi em sembla una campanya molt encertada, per l'impacte emocional que suposa contrastar la fredor de les dades globals amb el dolor particular per la pèrdua de vides de familiars en accidents. Si més no, per efecte d'aquesta campanya, cada vegada que en aquest text he escrit i ara pronuncio la paraula «mort» o poso un nombre de víctimes, penso també que són de famílies destrossades, i sobretot ho tinc present també cada vegada que em poso al volant.

Però, més enllà, tenim les dades que contrasten amb els efectes que es busquen en aquesta campanya, en qualsevol d'aquesta mena de campanyes del Servei Català de Trànsit. I, si aquesta campanya ens fa encongir l'ànima, les últimes dades, lamentablement, són un cop de puny de realitat: cent seixanta víctimes mortals des de l'1 de gener d'aquest any. Moltes més, si les comparem amb les cent trenta que hi va haver en tot l'any passat o les 127 de l'any 2016, i desgraciadament en el camí de les 199 que hi va haver l'any 2010, que va ser un any d'altíssima sinistralitat i que s'agafa de referència per revertir-lo a la baixa.

Un dels objectius del seu departament, més enllà del lloable «víctimes zero» que es desitja per al 2050 –encara lluny–, és haver reduït a la meitat el nombre de víctimes l'any 2000 respecte al 2010, però falta poc temps per a això, i últimament ens hem allunyat d'aquest objectiu. Són objectius molt lloables, ho repeteixo, però, per ser justos, també s'ha de dir que no hi ha cap altre país al món que n'hagi aconseguit de tan ambiciosos i desitjables, i la dura realitat, lamentablement, ens diu que la trajectòria descendent dels últims anys s'ha trencat cap amunt en aquest any que encara no hem acabat.

Abans donava les dades de víctimes mortals a les carreteres i ara puc donar les de morts i ferits greus, en què es veu encara més aquest clar canvi de tendència. L'any de referència, el 2010, 301 morts i ferits greus; el 2015, 208; el 2016, 198; el 2017, 173, i en el que portem d'aquest any 2018, 219. Podríem parlar de fatalitat, però val més que tots plegats parlem de les possibles causes que hi ha al darrere d'aquestes xifres, de si hi ha nous factors en aquesta ja vella xacra dels accidents de trànsit.

Des del seu departament, senyor Buch, ja s'ha anunciat una nova campanya basada en el concepte «no al risc» i que explícitament, sobre imatges d'accidents reals aquesta vegada, ens diu «no a l'alcohol, no a les drogues, no a la velocitat excessiva, no a la conducció temerària i no a l'ús del mòbil», amb la finalitat de trencar la tendència i tornar a encaminar-se cap a l'objectiu de víctimes zero.

Podem posar sobre la taula tots els factors que intervenen en la conducció. Podem dir que tenim més bones carreteres, però també que encara hi podem fer més. Podem dir que s'ha reduït el nombre de punts negres –alguns encara molt negres– a la xarxa viària, però també que encara hi podem fer més. Podem afirmar que els vehicles d'avui dia són més segurs, amb sistemes electrònics que fan més segura la conducció. Podem dir que fa molts anys que ens cordem el cinturó, però també que ens el cordem poc quan anem al seient de darrere; un 16 per cent de les víctimes no el duïen. Podem dir que hi ha hagut un canvi de cultura també respecte al consum d'alcohol i drogues, i no barrejar-ho amb la conducció, però també que l'alcohol i les drogues han repuntat com a factor que té a veure amb l'increment d'accidents mortals, en un 5 per cent dels accidents. Podem dir també que des de principi d'aquest any s'han fet 642.000 expedients per excés de velocitat, però també que l'excés de velocitat continua sent un factor de sinistralitat: un 13 per cent dels accidents mortals.

Però, com se subratlla des del seu departament, el factor humà continua sent absolutament determinant en els accidents de trànsit: un 90 per cent dels accidents de trànsit amb víctimes el tenen com a detonant. Aviat és dit; un 90 per cent. Estem parlant de conducció temerària, d'excés de velocitat, d'alcohol i drogues i de distraccions en general; en definitiva, de les causes de sempre, però en un context de repunt de l'accidentalitat i de nombre de víctimes.

Però, entre aquestes causes de sempre, també podem trobar factors més nous, com és l'ús del mòbil; de fet, relativament nous, perquè, segons dades oficials, les distraccions amb el mòbil ja van ser la primera causa de sinistralitat amb víctimes l'any 2014, i per això el lema de la campanya mediàtica del Servei Català de Trànsit del 2015 ja va ser aquest: «Vius connectat. Conduint, desconnecta». Però estic convençut, conseller, que en l'apartat de distraccions l'ús del mòbil no ha anat a menys, sinó a més, i si no és així ja em corregirà.

Si ara, en aquest moment, a mi em sonés el mòbil –i els haig de confessar que havia planificat fins i tot que fos així, de veritat, per il·lustrar-ho amb l'exemple–, si a mi o a qualsevol de vostès ens sonés el mòbil o ens vibrés a la butxaca mentre estem parlant des d'aquesta tribuna –per cert, jo prefereixo dir-ne «tribuna»; «faristol» jo ho veig més com on tenen els músics la partitura o el que tenim a la sala de premsa d'aquest Parlament, jo crec que això es mereix dir-ne «tribuna», no perquè el faristol sigui menys, sinó perquè serveix més per a altres coses–, doncs els deia que, si a mi o a qualsevol de vostès ens sonés el mòbil mentre estem parlant des d'aquesta tribuna, segur que no l'agafaríem. Jo ara el podria notar i no se'ns acudiria despenjar

i dir: «Ara no puc parlar, estic parlant a la tribuna del Parlament, però no m'espereu per dinar»; jo crec que quedaria molt malament. Esperaríem a acabar i tornariem la trucada o potser enviariem un missatge des de l'escó. Doncs per què agafem el mòbil o mirem si ens han entrat missatges o n'escrivim mentre estem conduint?

Mirin, despenjant el telèfon des d'aquesta tribuna, només ens podria passar que el president Torrent, amb tota la raó, ens cridés l'atenció. Però és que, si ho fem mentre conduïm, ens hi va la vida, i si no la nostra, la de qualsevol altre usuari de la xarxa viària que tingui la desgràcia de topar amb nosaltres quan ens hem distret.

Jo no sé si l'ús innecessari del mòbil és la causa principal, conseller, de la preocupant repuntada de les dades de sinistralitat a Catalunya ni si ho és també a la resta del món. Vostè, conseller, té les dades més detallades i la situació més estudiada, i em consta que els preocupa de manera important. Per això li agrairia, tots li agrairíem que ens expliqués com pensa afrontar el seu departament, i segurament altres departaments del Govern que també hi puguin estar implicats, aquesta preocupant situació.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat Riera. La resposta la fa el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, molt bon dia. Començaré donant unes xifres, les xifres a data d'avui, eh? Respecte a l'any passat, tenim un 20,05 per cent de morts més per culpa d'un accident; tenim un 10 per cent de morts per accident en dies festius, i tenim un 2,6 per cent de morts per cada accident, o sigui que, amb els mateixos accidents, se'ns mor més gent. Tot seguit, cinc xifres: un 23 per cent d'aquesta mortalitat és degut a distraccions; un 21 per cent, a una infracció de la norma de circulació –des de saltar-se un estop a no dur el cinturó–; un 15 per cent és un error del conductor; un 13 per cent és una velocitat inadequada, i un 5 per cent és degut al consum d'alcohol o drogues.

Aquestes són les dades a dia d'avui. Les dades que teníem quan vam entrar aquest Govern no eren massa diferents de les que tenim ara, i per això ens hi vam posar des del primer moment i vam intensificar la feina, preocupant-nos, com deia el diputat, preocupant-nos moltíssim per aquest tema. I el vam catalogar d'emergència viària. I és per això que, conjuntament amb d'altres departaments, amb el Servei Català de Trànsit i Seguretat Viària, es van planificar, al llarg del 2018, 509 activitats, i vam marcar tres camins a seguir a partir d'aleshores.

Un primer punt que són les campanyes publicitàries. Ja n'hi havia, de previstes, però les vam decidir intensificar. De fet, els parlaré de cinc mesures en les campanyes publicitàries. Dins de les campanyes publicitàries, l'únic que pretenem és buscar la conscienciació; la conscienciació del que decideix agafar el cotxe i decideix conduir, no? Perquè nosaltres no podem renunciar a les nostres responsabilitats, però no oblidem que són responsabilitats compartides, i el que decideix conduir i decideix atendre el WhatsApp, o atendre el telèfon, o córrer més, o consumir alcohol o drogues mentre condueix, doncs, és una responsabilitat individual que pot afectar d'altres persones, perquè no només corro perill jo, sinó que puc provocar un accident a d'altres. És per això que jo també m'he referit alguna vegada a que ja no podem parlar de conduccions suïcides, sinó que també podem parlar tranquil·lament de conduccions homicides, també. Per tant, ja no són només suïcides, sinó que també són homicides, els conductors i conductores que decideixen no respectar les normes.

Cinc mesures dins de les campanyes publicitàries i de conscienciació: primer, una als col·lectius més vulnerables, als més dèbils, que són els ciclistes i els vianants; una campanya de conscienciació a tots ells.

Una segona és un reportatge –el vam emetre el 28 de juny– audiovisual d'un motorista, que deixa clares les conseqüències que pot patir un motorista que pateix un accident; que no només són conseqüències físiques, també són psicològiques, també són sociològiques, i també poden arribar a ser laborals.

Una tercera mesura són de l'espot que ha comentat vostè, que va ser realment premiat, l'espot de l'any passat «Tots tenim família»; que, per fer-nos la idea és aquell de «Quantes morts voldries?», no? «I si fossin aquests?» I llavors sortia la imatge d'un familiar directe de la persona que estan interpellant. Doncs, va ser una campanya molt premiada i molt reconeguda. Doncs, hem tirat endavant dos nous espots i dos noves falques.

Per a aquesta tardor-hivern tenim previst tirar dues campanyes més. Una sobre motoristes: «Com et veus. Com et veuen.» I una de velocitat, que segurament la tirarem endavant el mes que ve, el mes de novembre.

I una cinquena mesura, que és mantenir viu el blog Infotrànsit, parlant de les polítiques de seguretat viària, d'informar i de conscienciar els conductors.

Per un camp, la conscienciació; per l'altre, perseguir els infractors. I, per tant, com els perseguim, els infractors? Doncs, amb cinc mesures més.

Al mes d'abril es va tirar endavant un pla de contenció, que al mes de juny va ser revisat i al mes de setembre va ser revisat. Per tant, els revisem cada tres mesos, com poden comprovar. Es van identificar les causes d'aquesta alta mortalitat, i vam tirar endavant cinc mesures més: dinou campanyes de Mossos d'Esquadra i de cent sis policies locals, que parlem no només de les causes que els he comentat abans –distraccions, infracció de norma de circulació, error del conductor, velocitat o alcohol–, sinó que també treballem la seguretat passiva amb aquestes campanyes, també treballem motocicletes, ciclistes, vianants, camions i furgonetes, drogoalcoholèmia, distraccions, velocitat, etcètera. Per tant, són dinou campanyes tirades endavant, Mossos d'Esquadra i policies locals, per perseguir aquests infractors.

Una segona mesura és que, diagnosticat que el 35 per cent de les persones que se'ns estan morint aquest any a les carreteres són en cap de setmana –per tant, en moments d'alta mobilitat–, hem tirat endavant dues campanyes extraordinàries i intensives. Han sigut campanyes..., ha estat una campanya, de moment –en tenim feta una–, la que vam fer aquest cap de setmana –ara els en donaré dades–, i l'altra tenim previst fer-la abans de que acabi l'any. És una campanya extraordinària intensiva que es fa durant un cap de setmana –un cap de setmana que es preveu molta mobilitat; i aquell cap de setmana se'n preveia molta, de mobilitat–, i es treballen les distraccions, la seguretat passiva, la velocitat, l'alcoholèmia i les drogues. I la fem conjuntament les policies locals de Catalunya i els Mossos d'Esquadra.

Ara els donaré dades dels Mossos d'Esquadra, perquè la campanya ha sigut molt recent i encara no hem pogut rebre totes les dades de les policies locals. Però pel que fa a aquesta campanya intensiva, hi han treballat més de tres-cents mossos d'esquadra, tant dissabte com diumenge; s'han controlat 35.118 vehicles; s'han fet 55 punts de control de velocitat, en els quals s'ha denunciat 1.508 infractors, i s'han fet 198 punts de control d'alcoholèmia, en els quals s'han fet 1.749 lectures d'alcoholèmia, de les quals 95 ens han donat positives. Aquestes dades s'incrementaran quan tinguem totes les dades de les policies locals de Catalunya. D'aquesta, com els deia, en farem una properament, abans d'acabar l'any. I és un moment en el qual, doncs, si vostès s'han mogut per Catalunya aquest cap de setmana, doncs, deuen haver vist que hi havia molta policia a la carretera, policia local i mossos d'esquadra. I aquest és l'objectiu.

Tenim una altra mesura, una tercera mesura que hem fet aquest any, que és la prohibició..., i això ve d'una miqueta més enrere, però es va tirar endavant ara tot just el..., nosaltres vam aprovar abans d'agost el darrer..., crec que va ser el 27 de juliol que vam aprovar la prohibició de la circulació de camions per la nacional 340 i per la nacional 240, i això havia d'anar acompanyat d'unes bonificacions que va

aprovar el Govern de l'Estat espanyol; bonificacions d'aquests camions per circular per l'AP-7 més barat, que ho van aprovar a principis de setembre. No diem que els camions i els transportistes siguin els causants dels accidents, però sí que reduïm la circulació i, per tant, guanyem en accidentalitat. I les dades estan sobre la taula.

Una quarta mesura: la instal·lació de nous radars. Tenim un 60 per cent de reducció de mortalitat en trams on hi ha els radars. O sigui, on tenim molta mortalitat, hi instal·lem radars i es baixa un 60 per cent aquesta mortalitat.

I una cinquena dada d'aquestes mesures que hem tirat endavant: un 26 per cent més d'expedients sancionadors, i entre juny i octubre un 72 per cent més. Per tant, diguem-ne que en aquests quatre mesos portem un 72 per cent més de sancions, per tant, de presència a les carreteres.

Els resultats quins són? Que entre gener i març teníem un 72 per cent de mortalitat respecte a l'any 2017, d'augment de mortalitat. I entre abril i octubre un 10 per cent de mortalitat, d'augment de mortalitat. Què significa, això? Que ens ha frenat l'augment, però continuem en augment. I això és una cosa que ens preocupa, i molt. Per tant, no estem satisfets de les dades que tenim –no n'estem satisfets–, però sí que és cert que les mesures tenen efecte. I estan tenint efecte i hem reduït del 72 per cent de mortalitat entre gener i març, al 10 per cent de mortalitat entre abril i octubre.

Una tercera pota, que són les actuacions de futur: vostès m'han esmentat els plans 2020, que és la reducció d'un 40 per cent respecte al 2010; treballs amb ajuntaments, amb el món local, i diversos objectius, que si tingués més temps els hi explicaria.

Però, en resum, direm que estem patint un augment –el 2018 estem patint un augment–; que ens preocupa molt, moltíssim; que des del primer dia hi estem treballant; que treballem en la conscienciació i en la persecució..., i perseguir i sancionar els infractors; que mirem més enllà del 2018 i del 2019 –ens estem mirant el 2020 i el 2050 amb els objectius que dèiem.

I, per tant, hem frenat l'augment; no estem satisfets. Estem amb un pla d'emergència viària i perseguirem els suïcides, i perseguirem els homicides que estan provocant aquests accidents i aquestes morts a les carreteres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior i la transparència

300-00030/12

La següent interpel·lació és sobre l'acció exterior i la transparència. En tot cas..., però no hi ha el... (*Veus de fons.*) No, perquè vam fer el canvi. Ho recorden? (*Pausa.*) Vam fer el canvi de la quinze a la disset, i potser el conseller no està avisat. Si els sembla... (*Veus de fons.*) Sí, el que passa és que qui ha de fer la disset crec que tampoc és a l'hemicicle. (*Veus de fons.*) Ah, d'acord, d'acord. (*Veus de fons.*) D'acord, disculpin, sí. Doncs així fem... Atès això, que no hi ha el conseller d'Acció Exterior, passem al dissetè punt... (*Veus de fons.*) Ara hi ha aquí el conseller. (*Veus de fons.*) Doncs així, si els sembla, seguim tal com estava previst.

Per tant, passem ara a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior i la transparència; interpel·lació presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la formula la senyora Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies. Bon dia, conseller. Ahir vostè va dir que en aquest Parlament s'havia de poder parlar de tot. A mi m'agradaria parlar amb vostè dels preparatius que van donar peu al cop a la democràcia del 6 i 7 de setembre de l'any passat, així com de les

dues declaracions unilaterals d'independència del 10 d'octubre i del 27 d'octubre de 2017. M'agradaria parlar d'aquests preparatius i de la transparència.

Lobby Independent Diplomat, contractat per Diplocat, amb un pressupost que tenia l'any passat de 2.300.000 euros; un lobby que la Generalitat va tenir una despesa de més d'1.700.000 euros, i que no sabem què va fer: no sabem amb qui va parlar, no sabem quines són les seves actes, quins són els seus informes. Això..., va arribar una queixa a la Mesa del Parlament, i al final es va haver de constituir un òrgan de garantia de la transparència que va donar la raó a aquesta diputada, a aquesta representant dels ciutadans de Catalunya, i que va reconèixer que vostès havien de donar aquestes dades.

La meua pregunta és la següent, conseller: vostè donarà els informes i totes les activitats que va fer aquest lobby, que hi va haver una despesa de més d'1.700.000 euros de les arques públiques? Sí o no? Recordi que estic en emparament i recordi que el Govern té l'obligació de donar-me aquesta informació.

Els visitants internacionals de Diplocat. Nosaltres també els vam demanar informació, vostès tampoc ens la van donar; van posar més d'una excusa: que encara s'ha de redefinir l'orientació de Diplocat... Però, en canvi, vostès sí que van córrer per reeditar una altra vegada Diplocat; ara, per donar-nos la informació d'aquestes visites, això no.

Torno a presentar una queixa; l'òrgan de garantia de la transparència em torna a donar la raó com a representant dels ciutadans de Catalunya. I torno a estar en emparament, i vostès tornen a tenir l'obligació de donar-me aquesta informació. Conseller, em donarà aquesta informació, com a representant dels catalans? Sí o no?

I no només és un tema d'emparaments que em correspon a mi com a representant dels ciutadans de Catalunya, que ja en porto quatre, també alguns dels meus companys estan en emparament i, per tant, Govern, vostè té l'obligació de donar aquesta informació. Tenim, a més a més, tretze casos pendents d'aixecar queixes a la Mesa del Parlament i peticions perquè, doncs, l'òrgan de garantia de la transparència es pronunciï, perquè vostès no donen aquesta informació. I la pregunta segueix sent si vostès donaran aquesta informació, sí o no?

Amb relació a l'acció exterior. Voldria parlar de dos casos molt concrets: l'Smithsonian Festival, que és un esdeveniment cultural important que es va fer a Washington aquest estiu, i en què van participar, doncs, companyies artístiques catalanes. Nosaltres vam demanar informació sobre el cost d'aquest festival. Ens van donar una documentació molt parcial, de que l'Oficina de Presidència s'havia gastat aproximadament 51.000 euros. Ens van donar una resposta que jo crec que, en termes de transparència i en termes de respecte als representants de Catalunya, dels ciutadans de Catalunya, deixa molt a desitjar. En aquesta resposta que ens dona el Govern, ens diu que hi van participar també, a més de set persones de l'Oficina de Presidència, membres del Departament d'Acció Exterior. Així, en indefinit. No sabem si hi va anar una persona, dos persones, quatre-centes persones del seu departament... Quantes persones hi van anar, conseller? Amb transparència, vostè no ens ho diu.

I en aquest escrit ens diu que, aproximadament, hi va haver una despesa de 51.000 euros, però no ens va contestar sobre totes les despeses que hi va haver. Vam haver de preguntar als nostres companys a la Diputació perquè ens donessin aquestes xifres. La Diputació va contestar, no ho va fer el Govern, i ens van dir que a aquest festival hi va haver una despesa de 2 milions d'euros. Vostès saben com va acabar aquest festival?, va acabar amb un *rifirrafe* entre l'ambaixador d'Espanya als Estats Units i el president Torra, amb imatges que es van fer virals. Vostè creu en acció exterior, conseller, que aquesta és la millor manera de posicionar Catalunya al món?

Potser..., i és una llàstima que no es veiessin les companyies artístiques que hi van participar; al final la notícia van ser aquelles imatges virals sortint el president Torra i tota la seva companyia. Potser soc jo que m'equivoco, i potser els artistes

eren el president Torra i tota la seva companyia artística, amb la qual cosa demano disculpes. *(Aplaudiments.)*

En qualsevol cas, va ser una companyia artística que va costar 2 milions d'euros a les arques públiques. Conseller, torno a preguntar: vostè creu que aquesta és la manera de posicionar Catalunya al món?

Unió per la Mediterrània –Unió per la Mediterrània. Es va fer una cimera molt important d'aquesta organització internacional, que té la seva seu a Barcelona, en la que participen països membres de la Unió Europea, països de la vessant Mediterrània, que es discuteixen coses tan importants com el sanejament, l'aigua potable, l'apoderament econòmic de les dones, la joventut, canvi climàtic, recerca de qualitat, etcètera, i el president Torra no hi va poder anar perquè li van donar un cop de porta als morros i no s'hi va poder presentar. El Govern d'Espanya ho va paraitzar. El president Torra va adreçar una carta als representants d'aquella cimera dient què és el que volia dir. Una carta que el que fa és plorar, fer-se les víctimes, i una carta que el que fa és parlar malament d'Espanya.

Conseller, vostè creu que aquesta és la manera, primer, de posicionar Catalunya al món? Primera pregunta.

Segona pregunta. Vostè creu que d'aquesta manera els obrirà les portes, el Govern d'Espanya, que és el que dirigeix la política exterior, que és al que nosaltres..., o vostès, com a Govern de la Generalitat, han de ser lleials, han d'anar a les regnes, han d'anar en la direcció d'aquest Govern d'Espanya? Vostè creu que aquesta és la manera que el president dels catalans faci d'activista polític, de cap dels CDRs, en comptes d'anar dintre d'aquesta cimera acompanyant el Govern d'Espanya com a amfitrió i projectar el que és Catalunya, el que és la magnífica ciutat de Barcelona? I vostè, conseller, hauria de tenir molta cura en això. No creu que això seria millor?

No creu que potser, si Inés Arrimadas fos presidenta de Catalunya, hauria pogut entrar en aquesta cimera de la Unió pel Mediterrani? Jo crec que sí. Jo crec que una presidenta com Inés Arrimadas hauria pogut entrar en aquesta cimera internacional i en aquest fòrum tan important, tan important per a la Mediterrània i per a la ciutat de Barcelona, que és la Unió pel Mediterrani.

Efectivament, conseller, el món ens mira, és veritat, però això no vol dir que ens miri bé. Pensen continuar així, que els vagin tancant les portes cada vegada que vostès envien comunicats, que vostès fan alguna actuació a nivell internacional? *¿Van a ir de portazo en portazo y tiro porque me toca?*

M'agradaria, conseller, també, que em contestés en seu parlamentària sobre tots aquests emparaments que el Govern ja té l'obligació de contestar, i que ens digui –i que ho digui a tots els ciutadans de Catalunya– si pensen donar aquesta informació, sí o no, basats en la transparència.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el senyor Ernest Maragall, conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Gràcies, president; gràcies, senyora diputada. Està bé que ens doni oportunitat de parlar de transparència en aquesta casa, en aquesta casa que és la seu d'una de les institucions de la sobirania catalana, però també és, al mateix temps, una referència –aquesta institució i la del Govern de Catalunya també, com ara podem comprovar– en matèria de transparència.

Però deixi'm contestar, d'entrada, les seves preguntes, diguéssim, específiques. No és que pensi..., és que ja he contestat, eh? Té, vostè, en el registre d'aquesta casa, les respostes a totes les seves preguntes; estan totes entrades, signades el 19 d'octubre, la setmana passada, i registrades en aquest Parlament fa poc. De manera que

estan a la seva disposició. No pateixi perquè allà tindrà temps per, en fi, dedicar-hi tota l'atenció que vostè vulgui, tots els detalls, totes les possibilitats d'accés a la informació, que també li oferim; no quedarà res fora, en fi, de l'abast de la seva curiositat, diguem-ne, no? I em sembla molt bé que sigui així, no hi ha cap raó perquè no tingui aquesta possibilitat.

De manera que, a més d'això el que queda ara són les seves referències, que a mi em semblen, francament, quasi divertides o patètiques, si no fossin tan lamentables en un altre sentit, no pel que vostè ha dit, sinó pel que representen com a situació de relació amb el nostre Estat.

Però tornem un moment al tema de la transparència, en general, no? Miri vostè, jo ja entenc, eh?, que les nostres respostes a vostès..., i les que li he donat ara, segurament, seguirà dient que no li agraden, eh?, perquè mai..., com ha dit respecte de les que li vam donar dels viatges i aquestes qüestions que vostè ha esmentat.

Perquè vostès el que volen no és saber, eh?, vostès el que volen és embrutar, el que volen és destruir, el que volen és desprestigiar, el que volen és desacreditar, el que volen és rebaixar la qualitat o el reconeixement, en fi, la visibilitat, la credibilitat d'aquestes institucions. I en això estic molt tranquil perquè no ho aconseguiran, eh? I ja poden vostès fer soroll, poden repetir –infinitament com fan– el mateix discurs, la mateixa cantarella, la mateixa frase una i altra vegada. Potser no saben veure que cada cop que ho repeteixen el valor marginal de les seves afirmacions ha disminuït progressivament, i ara ja, en fi, això queda, pràcticament en no-res.

Miri, vostès han fet en aquesta legislatura..., hem contestat des del Govern de Catalunya, a través de les instàncies que aquest Parlament ens ha fet arribar, la Mesa d'aquest Parlament, hem donat resposta a 1.910 preguntes escrites; hem respost 555 sol·licituds de documentació, vuitanta-set d'aquestes en el Departament d'Acció Exterior; hem comparegut, aquest Govern ha comparegut per donar explicacions en vint-i-cinc ocasions, jo mateix en tres d'elles, una per explicar línies d'actuació general, l'altra per la política de cooperació i una l'altra per al desenvolupament de la relació bilateral amb l'Estat. I si alguna cosa podem dir a partir d'aquí també és que si hi ha un referent en transparència a l'Estat espanyol, sento dir-li que és Catalunya, eh?

Vostè sap que l'Administració central, per exemple, no té registre de *lobbys*, que no té registre del grups d'interès? L'Administració central de l'Estat, aquest Estat que ens tanca les portes de la Unió per la Mediterrània, per exemple. No en té, no existeix, eh. Ara el president del Govern ha parlat o ha promès que hi hauria una publicació de l'agenda de visites. Ara, per primera vegada i de cara al futur.

O vostè sap, per exemple, que el Ministeri d'Afers Exteriors espanyols té capacitat per declarar que tota la informació sobre la seva actuació a l'exterior està exclosa de la Llei de transparència. Pot, qualsevol cosa que se li demani, pot l'Acció Exterior espanyola dir: «Això no, això forma part dels límits que La llei de transparència ens admet».

Aquí no els tenim, aquests límits, ni els volem tenir, ni els tindrem. De manera que estem absolutament no només més tranquils sinó que estem absolutament orgullosos de la nostra acció i de la nostra qualitat en termes de transparència. I vostè sap que la Transparència Internacional espanyola, que òbviament és una institució independent, acreditada i sense cap sospita de manipulació de cap mena, ens situa sistemàticament entre les millors institucions espanyoles, tant des del punt de vista quantitatiu com qualitatiu.

Tenim en marxa tot el procés Govern Obert, concepte importantíssim que, en fi, està produint ja canvis i canvis significatius en aquesta direcció de transparència, amb un principi molt clar i molt senzill: publicar, publicarem tot allò que no estigui prohibit o limitat per la llei. D'entrada, sense esperar que ningú ens ho demani. Per això se'n diu Govern Obert, precisament. I això és el que estem fent ja i és el que farem formalment i amb totes les conseqüències a partir d'aquest acord de govern.

És per això també que hem estat acceptats en tant que Catalunya, en tant com a institució del Govern català, en l'organització internacional referent d'això a l'Open Data Charter. O, hem participat en la Conferència Internacional de Dades Obertes, a l'Argentina, ara mateix. O, ahir, a Copenhaguen. Ahir, a Copenhaguen, hi havia una conferència anticorrupció amb totes les qüestions de transparència al voltant, etcètera. Hi havia un representant del Departament d'Acció Exterior, i si vostè vol li enviaré les dades del seu viatge, amb molt de gust. Quants representants del Govern espanyol hi havia? Zero. A qui li van donar el premi transparència? A la senyora Ana Garrido, alertadora del cas Gürtel i perseguida pel seu ajuntament i pel seu alcalde, que, per cert, és el candidat del Partit Popular a la Comunitat Autònoma de Madrid.

Això és la imatge d'Espanya, en termes de transparència. I aquesta és la realitat diferencial respecte de nosaltres mateixos com a institució democràtica i perfectament transparent. Vostè sap també, per exemple, que aquestes dades de viatges que vostè ha demanat, a partir de l'acord que vam prendre a la Comissió Interdepartamental de Govern Obert, fa pocs mesos, ara no caldrà que les demani tampoc, perquè publicarem totes les dades de tots els viatges, de tots els alts càrrecs de l'Administració catalana. I ho farem a consciència, perquè és el nostre criteri, perquè és la nostra convicció, perquè és la nostra voluntat, sense cap altre límit.

O ara, sap també vostè, que s'han admès a tràmit en aquesta cambra –i serà molt interessant el debat que tindrem–, vostès van presentar un projecte, però hi ha un projecte que presentat des de la iniciativa social i assumit per tots els grups, excepte naturalment pel Partit Popular i Ciutadans, que parla, que establirà un autèntic règim de protecció d'alertadors. Llavors tornarem a tenir ocasió de veure qui està efectivament a favor de la transparència i qui està, contràriament, molt lluny i en posicions perfectament oposades.

O, com està succeint aquests dies en els debats a les cambres de representació espanyoles, amb relació a la despenalització d'alguns determinats conceptes d'injúries en àmbit, precisament, de la monarquia, de la religió, etcètera. I també veurem quin és la posició respectiva d'uns i altres grups sobre aquestes qüestions.

Miri, i per últim, amb relació a l'acció exterior i a la nostra presència. Jo vaig tenir ocasió, la setmana passada, de ser a Brussel·les, o fa poques setmanes a Berlín, i fa encara menys setmanes a Londres, i en tots els casos he estat amb representants institucionals, representants de *thinks tanks*, representants de mitjans de comunicació, i em sembla que, si alguna cosa passa –i en el fons és el que està darrera de l'interès i de tot el que va succeir el mes d'octubre passat–, és que el món s'interessa per Catalunya. Hi ha institucions, persones, representants de tota mena, intel·lectuals, acadèmics, juristes que volen saber què passa, que els preocupa, que els interessa la situació dels drets humans, dels drets civils i la llibertat d'expressió en el nostre país. I per això venen. I per això seguirem convidant-los que vinguin, seguirem acollint-los sempre que vinguin, naturalment. I això és la nostra obligació i vostè hauria d'estar absolutament a favor d'això.

I em sembla que és, en canvi, una vergonya que vostè segueixi dient, posant com a exemple negatiu per a nosaltres, l'acció de l'Estat espanyol en el cas del cònsol de Grècia, en el cas del delegat de Flandes, o en el cas de la conferència de la Unió per la Mediterrània.

Vostè, realment, creu que està a favor, que representa els ciutadans de Catalunya, quan li sembla bé que no ens deixin entrar en aquest esdeveniment? Això és una vergonya que vostès expressa en termes d'atac directe a les institucions i al poble de Catalunya. (*Veus de fons.*) Quan vostè es nega que Catalunya sigui membre actiu de la Unió per la Mediterrània, quan vostès col·laboren a fer possible que els interessos, la presència i la veu del nostre país no pugui expressar, ni tan sols en el nostre propi país, en termes de defensa de vostè i dels 7 i mig milió de catalans, que som ciutadans del Mediterrani, d'Europa i del nostre país, amb tota claredat.

De manera que no... Estudiï's les respostes que li hem donat i si volen en tornem a parlar, tranquil·lament. En podem parlar amb vostè sempre que ho vulgui, a la comissió, o vingui al departament i amb molt de gust l'atendré i podrem comentar, a partir de les respostes que tindrà al seu abast, avui mateix –suposo– o demà, en qualsevol cas.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn, de nou, de la diputada Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies. Conseller, conseller, vostè està parlant amb una representant dels ciutadans de Catalunya, igual que la resta de diputats. (*Aplaudiments.*) Som representants dels ciutadans de Catalunya i diferim de les seves posicions.

Començo pel final. Vostè ha dit: «Li sembla malament que el president Torra no pugui anar a la cimera de la Unió per la Mediterrània, que és una cimera, és una organització internacional d'estats de la qual l'amfitriona és Espanya?» Si és per enviar cartes i per parlar malament d'Espanya, per carregar-se Espanya, per fer-se les víctimes els nacionalistes –no tots els catalans: els nacionalistes–, si és per... (*aplaudiments*), si és, conseller, per no respectar la competència exclusiva de la política exterior, que correspon al Govern d'Espanya... Nosaltres no anem per lliures, nosaltres hem de ser lleials! Això és l'acció exterior! El que vostès estan fent és una altra cosa, és acció separatista i, perdoneu que ho digui, «txapussera» (*aplaudiments*), perquè hi ha molta despesa de diners i no serveix absolutament per a res, perquè els van tancant les portes una per una. Si Inés Arrimadas fos la presidenta de Catalunya, estic convençudíssima que aniria a aquestes cimeres de la Unió per la Mediterrània acompanyant el Govern d'Espanya, clar que sí, i posicionant Catalunya d'una manera molt millor, i la ciutat de Barcelona, molt millor del que vostès ho estan fent. Aquí va la pregunta i aquí va la resposta. (*Aplaudiments.*)

Amb relació a la transparència i amb relació als emparaments, no és que a nosaltres no ens agradi la resposta que ens està dient: és que hi ha un òrgan de transparència independent que ens ha donat la raó després de mesos i mesos i mesos de preguntar. Això és un fracàs de la transparència del seu govern, un fracàs absolut. El seu govern no porta ni sis mesos de govern, i ja hi ha hagut més de sis emparaments. En aquestes respostes que vostè diu que ens han enviat el 19 d'octubre, és a dir, al final, després d'insistir i queixar-nos, i que donessin la raó de que hi ha hagut aquest òrgan de garantia de la transparència als representants dels ciutadans de Catalunya –recordi-ho, també som representants dels ciutadans de Catalunya–..., és perquè nosaltres no hem deixat d'insistir a demanar aquestes dades. Si aquestes dades que vostè no... ens donen no és el que estàvem demanant, tornarem a anar a l'òrgan de garantia de la transparència, perquè està ja fent jurisprudència. Si és que al final ens farà experts en transparència!

Vostès tenen l'obligació de donar tota la informació que estem demanant. No poden posar excuses d'«això es va fer en una altra legislatura». Que, per cert, això és el que feia Romeva, i al final l'òrgan de garantia de la transparència va dir: «Si les dades estan a la Generalitat, vostès tenen l'obligació de donar aquestes dades.» Per què tenen tanta por de donar la cara aquí, davant dels ciutadans de Catalunya, al Parlament? Per què tenen tanta por, si són tan democràtics, si tot ho fan tan bé, per què tenen tanta por de parlar d'això i deixar també que l'oposició, especialment l'oposició, pugui fer el control al Govern? Per què? Si tot s'ha fet fantàstic, si aquests preparatius per fer el cop a la democràcia i dos declaracions unilaterals d'independència, que van ser dues, que va ser violència institucional, els agradi o no..., no volen donar aquestes dades, per què és, si tan democràtics diuen que són? Vostès diuen

que volen parlar de tot; doncs donin les dades, i a partir de les dades nosaltres també farem el control del que va passar i del que no volem que passi.

Miri, nosaltres tenim un projecte alternatiu, un projecte alternatiu per la transparència, perquè es puguin agilitzar molt més i els diputats, qualsevol diputat d'aquesta cambra no hagi d'anar perseguint-los darrere i darrere, amb aquestes dilatòries que vostès tenen, fins acabar amb un òrgan de garantia de la transparència que ens doni la raó, amb la qual cosa poden passar sis, set mesos, o més. Nosaltres tenim mesures perquè això no li passi a ningú i perquè els propers governs que vinguin després tinguin una cultura de la transparència molt més democràtica que la que vostès tenen. I en acció exterior nosaltres tenim un projecte alternatiu que passa per posicionar molt millor Catalunya, per posicionar molt millor Barcelona, per posicionar molt millor Espanya i per posicionar molt millor la Unió Europea, perquè en definitiva és un projecte comú.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies de nou, diputada. Per fer la rèplica torna a tenir la paraula el conseller d'Acció Exterior, el senyor Maragall.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sí; gràcies, president. Senyora Beltrán, ja..., li repeteixo que les dades les té i les tindrà, que estan contestades. No torni a dir que no li contestem, perquè no és veritat, eh? No és veritat. *(Remor de veus.)* Estan, ja li he... Segueixen fent aquesta tècnica de repetir una mentida per veure si algú se la creu *(rialles i aplaudiments)*, però no, no..., això ja no cola.

A veure, deixi'm fer una referència. En tot el període del 155, on van estar tancades les nostres delegacions, i també Diplocat –o això no li sona?, sí?, li sona una mica, això?–, és quan més es van acumular preguntes de vostès..., legítimes, perfectament, vostès actuen com a representants dels ciutadans de Catalunya, ningú ha dit el contrari; jo li respecto absolutament aquesta qüestió, només faltaria. I, exercint aquesta condició, vostès feien una colla de preguntes que l'Estat, en tant que titular de l'Administració a Catalunya, no responia i impedia que contestéssim, eh? *(Remor de veus.)* Això és el que va passar, això és el que explica la immensa majoria del retard acumulat i de la informació pendent de subministrar durant tots aquells mesos.

Després, a partir de la nostra presència al Govern, hem recuperat el ritme, estem recuperant el ritme, estem recuperant la informació. Ara hem tingut possibilitats, des de juliol, eh?, des de juliol només, de tenir les portes i el material d'arxiu de Diplocat i de tota la seva activitat. Que no és del Govern de Catalunya, per cert. El Diplocat és un consorci públic i privat, no és nostre. És tan nostre com de vostès, és del país, eh? I, per tant, tota aquesta informació és només just ara que està, comença a estar..., i encara no està, perquè encara no estan recuperats de debò l'estructura, el funcionament, l'administració del Diplocat en les degudes condicions.

Jo crec que aquí hi ha una confusió addicional, no? Miri, vinguin al departament i veuran fins a quin punt estem o no en condicions de complir amb els requisits i amb la..., diguéssim, amb el compromís absolut de servir la transparència en aquest país. Parlin amb els nostres..., amb el senyor Jordi Foz, que és aquí acompanyant-nos avui, i veuran... Però, si us plau, comencin per respectar el prestigi que ell i el departament tenen en aquesta matèria arreu del món, eh?; arreu de l'Estat, arreu d'Europa i arreu del món. Perquè això és el que som, som referència en matèria de transparència, i ho seguirem..., no només ho seguirem sent: ho serem encara més, amb tota seguretat.

Tenim l'oportunitat en els propers mesos, en les properes setmanes i mesos, de constatar les raons de fons, i els prestigis i desprestigis també, en el contrast entre la nostra actuació i la de l'Estat en aquesta matèria, aquest Estat al qual vostè recla-

ma lleialtat. La lleialtat, en tot cas, senyora diputada, ha de ser mútua, i ha de ser d'aplicació en ambdós sentits. I aquí no és que no hi hagi hagut lleialtat en el sentit de l'Estat amb relació a les institucions de Catalunya: és que el que hi ha hagut és agressió, el que hi ha hagut és atac directe, el que hi ha hagut és repressió, el que hi ha hagut és ofensa sistemàtica, el que hi ha hagut és negació de drets. I en l'acció internacional això és especialment notori.

No pateixi, perquè ara, a partir dels atacs sistemàtics inclús de l'actual Govern en matèria d'intentar esborrar Catalunya del mapa, de que no existeixi ni en la Unió per la Mediterrània ni enlloc, ni en una conferència d'arquitectura a Brussel·les, que és el ridícul ja més extrem que es pot arribar a fer, o quan es fan atacs a la llibertat d'expressió de cònsols, de representants dels països, del delegat de Flandes, això el que fa és existir Catalunya. Segueixin atacant Catalunya en aquesta matèria d'acció exterior, perquè això ens està fent guanyar respecte, això ens està fent guanyar comprensió, ens està fent guanyar acompanyament positiu, amb relació a la causa de la llibertat que nosaltres representem, en contra de la causa de la repressió que representa l'Estat espanyol. I aquesta és la situació real en aquesta matèria d'acció exterior i de presència de Catalunya al món.

No es preocupi: aquesta batalla, aquesta també la guanyarem, amb tota claredat, i tindrem poc temps per endavant per comprovar-ho. Veurà com aquesta perspectiva que jo li dic es confirma rotundament. És l'Estat espanyol qui està en desprestigi profund. És l'Estat espanyol qui està negant i vulnerant els tractats europeus, els drets internacionals, els drets humans, els drets bàsics, els drets civils de la nostra ciutadania. És l'Estat espanyol qui manté presoneres persones innocents. I això el món ho veu, el món ho sap. I guanyarem.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller Maragall.

Interpel·lació al Govern sobre la garantia de l'exercici dels drets fonamentals a l'espai públic

300-00031/12

La interpel·lació següent és sobre la garantia de l'exercici dels drets fonamentals a l'espai públic. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la formula el diputat senyor Matías Alonso. (*Pausa.*) No hi ha el conseller... (*Veus de fons.*) Ah!, doncs... Sí, hi ha el conseller, hi ha el vicepresident.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Membres del Govern..., vicepresident, veig que té al seu càrrec ara la seguretat ciutadana, el manteniment de l'ordre públic, la garantia dels drets fonamentals... És una nova responsabilitat. Avui pensava que estaria interpellant el conseller Buch. En tot cas, li he de dir que tant el conseller Buch com vostè mateix saben, o han de saber, que la seguretat i la plena vigència de l'ordenament democràtic és la millor garantia del lliure exercici dels drets i de les llibertats per part de tots els ciutadans. I això, des d'un punt de vista democràtic, és una veritat incontestable, com ho és que la salvaguarda de la nostra democràcia és el respecte a la Constitució, a l'Estatut d'autonomia i a les lleis. Això passa també a la resta de les democràcies del nostre entorn, que li he de dir que són les democràcies més fortes i més sòlides del món. El respecte a la plena vigència de l'estat de dret és la veritable garantia democràtica del lliure exercici dels drets i de les llibertats, a Espanya i a totes i cadascuna de les democràcies del nostre entorn, les democràcies que són les més sòlides i les més fortes del món.

Tots nosaltres, tots els ciutadans de Catalunya, com a espanyols de ple dret, tenim el privilegi de gaudir d'una de les democràcies més sòlides i més fortes del món. L'estat social i democràtic de dret en què Espanya es va constituir el 1978 ens ha permès arribar a ser una de les millors democràcies del món. El nostre estat social i democràtic de dret és i ha de seguir sent la millor garantia del lliure exercici dels nostres drets fonamentals i de les llibertats públiques.

I què ens estem trobant els darrers anys, des que un senyor de qui gairebé ningú se'n recorda, el senyor Mas, va posar rumb cap enllac? Des que el Govern de la Generalitat amb aquest Parlament, una de les institucions principals de Catalunya, primer amb el senyor Mas, després sota la presidència de l'ara fugit Carles Puigdemont, i en aquests moments sota la..., no sé ben bé com definir-ho, potser sota la mirada desperta, autodidacta, en evolució humana i en races superiors, el senyor Torra, des que el Govern de la Generalitat, com li dic, s'ha estat carregant, s'ha entestat a carregar-se el nostre ordenament democràtic, què ens trobem ara? Doncs que a Catalunya la democràcia i l'estat de dret estan en perill.

Vostès, el tàndem Convergència-Esquerra, han volgut liquidar la democràcia. Vostès, la dreta més reaccionària i corrupta, i l'autoanomenada «esquerra», que ni ho és ni aspira a ser-ho, perquè ni vol ni cerca la justícia, la igualtat i la solidaritat..., un matrimoni de conveniència que és a hores d'ara el que menys ens convé. Vostès han volgut liquidar la democràcia i han tingut tancat aquest Parlament més d'un any, catorze mesos sense reunir-se les comissions legislatives, només obert a conveniència per escenificar la seva dèria separatista.

Aquests dies fa tot just un any, primer els dies 6 i 7 de setembre, en què els seus companys de viatge van posar per sobre d'aquest Parlament de forma il·legítima i barroera..., i van voler carregar-se l'Estatut d'autonomia, pretenien deixar sense efecte la principal de les nostres normes democràtiques, la Constitució. Després, el 20 i 21 de setembre, en què les principals organitzacions insurreccionals de la comunitat autònoma, per descomptat després del mateix Govern, van fer una crida als seus socis i seguidors per tal d'impedir l'acció legítima de la justícia al Departament d'Economia, el que vostè ara ocupa i que aleshores també s'hi trobava, a la Rambla de Catalunya. A continuació, l'1 d'octubre, en què la conxorxa del Govern i dels partits i organitzacions separatistes, amb la connivència de la prefectura del Cos de Mossos d'Esquadra, van orquestrar una farsa democràtica amb la que volien guanyar el suport internacional. Un suport que ni tenen, ni mai tindran. Després, va arribar la declaració unilateral d'independència, la dels vuit segons, en aquella sessió vergonyosa del 10 d'octubre, en aquest saló de plens; una vergonya democràtica amb la que s'ha enganyat a molts catalans i es pretenia enganyar el món. L'accident del 10 d'octubre, com diu la fugida Clara Ponsatí.

I ara, un any després, seguim amb el desgovern i la dèria. No se'n sortiran i ho saben, però s'ha posat en perill la democràcia i l'estat de dret. S'ha posat en perill la llibertat, la justícia, la igualtat i la solidaritat. S'ha posat en greu risc el lliure exercici dels drets fonamentals i de les llibertats públiques. S'ha fet, i es continua fent, un ús abusiu i antidemocràtic de l'espai públic. L'espai públic no pot fer-se servir de forma partidista, amb l'excusa de la llibertat d'expressió. Tothom té dret a la llibertat d'expressió, però ningú té dret a apropiarse arbitràriament de l'espai públic i de les institucions democràtiques, perquè són de tots.

Per tant, els ho tornem a demanar: vetllin per la neutralitat de l'espai públic, i, més concretament, deixin de fer servir les instal·lacions oficials de les conselleries, del mateix Govern, per la propaganda partidista. Vostès, qualsevol de vostès, es pot significar, com ho fan molts catalans, amb el distintiu que vulguin portar, amb un llaç groc, amb el que vulguin; però no tenen, ni vostè, ni ningú del Govern, cap dret a decorar els edificis del Govern, els edificis de les conselleries, amb propaganda separatista. Ni vostè ni ningú del Govern. I, per descomptat, cap alcalde ni regidor. Qui vulgui penjar una estelada, un llaç groc, una pancarta o qualsevol altre distintiu

del *merchandising* separatista, a casa seva, al seu balcó, a la seva finestra. Està en el seu dret, és lliure per fer-ho; això és la llibertat d'expressió.

Ara, vestir un ajuntament, vestir una conselleria, el Palau de la Generalitat, el mobiliari urbà, amb símbols partidistes i que, l'hi he de recordar, són excoents per la majoria dels catalans, és abús de poder i va contra els més elementals principis democràtics. Ja n'hi ha prou! Ja n'hi ha prou de permetre, com han permès, que s'ocupin els ponts i altres espais de les principals vies de comunicació, com les autovies i autopistes, per voler fer veure que la minoria separatista, la minoria social separatista, és hegemònica a Catalunya.

Això ho han estat permetent, i això és una vulneració greu de la llei que, a més a més, ha posat en risc greu a milers de conductors que, en dies d'operació sortida o retorn de vacances, l'agost i el setembre passat, han vist a grups incontrolats dels que vostès esperonen, amb pancartes, plàstic groc, estelades..., proclamant la república dels vuit segons que ni és ni serà.

És la seva responsabilitat, la responsabilitat del Govern, no permetre que es posi en risc els conductors i la resta d'usuaris de les principals vies de comunicació de Catalunya, com és la seva responsabilitat vetllar perquè els grups d'incontrolats que s'autoanomenen «comitès de defensa de la república», no gaudeixin d'un espai d'impunitat, que no tallin carreteres, autovies, autopistes, línies de ferrocarril, que ocupin estacions de rodalies i d'alta velocitat i facin i desfacin amb total impunitat, com ho estan fent.

Ja sabem que volen fer veure que juguen al republicanisme, i que el cognom d'aquests grups els animen a fer la vista grossa, però la seva responsabilitat, la responsabilitat del seu Govern, és garantir la llibertat i els drets fonamentals de tots els ciutadans. La qual cosa és del tot incompatible amb l'acció, presumptament delictiva d'aquests grups violents.

Mirin, el conseller d'Interior, en resposta a una sol·licitud d'informació plantejada per Ciutadans, i signada per mi mateix, va reconèixer que, amb relació a les actuacions... —ell en deia «reivindicatives», jo en dic «insurreccionals»—, d'aquests grups organitzats d'arreu de Catalunya, el 8 de novembre de 2017, deia textualment: «Es van realitzar 75 atestats policials per possibles delictes penals contra l'ordre públic i algun d'ells fa referència a més d'un tall de trànsit.» Unes accions que l'informe de la conselleria detallava i reconeixia que: «La major part dels talls de trànsit van ser realitzats pels anomenats «CDRs». Tot i així, no es pot confirmar que les persones identificades pertanyin a aquests grups.» Són paraules textuales de l'informe de la conselleria.

La seva obligació, la seva responsabilitat com a autoritat governativa i màxims responsables de la seguretat ciutadana i de vetllar pel manteniment de l'ordre públic, és identificar els responsables de tots i cadascun dels grups extremistes violents. Uns grups que, d'altra banda, es permeten el luxe de convocar conjuntament, amb els principals sectors insurreccionals de Catalunya, actes de tota mena. Els hem vist signar conjuntament convocatòries amb el principal tàndem, suposadament civil, amb ANC i Òmnium, i amb tot el ventall de partits i grups que volen aixecar una nova frontera a la Unió Europea.

No hi pot haver cap espai d'impunitat davant l'acció delictiva. Prenguin-ne nota, és la seva responsabilitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern, senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vagi per endavant que una de les primeres sorpreses de la seva intervenció ha estat quan ha començat a caracteritzar, a definir el concepte que vostès tenen de democràcia. I ha parlat d'elements que són importants en un estat democràtic i de dret. Ha parlat de les lleis, ha parlat de la separació de poders, ha parlat de l'ordre públic, però s'ha deixat un element que és fonamental, i que és l'element que diferencia la democràcia de règims autoritaris en els que també pot haver-hi poders separats, de règims autoritaris en els que també hi ha un sistema normatiu, un sistema jurídic, i quin és el que vostè, doncs, no ha recordat de diferenciar?, no ha recordat de remarcar, aquest element definitori d'un estat democràtic? La voluntat popular.

En tot el que vostè ha expressat, en la definició de la democràcia, sembla que la decisió de la ciutadania, el que emet la ciutadania, a través del seu vot a les urnes, sembla que per vostè no és important a l'hora de caracteritzar una democràcia. Doncs, per nosaltres, ho és. Perquè quan reiteradament, des de les estructures d'un estat, doncs, es nega aquesta voluntat democràtica expressada a les urnes, quan no es busquen instruments a dins del mateix Estat, per garantir el pluralisme polític i facilitar que els projectes que hi han sobre la taula i que guanyen eleccions, també es puguin trobar en el seu canal democràtic, a través del consens, del diàleg i, finalment, a través de la votació, perquè es puguin portar a terme, doncs, evidentment, el sistema es col·lapsa. I, de fet, el sistema del 1978, a l'Estat espanyol, ha col·lapsat.

Vostès parteixen d'una idea que és la petrificació de l'ordenament jurídic. L'ordenament jurídic és el que és, i com que és aquest, com que aquestes són les lleis, perquè és així, això ja és bo de per si. I, per tant, qualsevol proposta que vulgui anar més enllà, que vulgui oferir un canvi polític, doncs no, vostès ja la rebutgen, d'entrada. Bé. A vostès els agradaria que fos un debat entre advocats, els debats del Parlament, però aquí és un debat polític, un debat sobre projectes polítics, legítims, confrontats, diferents, en el que, al final, hem de trobar les fórmules perquè aquells que són guanyadors i aquells que les urnes els donen la majoria de vots també es puguin aplicar. Quan, a més, són projectes legítims, democràtics, són projectes que no proposen res diferent per al nostre país que el que tenen altres societats.

Feia referència a la divisió de poders. I deia: «Espanya és una de les principals democràcies del món.» Bé. De fet, el Consell d'Europa no opina això respecte a la divisió de poders, quan recorda que tres de cada quatre recomanacions, pel que fa a la politització dels òrgans judicials, són ignorades, per part de l'Estat espanyol; quan situa l'Estat espanyol a la cua dels vint-i-un estats avaluats pel que fa a la politització dels òrgans del poder judicial. Per tant, el Consell d'Europa, que suposo que deu tenir algun valor i que s'ha d'escoltar..., nosaltres l'escoltem quan diu coses que no ens agrada, l'escoltem també..., crec que, com a mínim, posa en qüestió la seva afirmació.

També, una de les seves afirmacions, d'aquests mantres, ha parlat del Parlament tancat catorze mesos..., bé, s'ha oblidat d'un aspecte important, eh?, que el Parlament fa un any va ser dissolt, en aplicació de l'article 155, que va haver-hi intromissions, sí, intromissions que van superar la divisió de poders en la composició d'aquest Parlament, en els candidats d'aquest Parlament, canviant la jurisprudència establerta sobre qui es pot presentar o no en un debat d'investidura, intervenint enmig de procediments i debats d'investidura d'aquest Parlament, i que això s'ha produït. Llavors, sembla que per vostè això no ha passat, que el 155 no el va aprovar Ciutadans, el Partit Popular i el PSOE al Senat, sinó que el vam aprovar els senadors d'Esquerra Republicana i del PDECAT al Senat. Doncs no és així, vostè sap perfectament que no és així. Per tant, sembla que allò del 155, aquells mesos que el Parlament, efectivament, va estar tancat, va estar limitat, va estar sota observança judicial, com segueix estant ara, doncs, sembla que això no hagi existit.

Després, vostè ha fet una referència a la situació de vulneració de drets i llibertats que, una part de la ciutadania creu que s'està produint a Catalunya. I jo hi estic d'acord, estic d'acord que hi ha drets i llibertats de ciutadania que s'estan vulnerat a Catalunya. I tant que s'estan vulnerant! El dret a la llibertat d'expressió s'està vulnerant quan s'aplica, doncs, una determinada normativa en la línia de reconvertir aquests delictes d'odi, que havien de servir per protegir minories, per protegir determinats col·lectius de la crítica, no de l'insult, no de l'odi, de la crítica, i quan s'aplica el delictes d'odi, no per protegir els col·lectius que, per qüestió racial, d'orientació sexual, d'identitat nacional o d'origen poden patir discriminació, sinó per protegir el poder judicial o determinats cossos i forces de seguretat de l'Estat, en aquest cas, de la crítica política que sempre és legítima, aplicant el delictes d'odi a un senyor que es va posar un nas de pallaso al costat d'un guàrdia civil.

Per tant, crec que és una mostra clara que sí, que vostè té tota la raó del món i que s'estan vulnerant drets i llibertats. Té tota la raó del món quan diu que hi ha grups d'incontrolats que actuen amb violència en els nostres carrers. Sí, grups d'incontrolats que van armats amb cúters, que actuen durant la nit, amb elements per treure de l'espai públic i de l'espai privat, també, de l'espai privat, elements que formen part de la llibertat d'expressió. I és cert, vostè té tota la raó del món quan diu que el que s'ha de fer és procedir a identificar les persones que actuen d'aquesta manera.

Sap què passa quan els Mossos d'Esquadra identifiquen a part dels grups que es manifesten a favor de la independència, i que podem estar d'acord o no, en algunes formes d'aquestes manifestacions? Sap què passa quan els Mossos d'Esquadra identifiquen grups armats amb cúters que van per pobles amb molts pocs habitants, de nits (*remor de veus*) de nits..., bé, jo agrairia que, ja que respecten la llibertat d'expressió, em deixin parlar, eh? (*Alguns aplaudiments.*) Continuo: sap què passa quan fan això? Que surt la seva presidenta de grup parlamentari, i diu que els Mossos d'Esquadra actuen com a policia política i crida a la ciutadania a *desobeir* la policia, aquesta suposada policia política, que són els Mossos d'Esquadra. I sap què passa quan passa això? Que vostès esperonen una fiscalia absolutament polititzada, no a garantir que s'identifiquin aquells que van amb la cara tapada, de nit, armats, traient elements de l'espai públic..., no a garantir que s'identifiqui aquests, sinó a perseguir els Mossos d'Esquadra, que fan la seva feina, no d'imposició de multes, no d'incoació de determinats delictes, no, no..., d'identificació –d'identificació. Per tant, estic d'acord amb vostè, que hi ha drets polítics, drets civils, que..., i llibertats que poden estar en risc a Catalunya.

Vostès defensen la neutralitat quan volen dir silenci. Demanen la neutralitat en l'espai públic, perquè els molesta l'expressió de la ciutadania. I, escolti'm, l'espai públic del nostre país és l'espai d'excel·lència de la llibertat d'expressió. Perquè això que la política s'ha de fer en l'àmbit privat, això..., a casa seva facin el que vulguin, i l'espai públic ha de ser neutral..., no s'ha de parlar de res, ja ho hem sentit altres vegades. Vostès, quan parlen de neutralitat, parlen de silenci. I els carrers d'aquest país són carrers que sempre expressen les reivindicacions de tots, les reivindicacions d'aquells que, legítimament, defensen la unitat d'Espanya, i tant, tenen tot el dret, i el defensarem sempre –sempre– el dret a aquells que creuen en la unitat d'Espanya a que utilitzin també l'espai públic en les seves manifestacions; evidentment que ho han de fer, i també els que hi defensem, legítimament, la independència de Catalunya.

Però també els que han protestat contra la guerra, contra les retallades, per nous models d'escola pública, que hi han hagut i ho han fet moltes vegades, i ho fan avui, també, determinats col·lectius, protestant o fent reivindicacions dirigides a aquest Govern. Nosaltres defensarem sempre el dret a aquells que critiquen aquest Govern que utilitzin també l'espai públic com una forma de la llibertat d'expressió. Perquè, per nosaltres, la llibertat d'expressió està per sobre de que estiguem d'acord o no amb el contingut del que s'expressa. Aquesta és la gràcia de la llibertat d'expressió.

Si no, seria l'obligació d'adhesió, no la llibertat d'expressió, l'obligació d'adhesió a un determinat discurs. Per tant, jo en discrepo.

Aquest Govern discrepa absolutament del que vostès plantegen quan hi ha un ús abusiu de l'espai públic, quan els carrers d'aquest país han estat, en el darrer any, l'espai on hi ha hagut mobilitzacions de símbol molt contrari, i el que hem de garantir és que totes es puguin expressar, que totes es puguin manifestar, que totes les idees es puguin estar sobre la taula.

Precisament per això, acompanyant les polítiques que es fan en aquest àmbit des del Govern, des del Departament d'Interior, evidentment, en el que és la mera gestió de l'espai públic, com també des del Departament de Justícia, o des del Departament de Treball en matèria d'igualtat, hem creat l'Oficina de Drets Civils i Polítics, una oficina de drets civils i polítics que defensarà els drets de totes i tots, independentment de la ideologia, independentment del pensament que s'expressi en aquests drets a la llibertat d'expressió, a la llibertat de reunió, a la llibertat de manifestació. És fonamental si volem garantir que el debat democràtic es produeixi en aquesta cambra, es produeixi als mitjans de comunicació, que també s'hagi de produir al carrer. L'inrevés d'això és voler una societat silenciada, una societat que només parla de política a casa, i això no és una societat ni democràtica ni avançada.

I, per tant, el nostre compromís sempre, sempre, amb la defensa dels drets de tots i totes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Per fer la rèplica és el torn, de nou, del diputat. Endavant.

Matías Alonso Ruiz

Bé, veig que està instal·lat en la fallàcia, es vol defensar a base de fallàcies. Jo he defensat la llibertat d'expressió i la segueixo defensant, i defenso totes les llibertats civils i públiques a Catalunya, i tant –i tant. I, miri, fa uns dies va comparèixer el conseller d'Interior, que, per cert, no sé si ja l'han cessat, perquè li vaig dir que potser si no tenia prou compromís amb la defensa dels drets i de les llibertats el millor que podia fer era plegar. Doncs, en relació amb els greus aldarulls que es van viure el dia 29 de setembre i l'1 d'octubre arreu de Catalunya i davant d'aquest Parlament, no hi pot haver un oasi d'impunitat. Vostès tenen delegada la facultat governativa per assegurar el lliure exercici del dret de reunió i de manifestació, un dret, aquest sí, inalienable. Tots els ciutadans el tenen, quan estan en plenitud de drets.

I ja li vaig dir aquest passat dimecres al conseller: el dret de reunió i de manifestació el tenim tots, però d'acord amb les normes que el regulen. I a l'hora de defensar aquests drets de reunió i de manifestació, la primera cosa que s'ha de tenir present és que no existeix el dret de contramanifestació, que no existeix el dret de ningú a boicotejar una manifestació legalment autoritzada prèviament.

Li vaig dir el dimecres a la Comissió d'Interior, al conseller –avui absent–: «Vostès» –li vaig dir–, «des de la conselleria d'Interior, des del compte oficial de Twitter del seu departament, del Departament d'Interior, el dissabte 15 de setembre van esperonar els acampats que ocupaven la plaça Sant Jaume a seguir amb la seva acampada, tot i que hi havia una manifestació autoritzada per a l'endemà que havia d'acabar a la plaça i que havia convocat una plataforma anomenada *Hablamos Español*.» Aquí hi ha la piulada d'Interior. *(L'orador mostra a la cambra un full.)* Diu, concretament: «Davant notícies difoses i no contrastades, Interior informa que no es preveu desallotjar diumenge l'acampada de la plaça de Sant Jaume.» Només els faltava afegir: «Ja ens està bé.»

Històricament, la plaça de Sant Jaume és un espai en què no es permet cap tipus d'acampada. Fins i tot –l'hi vaig comentar al conseller–, l'any 2010 hi va haver un sindicat policial que va voler acampar a la plaça Sant Jaume i no hi van estar ni tren-

ta minuts. De seguida la Guàrdia Urbana de Barcelona els va fer fora d'aquell espai. Però vostès, a part de la seva fallàcia continuada, el que volen és reescriure la història, ara ja s'hi val tot. La seva república de fireta està per damunt de tot. Afortunadament no està per damunt de l'estat de dret, de l'estat democràtic de dret, no per damunt de l'ordenament democràtic que, malgrat vostès, segueix i seguirà vigent en aquesta comunitat autònoma d'un dels estats més descentralitzats del món.

I, mirin, vostès parlen sovint de judicialització de la política. Què passaria si els ciutadans als quals es vulneren els seus drets no poguessin accedir a la justícia? Què passaria si haguessin imposat la transitorietat jurídica que van voler imposar passant per damunt d'aquest Parlament? Què passaria si el Govern de la Generalitat tingués el poder absolut que pretenia amb el seu cop a la democràcia? Què passaria a la seva república de fireta? Afortunadament, la democràcia és forta. Afortunadament, en una democràcia madura com l'espanyola, en un estat social i democràtic de dret dins de la Unió Europea en ple segle XXI, els ciutadans defensen els seus drets davant la justícia quan el poder executiu, l'autoritat governativa –vostès– vulneren els seus drets fonamentals. Així ho ha fet aquesta plataforma Hablamos Español, que-rellant-se contra el conseller d'Interior, contra altres membres de la seva conselleria i contra dos membres d'aquest Parlament autoerigits en dipositaris de la veritat absoluta i capaços de decidir amb el seu enteniment qui mereix i qui no manifestar-se lliurement, de conformitat amb la llei, pels carrers de Barcelona.

Els aldarulls, les coaccions, l'assetjament, organitzats amb l'ànim de fer impossible la vida amb pau i llibertat de molts dels nostres conciutadans, no poden restar impunes, perquè la veritable democràcia és la que ens permet viure en pau i llibertat, amb respecte a l'ordenament democràtic del qual ens hem dotat. Per tant, la millor garantia segueix sent la Constitució, l'Estatut d'autonomia i el conjunt de les lleis democràtiques que ens hem donat entre tots, que estan vigents i que continuaran estant-ho plenament a la nostra comunitat autònoma.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Per a la rèplica és el torn, de nou, del vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Molts gràcies, president. Senyor diputat, ha fet referència a tot de qüestions que es van tractar a la compareixença del conseller d'Interior, que va sol·licitar ell a petició pròpia arran de les situacions d'ordre públic i de les manifestacions que es van produir el 29 de setembre i l'1 d'octubre. Va ser a bastament treballat a la comissió, en compareixença, ho repeteixo, per pròpia iniciativa, del conseller d'Interior. I, per tant, jo no repetiré avui els arguments que ell va expressar sobre tot l'operatiu i sobre la feina que va fer el Cos de Mossos d'Esquadra.

En tot cas, vostè ha fet referència –com sempre fan–, doncs..., primer fan el titular i després ensenyen el text, no? I ha intentat fer un titular d'una piulada que resulta que era una piulada informativa del Departament d'Interior. Això resulta que era la gran propaganda. De la mateixa manera que el Departament d'Interior informa quan hi ha alteracions de trànsit, per exemple, per aquestes manifestacions de Jusapol, i no crec, vaja, no crec que sigui equivalent a que animi a manifestar-se. Segurament, doncs, vostè ho sap perfectament, perquè membres del seu grup parlamentari van manifestar-se, en exercici de la seva llibertat d'expressió, al costat dels participants en aquesta mobilització.

És cert, hi han col·lectius al nostre país que tenen més difícil l'accés a la justícia, i que aquesta justícia respongui de forma equivalent. És cert. És cert que, per exemple, quan un policia veu una pancarta a Tarragona que diu: «Policia, *go home*», ho considera un delictes d'odi; acaben imputant per odi la persona titular d'aquell habitatge..., en un habitatge particular, eh?, per tant, això vostè ho hauria de defensar,

també; l'acaben imputant per delictes d'odi i la fan passar per un calvari de set o vuit mesos que, finalment, per sort, doncs, s'acaba arxivant.

Miri quina diferència –institucional, doncs, en aquest cas per la fiscalia–, el que passa quan un fotoperiodista del nostre país, que ha retratat tota l'extrema dreta... –també aquella que s'ha manifestat al costat seu als carrers de Barcelona–, quan ha retratat tota l'extrema dreta, es troba, doncs, que un dia anant pel carrer l'agredeix un senyor als crits de «viva Franco». Li fa una agressió al nas, que comporta que li hagin de fer una atenció als serveis sanitaris del nostre país i, carai, quina casualitat, que resulta que acaba imputat per haver agredit amb el seu nas el puny d'un policia nacional que anava armat amb una navalla, que li va caure pel carrer, i que després, quan la ciutadania l'increpava, treu la placa per defensar-se. Per tant, sí, és cert, la justícia, moltes vegades, tracta diferent la ciutadania en funció de la seva posició ideològica.

O la diferència entre les fiances que es demanen en procediments que s'obren al Tribunal Suprem, les fiances que es demanen a Vox, que ara no sé si són socis o competidors seus, i les fiances que es demanen a associacions que poden tenir un posicionament polític o de compromís social i ideològic de signe contrari, com per exemple el col·lectiu d'advocats Drets. Per tant, sí, és cert, la justícia, malauradament, tracta diferent.

I vostè ha tornat a fer una defensa encesa de la democràcia espanyola, però crec que molta gent pot convenir que en la democràcia espanyola hi han alguns aspectes, algunes zones fosques...; que deixa de ser una democràcia, que en determinats aspectes, quan es parla de la unitat d'Espanya, o quan es parla de la Corona, aquí..., allò que sí que existeix en altres àmbits de l'estat democràtic i de dret de l'Estat espanyol, aquí desapareix. Deu ser per allò que el president del Consejo General del Poder Judicial, a l'obertura de l'any judicial de l'any passat ja ens va dir, que el fonament últim de l'estat de dret era la unitat d'Espanya, no la voluntat de la ciutadania, no els drets dels ciutadans, no els drets de la ciutadania que un partit liberal com vostès hauria de defensar, sinó la unitat d'Espanya, que vostès hi coincideixen, perquè vostès són més nacionalistes espanyols que liberals espanyols.

I, finalment, senyor diputat, nosaltres defensarem sempre el dret de tothom a manifestar-se, a manifestar-se amb tota la llibertat, sigui del signe que sigui. I crec que vostè ha fet referència a unes situacions que es van produir ara fa tres o quatre setmanes, en què precisament l'actuació dels Mossos d'Esquadra anava dirigida en aquest sentit. I el que sí que nosaltres li diem és que no confongui les coses, no confongui gent que anava amb un llibre en una plaça amb un boicot actiu d'una manifestació de la plataforma que vostè ha mencionat, Hablamos Español. Nosotros también lo hablamos..., sempre, quan faci falta per comunicar-nos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident.

Interpелlació al Govern sobre les polítiques de seguretat relatives al dret a la propietat privada

300-00027/12

I ara sí, la següent interpелlació al Govern és sobre les polítiques de seguretat relatives al dret a la propietat privada, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I l'exposa el diputat senyor Xavier García Albiol. Quan vulgui.

Xavier García Albiol

Molt bé, doncs, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Avui els vinc a parlar durant deu minuts d'un problema seriós, d'un problema que

pateix una part de la població de Catalunya, i també, val a dir, de la resta d'Espanya. Estem parlant d'un problema que afecta la convivència, que pateix, com els deia, una part de la població, però que lamentablement s'acostuma a silenciar. S'acostuma a silenciar dins d'aquesta dinàmica que està vivint el nostre país, que a vegades ens porta a confondre els que són les víctimes amb els que provoquen el problema. I això significa que en moltes ocasions aquestes persones que són víctimes d'aquest afer del qual jo els parlaré s'acaben convertint en invisibles per a les administracions, que són les que tenen la responsabilitat de donar resposta a aquest problema, a aquesta realitat social. I els estic parlant..., no els estic parlant d'una altra cosa que de l'ocupació il·legal de «vivendes».

Jo ja sé que a alguns de vostès els pot semblar estrany o creuen que és una realitat que afecta una part molt determinada i molt concreta de la població, molt minoritària de la població catalana, però lamentablement això no és així. No és així en grans ciutats, com és el cas de Barcelona, alguns barris, alguns districtes, alguns carrers molt determinats, i d'una manera especial aquest problema té una incidència a municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, en determinats barris, en determinades zones, que estan fent, estan provocant un clima de convivència bastant difícil.

El discurs *buenista*, eh?, com jo els hi deia fa un moment, ens porta en moltes ocasions a confondre el que és la víctima amb aquell que acaba provocant els problemes, o que acaba provocant que es produeixin aquestes situacions. I, davant de l'ocupació, nosaltres entenem, des del Partit Popular de Catalunya, que calen dues respostes.

Una primera resposta, que és la resposta social, dirigida cap a aquella part de la població que ocupa, o que li han donat una «vivenda», per motius econòmics, per motius socials, perquè han estat desnonats per part d'un banc, i, davant d'aquestes persones, davant d'aquestes famílies que duen a terme aquesta ocupació, creiem que la resposta per part de les administracions ha de ser els serveis socials i intentar acompanyar i atendre aquestes persones.

Però, en moltíssimes ocasions, jo crec que en la majoria –i permetin-me que els ho digui des de la meva experiència d'alcalde de Badalona–, en la majoria dels casos estem parlant no d'aquest perfil, sinó, lamentablement, d'un perfil que pretén convertir l'ocupació en un negoci. En un negoci econòmic, en un negoci del que hi participen màfies de tot tipus, i que consisteix a ocupar pisos que estan buits, canviar el pany i fer un sublloguer a unes persones, doncs, que, evidentment, en la majoria dels casos el que acaben provocant és conflictes de convivència, conflictes d'incivisme en les mateixes comunitats. Per això els dic que moltes vegades, i insisteixo en aquest tema, el problema de fons no som capaços d'arribar-hi, perquè ens quedem a la superfície, ens quedem en entendre que totes les persones que ocupen de manera il·legal un habitatge ho fan per un problema social, quan no és això.

Mirin, el passat dimarts jo vaig estar reunit a Badalona, al carrer Circumvallació, que és una zona fronterera entre Badalona i Santa Coloma de Gramenet, amb una quarantena, trenta o quaranta veïns que estan patint les conseqüències d'aquesta ocupació il·legal. I els puc garantir que aquests veïns tenen la sensació d'amargor, tenen una sensació de solitud, ja que les administracions, Ajuntament de Badalona, Generalitat de Catalunya, no estan a l'alçada de les circumstàncies i no responen les seves demandes.

Aquestes persones, del que se'm queixaven, aquestes persones el que a mi em traslladaven –i jo els ho vull traslladar a vostès– és que no hi ha pitjor sensació que no poder viure amb una certa dignitat a casa teva; no hi ha pitjor situació que haver de vendre la teva «vivenda», de malvendre't la teva «vivenda» perquè el clima que provoquen aquestes persones que ocupen de manera il·legal aquests habitatges acaba provocant una convivència impossible. I això, quan una persona –sigui nacional o sigui una persona que ha vingut de fora en qualsevol moment– es veu en l'obligació de vendre, de malvendre el seu habitatge per aquests problemes de convivència i

d'incivisme és quan, aleshores, comencem a tindre de debò un problema real, i és la creació de guetos, la creació de zones molt específiques en determinades ciutats, a determinats barris, a on la convivència s'acaba convertint en una situació explosiva i sense massa solució o sense massa esperança de remei.

Per què els plantejo totes aquestes qüestions avui aquí en el Parlament, i de manera molt concreta a vostè, senyor conseller? Jo sé que no és culpa..., ni vostè és el responsable, i l'hi dic amb sinceritat, d'aquesta realitat social que estem vivint. Però sí que els demanaria que tots plegats féssim una reflexió. És normal, com succeeix en el cent per cent de les ocasions, que quan uns veïns denunciïn que en el bloc on ells estan vivint està sent ocupat un pis, que està tancat, perquè li han donat una *patada* a la porta i han entrat quinze, deu, vint persones i estan creant problemes de convivència, hi insisteixo, a la comunitat, la resposta, tant de guàrdia urbana, i especialment de Mossos d'Esquadra, sigui que no poden fer absolutament res? És normal aquesta resposta per part dels Mossos d'Esquadra i de la guàrdia urbana? Jo els haig de dir que, amb sinceritat, sota la meua experiència i després d'haver parlat amb moltíssimes persones que pateixen aquest problema, aquesta no és la resposta, ni que esperen ni que es mereixen els veïns que volen viure amb una certa normalitat a casa seva.

És normal, és justificable que els veïns escoltin de la seva administració, que escoltin de la seva policia que no es pot fer res? Estem, els ho haig de dir amb tota sinceritat, donada aquesta situació, amb una anomalia democràtica –amb una anomalia democràtica– que crea desesperança i que crea impotència en els veïns afectats.

Per això, jo els demanaria, senyors i senyores diputats, consciència d'aquesta realitat, i d'una manera molt especial al conseller i als membres del Govern, que aquestes persones, aquests veïns que pateixen aquests problemes no els podem convertir en invisibles –no els podem convertir en invisibles– perquè això el que acabarà és desestructurant les nostres ciutats, les nostres viles, els nostres municipis, i, d'una manera molt especial, fent perdre la confiança de totes aquestes persones en el nostre sistema, en la nostra manifestació.

Per això jo li volia demanar, senyor conseller, valentia per obrir aquest debat. Aquí jo no estic dient que tots els que ocupin, tots els que ocupen habitatges siguin ni delinqüents, ni creïn problemes de convivència, ni d'incivisme perquè no és així. Perquè hi ha gent que pateix aquest problema perquè és una realitat social, perquè hi han famílies que no tenen altra opció. Però amb la mateixa sinceritat els hi he de dir que una part molt important de les persones que estan ocupant les «vivendes» ho fan com un negoci i no tenen cap tipus de problema en amargar la resta de veïns que l'únic que volen és viure en pau.

I, per això, senyor conseller, jo li vull demanar aquest debat amb valentia; un debat que afronti aquesta realitat social i, sobretot, que ens permeti..., sent conscient que no és una competència exclusiva del Parlament de Catalunya, eh?, sent conscient de que la realitat és aquesta, però obrir un debat que ens permeti reaccionar per intentar revertir, per intentar corregir aquesta situació que lamentablement aquí a Catalunya pateixen milers d'homes i de dones.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara per la resposta del conseller d'Interior, senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia. Si sap..., senyor Albiol, si sap que no és competència d'aquest Parlament i vol afrontar el debat amb valentia, doncs, una de dues: o reclama la competència que la tinguem aquí a Catalunya o se'n va a fer el debat a un altre costat. Ho entén, això? Jo voldria tenir..., i per això soc dels que defensa la independència i la llibertat de Catalunya per tenir unes com-

petències pròpies, perquè amb les competències que tenim a l'Estat, doncs, no ens en sortim en molts problemes. Aquest és un d'ells, però en tenim tants d'altres, que tant de bo depengués d'aquest Parlament per poder prendre les decisions sempre encarades en funció de la ciutadania i no en funció d'altres.

A mi em sembla que encara aquest debat més que cap al Parlament l'encara més cap a deu o dotze quilòmetres més cap al nord, eh? Que és a una ciutat que es diu Badalona, de la que vostè ha sigut alcalde i de la que vostè és candidat. I m'ha donat la sensació que estem fent això bàsicament perquè a vostè li va bé per Badalona. Jo l'he vist a les xarxes socials, l'he vist amb la intervenció que va fer en una moció que va presentar Ciutadans sobre els narcopisos, que també en parlava, va fer el mateix discurs. I ara, doncs, ens hem tornat a trobar amb el mateix discurs.

Diu que no vol criminalitzar la gent, però jo crec que fa un poti-poti i els assenyala molt. I amb això jo li demano molt de respecte, perquè, i no li dic que no, hi ha màfies –hi ha màfies–, evidentment, i també hi ha narcopisos amb les ocupacions..., al darrere d'aquestes ocupacions, hi ha màfies, hi ha narcopisos però també hi ha altra gent; gent que no té on viure i que ha d'ocupar un pis per poder viure i per tenir un aixopluc, com a mínim, que quan ploqui no es mullin. I són persones que en un moment donat poden ser respectuoses amb els veïns, sense cap tipus de problema i no generar cap tipus de problema. Però jo crec que vostè els ha posat a tots en el mateix sac, i crec que això és injust –és injust. Hem de perseguir, evidentment, les ocupacions, les hem de perseguir, eh?, però també hem de mirar qui hi ha al darrere.

I, entre d'altres coses, vostè sap que, per exemple, davant d'un llançament els jutges tenen... –perquè jo l'hi dic, com a president de l'Associació Catalana de Municipis, que me'n vaig ocupar, d'això– tenen, diguem-ne, no l'obligació perquè no tenen l'obligació, però sí que els vam demanar que abans de fer un llançament que parlessin amb els serveis socials dels ajuntaments, per veure qui hi havia darrere d'aquell pis. I jo estic convençut que si darrere hi ha una màfia, o hi ha un narcopis, o hi ha qualsevol situació, diguem-ne, d'illegalitat o que es produeixin illegalitats dins, evidentment, ningú posarà cap tipus de problema; però al darrere potser hi ha alguna família amb menors o amb gent gran, que pateix, i que si els treuen, doncs, no saben on aniran.

I és veritat que aquí els governs, el Govern de la Generalitat, el dels ajuntaments hi treballem fermament; des d'habitatge el conseller Calvet hi treballa fermament per buscar alternatives; als ajuntaments hi treballem fermament per buscar alternatives. Però, diguem-ne, que és un cas tipus, i vostès els ha volgut barrejar tots i a mi m'agradaria separar-los.

Ha parlat de quan els veïns truquen i diuen: «Hi ha un pis a la comunitat que està ocupat i que la policia els ha dit, especialment els Mossos diuen que no s'hi pot fer res.» Doncs miri, aquí hi ha un protocol que segueixen els Mossos en el cas, l'hi dic, textualment, «per l'avís d'un tercer aliè a la propietat», eh? –d'un tercer aliè a la propietat.

En aquests casos les gestions a realitzar són les següents: identificació del requeridor i concreció de la seva relació amb l'immoble; si la manifestació és rellevant es recollirà acta de manifestació o es citarà a la comissaria per recollir declaració. Dos: identificació de les persones que han realitzat l'ocupació sempre que sigui possible després de valorar els fets succeïts i els riscos policials que s'assumeixen. Tres: gestions amb els veïns de l'immoble per aconseguir informació sobre el titular. Evidentment, vostè sap, si ha sigut alcalde, vostè ho sap, que un desallotjament l'autoritza un jutge en funció de si el propietari fa la denúncia o no fa la denúncia, d'acord? Amb aquesta informació s'instruirà l'atestat amb la tipificació penal corresponent i un cop identificat el propietari, sigui persona física o jurídica, es seguirà la mateixa operativa que en el cas del desencadenament de la mateixa denúncia del perjudicat.

Per tant, s'actua igual. Ara els veïns no poden fer una denúncia i actuar com a propietaris, sinó que ho ha de fer el mateix propietari. Per tant, no és que no es faci

res, hi ha un protocol a seguir i se segueix aquests protocol, d'acord? Que alguns veïns que han ocupat algun habitatge poden ser molestos? Sí, però no té perquè ser fruit d'una ocupació. Vostè pot viure en una comunitat en la qual pot tenir uns veïns que han comprat o han llogat el seu pis i poden ser igual de molestos.

Per tant, diguem-ne, voler barrejar tot això per treure'n..., crec jo, eh? –ho crec jo–, després, si vol, vostè m'ho corregeix, treure'n un rendiment polític de cara al mes de maig de l'any que ve que hi han eleccions municipals, doncs, crec que no acaba de ser... Quan diu «afrontem el debat», doncs, afrontem-lo de veritat, però no per veure coses que a mi em semblen –ara m'ho aclareix– que hi ha al darrere de tot això i no és buscar una solució.

I, per acabar, respecte dels desallotjaments, vostès saben que la policia de Catalunya, igual que la resta de policies, actuen a petició dels polítics, evidentment, però també a petició dels jutges, eh?, sigui per ordres judicials o per ordres polítiques, per entendre'ns. Tots els llançaments que es fan es fan per ordre judicial, d'acord? Per tant, aquí també hi ha molt de camí a recórrer, si vol vostè. Però, l'hi repeteixo, tot aquest camí l'ha de seguir, diguem-ne, malauradament, no en aquesta cambra, sinó l'ha de seguir, malauradament, en una altra cambra que és la del Congrés, que és la que vostès han governat durant molt de temps amb majoria absoluta i sembla ser que el problema surt ara, quan just vostè està a quatre mesos de presentar-se a unes eleccions a Badalona. Per tant, jo tinc ganes d'afrontar el debat, però afrontem-lo bé, sense res al darrere, si us plau.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica té la paraula el senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Miri, senyor conseller, jo he intentat aportar un debat del qual he intentat extreure la càrrega política i plantejar una realitat social. Per les seves respostes, li haig de dir, amb tot el respecte, que em sembla que vostè no «s'entera» del que està passant. Perquè, si el seu argument és dir: «Vostè, senyor Albiol, ha vingut aquí a defensar una cosa que està passant a Badalona perquè es presenta a alcalde de Badalona i ens ve a parlar d'un problema local...» No, no, és que no va per aquí la cosa. Jo els parlo de Badalona, perquè jo conec Badalona, però els podria parlar de l'Hospitalet, els podria parlar de Santa Coloma de Gramenet, els podria parlar d'alguns districtes de Barcelona que pateixen el problema de l'ocupació d'habitatges. I que em digui que: «Home, que nosaltres no podem fer re, que si fóssim independents sí que ho podríem fer...» Doncs, escolti, què vol que li digui, aquesta cantarella a mi em sembla que, quan estem parlant d'un problema social, amb sinceritat, no és la resposta –i menys amb el to que jo he plantejat aquesta interpellació–, sota el meu punt de vista, que ens han de traslladar vostès.

Quan jo li dic que vostè em fa la impressió que no «s'entera» de què està passant en algunes zones de Catalunya, l'hi dic com a reflexió intel·lectual i l'hi dic amb sinceritat. Clar, que vostè digui que això pot ser que, com jo apuntava, en alguns casos potser puguin actuar màfies en les ocupacions, doncs, bé, això ja podria ser. No, senyor conseller, no és que pugui ser, és que li puc garantir que, en la majoria dels casos, les ocupacions venen de la mà de les màfies que fan negoci amb el lloguer d'habitatges que són ocupats, la immensa majoria; la immensa majoria. I, en els casos en què una «vivenda» és ocupada per una família que acaba de perdre la seva per un desnonament, aquests casos són minoritaris; és al revés de com vostè ho planteja; la realitat és al revés. I els problemes, normalment, els problemes de convivència, perquè, en aquest país, per sort, escolti'm, els ciutadans no tenen problemes ni de xenofòbia, ni de racisme... Quan s'ocupa una «vivenda» i en aquesta «vivenda» o ve a viure un altre veí i amb aquest veí no hi ha problema de convivència, sigui d'on sigui, no hi han problemes de convivència, no hi han problemes d'incivisme, no hi

ha un conflicte social, no hi ha un conflicte entre el veïnat, el conflicte es produeix quan aquesta ocupació ve..., quan aquests problemes de convivència venen de la mà d'una ocupació il·legal, que és en la majoria dels casos; i això és la majoria dels casos. I és una cosa que a mi m'agradaria que vostè, com a conseller, si ho vol, anem a passejar un dia i jo li ho ensenyo, el porto pels carrers, sobretot, parla amb els veïns afectats i em sembla que seria un exercici didàctic que li aniria molt bé per conèixer aquesta realitat.

Vostè ens ha llegit el protocol d'actuació dels Mossos d'Esquadra i jo li dic: «A mi, el que em preocupa, precisament, és aquest protocol; o sigui, que hi hagi una sèrie de persones que fan una «patada» a una porta, es posen dins del pis; avisen els veïns, venen els Mossos d'Esquadra i, escolti'm, comprovar que si el que ha posat la denúncia ens fa un informe. Després, si volen, els que han ocupat el pis, si volen, s'identifiquen i, després, doncs, bé, el propietari ja, si vol, posarà una denúncia.» Doncs, per mi, això no és una resposta. I si per mi això no és una resposta, senyor conseller, imagini's per als veïns que pateixen el problema. Per tant, jo li demanaria que, dins de les competències i dins de la capacitat legislativa i la capacitat d'influència que té aquest Parlament de Catalunya i el Govern de Catalunya, estudiem quines possibilitats, estudiem quines mesures podem prendre per donar resposta a aquesta problemàtica social.

Jo he apuntat, perquè, home..., i en aquest aspecte, em sembla que vostè, doncs, també ha estat en la línia adequada. Aquí, hi ha dues realitats. Hi ha la realitat d'aquell, com apuntàvem, aquella família que és desnonada i perd el seu habitatge i, aquí, ja hi ha d'haver una resposta per part dels Serveis Socials i, normalment, hi ha una resposta per part dels Serveis Socials de l'Ajuntament, de la mateixa Generalitat, però, després, també ha d'haver-hi una resposta policial o de garantia de la convivència en aquests espais, perquè, normalment, el que pateix el problema –i vaig finalitzant– no són persones amb un poder adquisitiu molt alt o persones de renda alta; normalment, qui està patint aquests problemes de l'ocupació il·legal són persones humils, però que mereixen la mateixa dignitat que puguem tindre vostè o jo.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica té la paraula de nou el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Dignitat, tota, tota i per a tothom, eh?, senyor Albiol, per a tothom. Si li he dit el que li he dit és, bàsicament, perquè vostè, en el Ple anterior, en el qual, li ho torno a recordar, hi ha una moció de Ciutadans que parla d'«interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per dur-hi a terme activitats il·legals». Vostè parla de Badalona, vostè parla de Badalona, no parla d'activitats il·legals, parla de Badalona. Jo, per això, veig que vostè té la tendència, últimament, sembla –no ho asseguro, no ho afirmo– que es preocupa més de Badalona que no pas de l'escó que està ocupant, però puc estar equivocat perquè... Bé, ja ho anirem veient, no?, però em fa la sensació i aquest és un clar exemple, no?

M'ha dit, diu: «Vostè no “s'entera” de re del que està passant.» Bé, doncs, potser sí, potser no «m'entero» del que està passant, però, en tot cas, jo li demano que, perquè vostè se'n pugui «enterar», li torno a llegir una de les frases que ha dit, perquè l'ha mal interpretat –volgudament o no–, quan diu que: «Si els ocupants es volen identificar...» Jo això no ho he dit, perquè ho he llegit, la sort és que ho he llegit. Diu: «Identificació de les persones que han realitzat l'ocupació, sempre que sigui possible.» Bàsicament, perquè, si són dins es poden identificar, si són fora, no. Miri si és fàcil. No és si volen o no volen; no, la policia no pregunta: «Escolti'm, vostè vol ser identificat?» No, la policia identifica i ja està, i les persones que estan allà, fruit d'una denúncia d'uns tercers que la Policia, en aquell moment, no sap si realment està ocupat aquell pis o no, no ho sap. No sap si el propietari li ha llogat o no li ha

llogat el pis, no ho sap, no ho sap en aquell moment i, per tant, s'han de fer les declaracions i s'ha de parlar amb el propietari. Ja sé que vostè és més de «patada a la puerta y actuo porque soy el que manda». Doncs no, miri, aquí estem en una democràcia, hem de garantir que les coses no es fan d'aquesta manera.

Li ho torno a dir, perquè vostè diu: «Ecolti, afrontem allò amb la capacitat legislativa que tenim nosaltres.» Ah, doncs, malauradament, no era la cançó del ploraner, és que aquí, en això, no tenim competències, qui les té és l'Estat, qui les té és l'Estat, i vostès han governat, inclús amb majoria absoluta. És més, si es va fer una modificació a la llei fa poc, bàsicament, va ser per proposta d'un altre grup parlamentari, no el seu. Per tant, a vostè sembla que li preocupen les coses només quan l'interessa i no sempre, no? Per tant, bé... A mi no m'ha convençut, no m'ha convençut. M'ha fet la sensació que busca alguna altra cosa.

Diu: «Les màfies són la immensa majoria de les ocupacions.» Bé, doncs, i vostè ho sap segur. D'acord, doncs, no m'ho diran, però m'agradaria que vostè m'ho digués. Quantes denúncies ha fet? Vostè, que coneix activitats mafioses. Vostè ha anat a la comissaria dels Mossos d'Esquadra i l'han atès? (*Veus de fons.*) Ah! I ha anat a la comissaria i ha denunciat...? D'acord, doncs, escolti, comparteixi-les, les pot compartir i les pot compartir amb mi i jo li preguntaré com està la situació, a veure quantes n'ha fet i deixat de fer, si, realment, vostè té coneixement d'aquesta activitat delictiva.

Vostè mateix ha parlat de xenofòbia; aquí, ningú ha parlat de xenofòbia; vostè n'ha parlat. Vostè n'ha parlat, potser el subconscient l'ha traït.

Diu: «Els problemes de convivència venen...» Ha dit: «Els problemes de convivència venen pels pisos ocupats.» Escolti'm, tenim problemes de convivència amb veïns i veïnes cada dia. Jo he estat alcalde deu anys i he tingut problemes de convivència cada dia amb veïns i veïnes, és normal –és normal–. A partir d'aquí, dir que els problemes de convivència venen pels pisos ocupats, home, jo crec que s'ha passat!, ha arribat a la corba i no ha frenat, vostè, ha tirat recte. Home! Evidentment, hi ha pisos ocupats –li ho torno a dir– que sí, que evidentment poden portar problemes de convivència, però hi ha pisos que no estan ocupats i també porten problemes de convivència.

Per tant, em fa la sensació que vol fer un serrellet ben maco, una cosa que és dir: «Ecolti'm, això és un problema» –que no li dic que no, és un problema, però que té diverses fonts, en això coincidim, eh?, d'acord?– «però és un problema a la meua ciutat, per tant, jo agafo i dic que són problemes de convivència, que darrere hi han màfies i, per tant, actuem, allò..., *por mis* “dallonsis”.» Doncs, jo crec que no va per aquí; jo crec que no va per aquí. Podem fer canvis, podem fer canvis, de veritat, els podem fer, però, malauradament, no en aquesta seu, hem d'anar a una altra seu.

I jo espero i desitjo que vostè, que vostè aquesta proposta que fa i aquest debat que vol fer el faci amb tot el rigor i amb tota la voluntat de respectar totes les persones, i el facin al Congrés, no amb la voluntat d'assenyalar, jo crec, un grup de persones que, a vegades, no tenen dret a ser assenyalades.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa

302-00012/12

Passem, ara, al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa. Presentada pel Grup

Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. Bé, doncs, vam fer una interpellació, ara ja fa uns quants mesos –no sé si ens en recordarem perquè va ser al juliol. En aquesta interpellació li fèiem a la consellera Chacón, que, de moment, no ha arribat, un seguit de reflexions a l'entorn, doncs, de la situació política que es va viure durant el mes d'octubre i que va ser provocada, o va provocar inseguretat jurídica i incertesa econòmica, diguéssim, en el món econòmic, en el món de les empreses.

Això va ser així bastant palès, bàsicament, perquè, durant uns mesos, per diferents motius –sobre els que no ens posarem d'acord i tampoc vull entrar en això i no crec que sigui el motiu d'aquesta moció–, va haver-hi la conseqüència que moltes d'aquestes empreses van canviar la seu social, empreses importants, empreses de l'IBEX, però també empreses petites, pimes i, per tant, aquest element ens semblava que, com a Govern, era prou important perquè es tingués una certa sensibilitat per veure com, què havia passat, per què aquest trasllat i veure si hi havia possibilitat que algunes d'aquestes empreses retornessin. Sobretot, perquè –li deia jo aquell dia a la consellera– això tindrà efectes econòmics amb els impostos, és a dir, les empreses paguen l'IRPF allà on tenen la seva seu social i, per tant, acabaran pagant-lo a Alacant, si s'han traslladat allà, o a Madrid o a qualsevol altre lloc i és veritat que l'IVA és un impost centralitzat, però, quan es fa l'anàlisi sobre el sistema de finançament autonòmic, es té en compte l'IVA de les empreses que estan al teu territori i, per tant, si aquestes traslladen la seu social, és possible que això no s'imputi.

El que li demanàvem és que s'analitzés això, que el Govern, veient la situació, pogués analitzar això i, a més a més, que pogués, també, desenvolupar, no?, o tirar endavant o dissenyar un acord, un pla per intentar que el màxim d'empreses retornessin.

La nostra moció anava en aquesta línia, primer, una, que és donar informació, perquè a nosaltres ens sembla que és important que la conselleria, primer, reconegui una informació que va sortir en un mitjà, que, en concret, era *el Diario.es*, que deia que hi havia hagut un informe el mes d'octubre del 2017 de la mateixa conselleria, en concret, del Departament d'Indústria, d'on ella, justament, era la directora general, un informe en què es deia que hi havia hagut intranquil·litat per part de les empreses durant aquell mes d'octubre.

Aquest informe existeix, està, evidentment, en el sumari, en el procés judicial que hi ha engegat per tot el tema de l'1 d'octubre, però nosaltres l'hem vist, és un informe que existeix, el Govern, ja ens va dir l'altre dia la consellera que no era així, que no existia, però nosaltres l'hem vist i, en tot cas, quan, durant el procés judicial, surti aquest informe, ja donaran les explicacions oportunes.

En tot cas, es va fer un document, es va donar una informació al conseller, perquè sabés que, en aquell moment, hi havia intranquil·litat a les empreses; algunes havien aturat inversions i, per tant, a nosaltres això ens sembla prou greu com perquè la conselleria d'Empresa dediqui un temps a reflexionar sobre això i, sobretot, a posar respostes i a posar solucions perquè aquestes empreses retornin.

Per tant, la nostra moció va en aquesta línia; una, que ens expliquin quin era aquell informe del mes d'octubre; dos, que ens vinguin a explicar també l'informe que va fer la conselleria i que va presentar al mes de setembre sobre quina tipologia d'empreses havien marxat, de quins sectors eren, perquè ens sembla important també saber això. I, després, una tercera pota, que és si la conselleria ja està fent reunions, trobades amb empreses, saber quines són aquestes..., quines són aquestes trobades, quins resultats estan donant, perquè també nosaltres puguem tenir informació i, quan se'ns diu que som molt catastrofistes, si tenim, potser, informació po-

sitiva, no ho serem tant, eh? Segons la consellera Chacón, que ho torno a dir, avui, encara, no és aquí.

Per tant, informació, transparència, que em sembla que és clau en un estat, no?, i en un país democràtic com el que és Catalunya.

És veritat que la consellera va venir, fa uns dies, a comparèixer a la Comissió d'Empresa, però no va explicar el que tocava aquell dia; per tant, no vam poder fer el debat que tocava. Perquè va venir a explicar, en teoria, aquell informe de l'any passat, però en va explicar un altre. Per tant, els diputats no vam poder fer una bona reflexió, un bon debat sobre el que tocava.

Li demanem que vingui, ara sí, a explicar els dos informes per separat. I, després, el que nosaltres li demanem també és que faci un gran acord per a la recuperació de la confiança i el crèdit reputacional de Catalunya, que ens sembla important per tal de recuperar estabilitat, certeses, seguretat jurídica, que és el que necessiten les empreses, molt sovint, quan han de decidir la seva inversió, el seu trasllat a un país, com podria ser Catalunya.

Per tant, és senzillament una moció per dir: «Donem informació, reconeguem la situació, intentem donar respostes i dissenyar polítiques perquè la situació torni on era.» No és dramatisme, no és catastrofisme, és senzillament el que ha de fer un polític: reconèixer i conèixer la situació per posar solucions que resolguin aquell problema. I això és el que fa la nostra moció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes presentades, és el torn dels grups, i en aquest cas, inicialment, el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor José María Cano.

José María Cano Navarro

Bien; gracias, señor presidente. Diputados y diputadas, buenas tardes. Me hubiera gustado que hubiera estado también hoy la *consellera*, pero por desgracia no está.

Esta es una moción sobre políticas de apoyo a las empresas, y que, por el contenido de la interpelación de la señora Romero y el redactado de la propia moción, el objetivo es que vuelvan las empresas que ha expulsado el *procés*. Y aparentemente, tanto los señores del PSC como nosotros, coincidimos en una cosa: esa fuga de empresas viene motivada por la inestabilidad jurídica y la inestabilidad institucional a las que está sometida la sociedad y la economía catalana.

Pero ahí se acaban nuestras coincidencias con el PSC. Porque escuchando los discursos del PSC, esta situación, para los socialistas, al parecer cae del cielo. Un día, los empresarios se levantaron y dijeron: «Ostras, hace cierta sensación de inseguridad jurídica.» Y además consideran que no es muy preocupante. Su propio ministro decía que era una cosa asumible. Desde Ciutadans, sin embargo, lo decimos con claridad: el principal problema de la economía catalana y el causante de la fuga de miles de empresas es el *procés*. Y es una situación para preocuparse, y mucho.

En esta moción, de manera bastante ingenua por parte del PSC, lo que se argumenta es que, para empezar a afrontar el problema, aquellos que dieron un golpe a la democracia hace un año tienen que aterrizar en la realidad y empezar a respetar nuestra democracia y nuestras instituciones. Sin esas premisas, no se engañen –y no nos engañen–, señores del PSC..., sin esas premisas no hay solución, no hay solución posible.

Pero eso no va a pasar. Porque el *procés* es un *modus vivendi*, como siempre hemos dicho. Señores del *procés*, con ustedes tenemos una gran losa; una gran losa que viene de lejos. A los catalanes nos han caído todos los males que desde el punto de vista de la mala praxis política pueden caer sobre una región próspera.

Fíjense en la lista. Los catalanes hemos sufrido una de las mayores tramas de corrupción organizada; sufrimos al partido del 3 *per cent*, que año tras año se rebautiza i cambia de nombre; sufrimos cuarenta años de políticas de amiguetes; sufrimos el despilfarro de su gestión... Ejemplos como Spanair –120 millones de euros–; la línea 9 de metro, presupuestada en 2.500 millones de euros y que seguramente costará más de 16.000 millones de euros, y lo que está por llegar, como por ejemplo la ATLL. Y por si con la corrupción, la política de amiguetes y el despilfarro de su gestión no fuera suficiente, a partir del 2012 añaden el *procés*, provocando fractura social e intensificando la creación de chiringuitos para tanto amiguete como tienen.

Pero, claro, todo esto que han montado hay que pagarlo. Y todos los males van acompañados de los recortes más crueles en sanidad, de recortes en educación, de recortes en temas sociales; va acompañado de que las clases medias y trabajadoras catalanas sean las que más impuestos pagan de toda España, y va acompañado de una deuda inasumible, que es bono basura, por encima de los 78.000 millones de euros.

Y para rematar, como si todo esto no fuera suficientemente lastre, dieron un paso más y sometieron a las empresas a la constante amenaza de unilateralidad. En ese momento, metieron de lleno el *procés* en la vida de las empresas, en la vida de las multinacionales, en la vida de la pymes y en la vida de los autónomos, obligándoles a reaccionar con urgencia para defender sus intereses. Las más ágiles en sus decisiones fueron evidentemente las que más recursos tienen y las que tienen experiencia con lo que pasa en países con políticos que se saltan las leyes. Hablo de las multinacionales, que cuentan con planes de contingencia para sus establecimientos en las repúblicas bananeras; planes de contingencia que pusieron en marcha ante políticos que amenazaban con sembrar el caos.

Amenazaban con paralizar la economía, como apuntaba el *conseller*, con el riesgo de no cumplir con clientes y proveedores, obligándoles a buscar alternativas a la desesperada, a buscar plantas de producción fuera de Cataluña; amenazaban con cortes de carreteras –«Apreteu, apreteu...»– i que, además, los productos no pudieran llegar a destino. ANC i Ómnium ya amenazaban con boicots. Y un largo etcétera de amenazas.

Y las empresas que pudieron sacaron su máximo órgano de administración de Cataluña y establecieron su sede social fuera. Y su segunda decisión, y más grave, fue paralizar las inversiones y plantearse hacerlas fuera de Cataluña. Como nos muestran los datos, la inversión extranjera en Cataluña lleva un año y medio de descensos consecutivos. Y eso afecta a nuestra economía y al empleo, van a ser puestos de trabajo que no se van a crear. El BBVA ya los estima en más de treinta mil, los que no se han creado.

Miren, tanto las pymes, que son el 95 por ciento del tejido empresarial, como sus conciudadanos no tienen esos planes de contingencia. Y lo que les viene, si no cambian su deriva, es crisis. Yo les pido que no nombren en vano a la economía catalana, que no saquen pecho, que no se pongan medallas. Ustedes no son parte de su éxito; ustedes son su principal problema.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Vicepresident..., bon dia a totes i a tots. Ens trobem davant d'un text que ens presenta una moció de polítiques de suport a l'empresa, però que parla més de suposats informes i de contribuir a un relat de catastrofisme econòmic

que no pas aporta mesures pràctiques perquè les nostres empreses puguin anar millor endavant.

La moció insisteix en demanar suposats informes que la consellera d'Empresa, que avui no ens acompanya en aquests moments, sistemàticament els ha dit que no existeixen, que no hi ha l'informe; que aquest informe no és res més que tot un seguit de correus electrònics que un grup del departament es dedicava a intercanviar-se per monitoritzar i per poder respondre a les inquietuds i neguits de les empreses catalanes i dels inversors estrangers. No ho oblidem: inquietuds d'empreses catalanes i d'inversors estrangers provocades per una forta operació que venia des de l'Estat espanyol per desestabilitzar la nostra economia.

Una operació que venia des de l'Estat espanyol, que es va iniciar amb una retirada massiva de dipòsits bancaris del Banc de Sabadell i de «la Caixa», que en un sol dia van perdre 2.000 milions d'euros. No és que «la Caixa» i el Banc de Sabadell fossin qui tinguessin plans de contingència per sortir de països de repúbliques bananeres, és que són unes empreses que es van trobar en una situació de retirada massiva des d'empreses públiques lligades al Govern de l'Estat, que –oh, casualitat!– els va retornar tots aquests dipòsits –gairebé el 90 per cent– quan aquestes empreses van decidir canviar la seva seu social fora de Catalunya.

Per tant, no van reaccionar a una situació d'inestabilitat del país, van reaccionar a una situació política que els van imposar des de l'Estat espanyol mitjançant una operació orquestrada. Si això ho parléssim en una activitat privada i no fos en la que estem parlant, segurament estaria tipificat en el Codi penal i parlariem o de coaccions o fins i tot de xantatge, que van portar empreses catalanes a marxar del nostre país. Aquesta estratègia irresponsable de retirada de dipòsits bancaris va continuar, arribant a modificar la legislació per tal de que les empreses poguessin marxar sense gaires tràmits i per un conducte exprés.

Al grup d'Esquerra li preocupa que una sola empresa de Catalunya tanqui o que una sola empresa de Catalunya marxi? I tant, clar que ens preocupa, només faltaria. Això sí, som conscients que aquesta operació orquestrada des de l'Estat espanyol no va ser precisament un èxit. I no ho diem nosaltres, ho diuen les dades, els estudis i els fets als que podem recórrer. Dades com que el FDI Markets del *Financial Times* va situar Catalunya com la millor regió per invertir al sud d'Europa els anys 2018 i 2019 –dades. Realitats com que les empreses continuen venint: Facebook, Amazon, Lidl, Nestlé, Microsoft, Moodle, Hard Rock, la japonesa Denso, han anunciat o ja han fet inversions a Catalunya des del passat octubre. Totes aquestes empreses no hi veuen cap inestabilitat. Les dades també ho reflecteixen: ja el primer semestre del 2018 hi ha hagut seixanta-vuit projectes d'inversió estrangera, que suposen una inversió de 1.648 milions a casa nostra i, més important encara, 7.500 llocs de treball.

Així doncs, i parlant pròpiament dels punts de la moció, allà on vostès, senyors del Partit Socialistes i Units per Avançar, facin propostes constructives, ens trobaran a l'agenda del Grup Republicà. Per això votarem a favor del punt 2, per tal de presentar l'estratègia de captació d'inversions, i votarem a favor del punt 4.b, per presentar l'informe que, com vostès saben, ja és públic –ja està al web del Departament d'Empresa i Coneixement–, sobre els canvis de seus socials de les empreses catalanes.

No donarem suport al punt 1 perquè neguem la major. No cal recuperar una confiança que les dades que els acabem d'exposar i els fets diuen que no s'ha perdut en l'economia catalana. Per tant, un pla que ens proposen..., i que a més entenem nosaltres que més que fer aquest pla..., és el Pla nacional per a la indústria, que el que cal fer és implementar-lo.

I, per últim, els diré que tampoc alimentarem el catastrofisme ni ajudarem a encobrir l'operació de desestabilització econòmica que va engegar el Govern de l'Estat espanyol. I ens sap greu, senyors del Partit Socialista, que vostès s'hi aboquin tan alegrement. Nosaltres presentarem una proposta de resolució a la Comissió d'Empresa, on demanarem explicacions a aquells que no n'han donat cap, d'explicació,

que és el Govern espanyol. Facin que el Govern espanyol, que el seu president actual, expliqui què va fer l'anterior Govern amb el seu suport i, per tant, que donin explicacions de per què les empreses catalanes van marxar, emmarcades dins d'aquesta política de persecució.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gracies, diputada. tot seguit és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. És el torn del senyor Jordi Munell. Quan vulgui.

Jordi Munell i Garcia

Molt bé; gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats, vicepresident, senyores i senyors. Bé, en aquest cas no m'estendré massa amb dades que ja ha donat la diputada Llop. De fet, des de Junts per Catalunya i el Grup Republicà varem presentar, doncs, una proposta d'esmenes per poder arribar a una transacció i poder aprovar un conjunt de punts. No ha set possible i, per tant, doncs, demanem votació separada d'aquests punts que proposa el Grup del PSC i Units per Avançar.

I, com deia la senyora Llop, doncs, hem esmentat que votarem que sí en el punt 2 i en el punt 4 b. De fet, el punt 2 ens demana que es pugui presentar, doncs, en comissió o en Ple del Parlament, per part de la conselleria, les dades i la informació amb relació a l'estratègia de captació i d'atracció d'inversions i d'empreses cap a Catalunya. Evidentment, és prou coneguda l'acció que fan des de Catalonia Trade and Investment, o des d'Acció, a la Direcció General d'Indústria, que ha permès captar, per exemple, doncs, l'any 2017, la xifra més elevada d'inversions estrangeres, o el 2018, com deia la diputada Llop també, fins al primer semestre, fins al mes de juliol, fins a seixanta-vuit, també, projectes d'inversió. O que s'està treballant, com va informar també la consellera a la comissió passada, fins a quatre-cents projectes o expedients oberts en cartera d'empreses interessades, doncs, en inversió, en creixement o en venir a radicar-se a Catalunya. Per tant, votarem que sí en aquest punt de presentar aquest informe.

I també votarem que sí a presentar un informe, que, de fet, és públic, que és l'informe sobre els efectes dels trasllats d'empreses. En aquest sentit que preocupa..., preocupa al Grup Republicà, preocupa al Grup de Junts per Cat, i també preocupa al Grup Socialista, que és el que ho ha presentat també, no? Per tant, és un informe públic, que està penjat al web del departament: «Efectes dels trasllats de seus socials en l'economia productiva a Catalunya», en el qual es posen de manifest tots aquests temes que dèiem abans, dels efectes de l'IVA, els efectes del pagament d'impostos, pel fet d'aquests canvis de seus socials o fiscals que no de seus productives, també com es va posar en evidència a la comissió.

També votarem que no al tema 2 bis, impulsat o adjuntat pel PP, en el qual demanava també, doncs, els temes de garanties, de seguretat per al turisme i aixecar recomanacions negatives. De fet, en el darrer plenari hi havia una moció sobre turisme del grup de Ciutadans; en aquell cas, el diputat Roquer es va estendre molt i va explicar també, doncs, que el turisme, 2016, un 3,4% d'increment, 18 milions de visitants turístics; 2017, 19 milions de visitants, amb un increment del 5% del turisme estranger respecte al 2016 i, el que és més important, un increment de prop del 10% de la despesa turística, seguint l'estratègia de Turisme de Catalunya: diversificar mercats i apostar pel turisme de qualitat, pel turisme de més valor afegit.

Aquí veurem el 2018 què passa, però no tot són efectes derivats, doncs, d'aquesta catàstrofe que alguns volen posar contínuament sobre la taula del que va passar el 2017. El 2017 va passar, a part de l'1 d'octubre i el 27 d'octubre, van passar també malauradament els efectes del 17 i 18 d'agost, però és que el 2018 també veurem efectes sobre la taula, quan fem comptabilitat i fem estadística del turisme. El 2018, de fet, ho apuntava també el regidor de turisme de l'Ajuntament de Barcelona, quan

donava xifra rècord també de congressos i reunions a Barcelona, parlava de les preocupacions del 2018: l'efecte de la imatge dels maners, les vagues dels controladors aeris del sud de França, la vaga del taxi a Barcelona, la vaga d'algunes companyies aèries, o, per exemple, la recuperació d'alguns altres destins alternatius al Mediterrani. Per tant, tot això són efectes que veurem el 2018; però en cap cas pensem que es puguin atribuir al que va passar aquí a l'octubre i a tot aquest procés que estem iniciant a Catalunya per esdevenir un estat propi.

Pel que fa als altres punts, aquest informe, doncs, ja, que es va repetint, es va informar a la Comissió d'Empresa que aquest informe no existia com a tal. En tot cas, poden haver-hi documents, poden haver-hi correus electrònics creuats. En qualsevol cas, la mateixa consellera, que havia set directora general d'Indústria, va informar repetides vegades que aquest informe no existeix. Per tant, votarem que no a confirmar aquesta existència, i votarem que no que sigui presentat, doncs, en el Ple del Parlament o en la Comissió d'Empresa.

Finalment, també, pel que fa referència a les trobades de la consellera amb les empreses que van canviar la seva seu social o fiscal, tot i que la mateixa consellera en diferents mitjans ha anunciat que s'han iniciat, doncs, aquestes reunions i converses, en qualsevol cas, hi ha tots uns termes, com vostès entendran, de confidencialitat, eh?, que no permeten divulgar aquesta informació.

En qualsevol cas, nosaltres també estem convençuts que en aquests moments el que està passant en el conjunt de l'Estat, doncs, fa que algunes d'aquestes empreses estem convençuts que per elles soles voldran tornar. De fet, quan tu vas pel món i expliques que estàs ubicat en un país de referència com Barcelona, Catalunya, amb un clima empresarial d'inversió estrangera, de captació de talent, de tecnologia, de *start-ups*, doncs, pot ser un valor afegit; però si, en canvi, dius que estàs ubicat, segons on d'Espanya, amb imatges de violència policial contra la ciutadania, amb una imatge de la justícia, realment, que fa veritable pena, amb imatges per exemple de la Casa Reial molt desafortunades, no?, amb la reprovació al rei emèrit, però l'efecte també del rei, que ha perdut credibilitat a partir del seu discurs del 3 d'octubre; un país que manté presos a la presó polítics, un país que ha hagut de fer exiliar persones per no anar a la presó, no només polítics, sinó també artistes o cantants.

Això, senyores i senyors, no és una bona imatge per a moltes empreses. I, per tant, estem convençuts que per elles soles voldran tornar a Catalunya més enllà que les empaitem des de la conselleria i des dels grups parlamentaris.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, surto a fer aquesta intervenció una mica més preocupat que quan ha començat el debat d'aquesta moció, perquè amb la intervenció de la portaveu d'Esquerra Republicana m'ha semblat que des dels grups majoritaris, dels grups que donen suport al Govern, hi havia una manca com a mínim de visualització de la realitat, que sabem que hi és en molts aspectes; desconeixiem que també fos en l'aspecte econòmic, però el senyor Munell ja m'ha acabat de deixar completament preocupat, no? Perquè si diu que el procés només ha començat, només ha iniciat, i ha tingut totes les conseqüències que ha tingut, doncs, que..., més val que ens curem en salut pel que pugui venir en el futur més immediat.

A mi, si m'ho permeten, sense voler aixafar-los la guitarra i donar-los el dia, els donaré dades, dades objectives, reals. Vostès em parlen del *Financial Times*. Jo, si volen, també els parlaré del *Financial Times*, molt ràpidament.

Mirin, empreses que marxen de Catalunya, entre el 5 i el 27 d'octubre: dues mil empreses se'n van de Catalunya.

Les inversions. Hi han hagut inversions a Catalunya, evidentment, i afortunadament hi han hagut inversions. Ara, mirem les dades globals d'inversions: quart trimestre del 2017, caiguda del 45,7 per cent; primer trimestre del 2018, caiguda del 61,4 per cent; segon trimestre del 2018, caiguda del 16 per cent; caiguda global dintre del primer semestre del 2018, d'aquell semestre que vostès estan tan satisfets, caiguda global del 40 per cent. Home, doncs, escolti'm, potser val la pena que hi parrem atenció i alguna cosa hi fem.

A més a més, a vostès sembla que no els preocupa, a nosaltres sí, que països com Alemanya, el Regne Unit, els Estats Units, Canadà o Austràlia recomanin als seus ciutadans que no viatgin a Catalunya pel risc de conflicte que hi ha, quan aquests països són els emissors del 30% dels turistes que venen a Catalunya, escolti'm, a nosaltres ens preocupa, i a vostès també els hauria de preocupar. Vostès estan molt cofois amb els articles que es publiquen al *Financial Times*, però convindria que llegissin quelcom més que el titular. El mateix article del *Financial Times* diu: «Escolti'm, el sector turisme està caient en ingressos.» I, per tant, crec que val la pena parar l'atenció en tot allò que no funciona correctament. (*Veus de fons.*) Si ho diu l'article del *Financial Times*! Llegeixi'l –llegeixi'l, llegeixi'l. Fa bé llegir, fa bé, i s'aprenen coses. Això ho diu l'article del *Financial Times*, però a més a més és que és una realitat, no? Per tant, home, jo crec que val la pena parar l'atenció en totes aquestes dades i intentar posar-hi remei.

Remeis, quins són? S'apunten també en la moció: seguretat jurídica i estabilitat política...

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo, president. I la veritat, amb aquest Govern, i sobretot amb el seu president, que cada vegada que obre la boca el que fa és contribuir precisament que no hi hagi ni seguretat jurídica ni estabilitat política.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Gràcies, president. Diputats i diputades, a un any vista del que probablement ha sigut la tardor més tensa de la història recent de Catalunya, ens hauríem de trobar ja tots i totes a les portes d'obrir una nova etapa per al país; una nova etapa que necessàriament ha d'acabar amb la situació d'excepcionalitat democràtica que viu encara Catalunya, i en la que hem de ser capaços de construir conjuntament una agenda democràtica per al conjunt de la ciutadania de Catalunya. Sentint alguns discursos avui i ahir, tinc la sensació que de la mateixa manera que hi ha gent que escolta la música que escoltava quan era adolescent per veure si li desperta les mateixes emocions, hi ha grups polítics que venen amb els mateixos discursos incendiàries a veure si aconsegueixen emocionar igual que l'any passat.

Nosaltres creiem que no, que qui avui vol viure en una batalla constant, en fer política de fractura, en portar aquí i al Congrés discursos més propis dels reaccionaris dels anys trenta, acusant de colpisme i demanant 155 una setmana sí i una setmana també, demostren, sobretot, que no tenen més projecte per al seu país que intentar prolongar el bloqueig polític i democràtic a Catalunya.

El Govern del 155 i la seva crossa taronja avui estan relegats a l'oposició. Avui no tenen més objectiu polític que bloquejar el diàleg amb Catalunya i bloquejar la

majoria plural del Congrés. Avui el repte ja no és fer-lo fora, sinó liderar conjuntament una agenda democràtica per a Catalunya i per a Espanya. I aquesta nova etapa passa necessàriament per posar llum i taquígrafs a tot el que ha succeït a Catalunya durant la tardor de l'any passat, i ho remarco: a tot el que ha succeït a Catalunya el darrer any. Hem de mirar el passat per fiscalitzar-nos i per exigir que es governi amb honestedat, per exigir no estar més aferrats al passat per evitar assumir els reptes de futur.

Nosaltres vam fer comparèixer la consellera la setmana passada, perquè donés explicacions sobre l'informe que publicava *Eldiario.es* que va amagar a l'opinió pública sobre la intranquil·litat de les empreses. I, donat que en aquella compareixença no va respondre la majoria de preguntes ni va donar explicacions sobre l'informe, li hem demanat per escrit que envii els informes i que respongui les preguntes que té pendents, perquè si ho hagués fet la setmana passada, avui probablement no estariem aquí debatent el mateix, que no és una altra cosa que exigir-vos que deixeu d'ocultar informació a la ciutadania de Catalunya.

Nosaltres donarem suport en aquesta moció, però ja diem ara que es queda curta per fer..., per treure negre sobre blanc sobre el que va succeir la tardor de l'any passat: exigir transparència és exigir que el Govern informi sobre per què va ocultar informació als ciutadans de Catalunya sobre la intranquil·litat de les empreses; però també és exigir saber quines conseqüències ha tingut el decret exprés del Partit Popular per facilitar la fuga d'empreses.

I, per cert, companys del Partit Socialista, que ara teniu també responsabilitats de govern a Espanya, exigir transparència és també exigir saber si l'Estat va ordenar que es retiressin fons de les empreses públiques com ADIF, Renfe, Ports de l'Estat o Radiotelevisió Espanyola del Banc Sabadell en un sol dia per forçar la seva marxa del país, o exigir claredat, si, com també publicava *Eldiario.es*, és cert que, i ho llegeixo textualment: «El presidente del comité de empresa de la SEAT reconoce presiones políticas y monárquicas para el cambio de sede social.»

Jo crec que avui especialment els grups catalans que ens vam posar d'acord per fer fora el Partit Popular hauríem d'assumir un compromís democràtic amb el futur de Catalunya. Qui vol fer política de fronts no vol ni un govern de progrés a Espanya, ni una Espanya plurinacional, ni vol desbloquejar Catalunya. Els que no volen ni una cosa ni l'altra els alimenta l'opacitat, les filtracions, els rumors i la confrontació. Assumim posar negre sobre blanc i que l'exercici de transparència i autocrítica que hem de fer tots sigui també un compromís que regeixi la nova etapa política que hem d'obrir al país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

President, per intervenir des de l'escó, i ho farem així molt més ràpid.
Gràcies.

El president

Endavant, endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

En primer lloc... –gràcies, president–, en primer lloc, cap de les mesures que es planteja en aquesta moció guarda relació amb el suport a l'empresa, que és el títol que té la moció. Què ens estan dient les empreses en aquest país? Que necessiten facilitat d'accés al crèdit, que es permeti la continuïtat empresarial davant de crisis que poden tenir un caràcter conjuntural, una potent política de reindustrialització,

foment de la productivitat o polítiques digitals. D'això, en aquesta moció, no hi ha absolutament res, perquè, evidentment, no és una moció pensada per a les empreses, és una moció pensada per a unes determinades empreses que són la majoria de l'IBEX 35, ni tan sols totes, i aquelles que acompanyen l'IBEX 35 al suport del 155.

Ja no ens agradava la moció amb el text que havia presentat inicial el Grup Socialista, però ara, amb les esmenes del Partit Popular i de Ciudadanos, ens agrada menys.

Primer punt: parlen expressament de restablir i garantir seguretat jurídica, infraestructures i generació de coneixement. De veritat que el Grup Socialista pensa que les empreses d'aquest país tenen inseguretat jurídica? Ho pensen? Pensem que no, que no ho pensen.

Segon punt: està molt bé que es preocupin sobre les notícies negatives que apareixen en determinats estats del món sobre la situació a Catalunya, però el que és determinant és anar a les causes d'aquestes notícies negatives, que evidentment són determinats grups polítics i determinats grups informatius o de comunicació que traslladen una visió absolutament esbiaixada del que passa al Principat.

Tercer punt: ho diem amb tot tipus de respecte, però ens resulta absolutament estrany que en una moció vulguem confirmar la inexistència o existència d'un informe. Aquest és un exercici acientífic. L'informe o existeix o no existeix, però que en una moció votem que existeix o no existeix no té cap sentit.

I quart punt: mirin, podríem estar absolutament a favor que hi hagués una informació de la consellera sobre amb qui es reuneix i què és el que li diuen. Però, en aquest punt, el quart, vostès demanen una altra cosa, i demanen, literalment, «amb relació a l'informe del 19 de setembre», i diuen: «Sobre els efectes del trasllat d'empreses en l'economia productiva.» I aquest no és el títol de l'informe del 19 de setembre. El títol de l'informe del 19 de setembre és: «Efectes del trasllat de seus socials en l'economia productiva a Catalunya.» Per tant, no juguin amb una realitat que són les seus socials amb el que significa el trasllat d'una empresa. I, si hi juguen, doncs, donin totes les dades, i les dades són que únicament un 0,59 per cent de les empreses van traslladar la seu social, que no és bona notícia, però que té les seves causes.

I li volem dir al Grup Socialistes una darrera qüestió, amb tot el respecte. Ens sembla que quan vostès aproximem posicions al Grup del Partit Popular el que passa es que ells es radicalitzen amb un discurs ultra, i veiem coses com les d'ahir en el Congreso: Pedro Sánchez és responsable i participa del cop d'estat perpetrat. Això és el que provoquen, perquè ells estan deixant un altre discurs.

El president

Diputat... (*Aplaudiments.*) Gràcies, diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Miri, senyor Aragonés, al setembre de l'any passat, el 6 i 7 de setembre de l'any passat, es va trencar la legalitat vigent, es va trencar amb l'Estatut i es va trencar amb la Constitució espanyola, i això és així. (*Remor de veus.*) I això va provocar... No, ara em diran vostès que no. Ah, i què van fer el 6 i 7 de setembre, van passejar-se per aquí? (*Persisteix la remor de veus.*) No. Vostès van trencar amb la legalitat vigent, i això va generar inseguretat jurídica i inestabilitat política.

I això va tenir unes conseqüències més grans, més petites, vostè ara les voldrà minimitzar. Si, escolti'm, si em sembla bé, cadascú que faci el que cregui que ha de fer. Però sap què li passa, senyor Vidal Aragonés, que vostè no està en el Govern, i un govern el que ha de fer és saber què ha passat, posar negre sobre blanc, analitzar la realitat, i a partir d'aquí posar solucions. Per això estan els governs, per donar respostes als problemes. Li deu semblar que 4.500 empreses que han canviat la seu social és poc, però és una xifra important. I, per tant, el que ha de fer un govern és analitzar-la, i intentar posar solucions i respostes. Això és el que han de fer els governs.

I això és el que intenta dir el Partit Socialista; cosa que no fa Ciutadans, que segueix amb l'enfrontament, i segueix amb el raca-raca, perquè ja li va bé no posar solucions i només criticar i seguir enfrontant-nos. I el mateix que li passa a la CUP, evidentment, i a Junts per Catalunya i Esquerra, escoltant els seus discursos d'avui. Escolti'm, posem solucions a les coses, però és que vostès no les estan posant. Segueixen amb el seu discurs. Crec que no estaria malament que obríssim una mica els ulls, acceptéssim i reconeguéssim la realitat i poséssim solucions.

Una altra cosa. Fa una estona, aquí el senyor Maragall ha tret la bandera de la transparència i de la informació, però una bandera grossa, eh?, molt grossa. I avui aquí vostès no aprovaran presentar-nos alguns informes. Ara no són informes, ara són dades, ara són correus electrònics, ara són informació. Bé, m'és igual el format. Vinguin a dir-nos què és el que van estar treballant, comentant l'octubre de l'any passat. Sí, senyora Chacón, que vostè no ha estat aquí en tot el debat, l'hi haig de dir, i vostè a la comissió –i vostè a la comissió– va dir que hi havia informació i correus; doncs, vingui a explicar-los, que és això el que estem demanant.

I, escolti'm, si es va presentar un informe al setembre, el que nosaltres demanem és que s'hagués pogut venir a explicar-lo abans al Parlament, que sap que és un tema que preocupa als grups parlamentaris.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació. Passarem a votació. Algun grup havia demanat votació separada, si ho poden repetir, si us plau. O cap grup...? (*Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar.*) Sí, senyora Alamany, digui.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Votació separada 2 bis.

El president

Bé, doncs votarem... (*Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.*) Sí, senyor Pujol?

Eduard Pujol i Bonell

President, també demanem votació separada per al punt 2 i per al 4.b.

El president

Perdó, ha dit el 2 i el...? Disculpi, eh?

Eduard Pujol i Bonell

A veure, fem votació separada per a tot, si us plau.

El president

Per tots els punts, molt bé. En tot cas, senyora Romero, no ha quedat clar si acceptava les esmenes o no, o quines acceptava, en la seva intervenció final.

Alicia Romero Llano

Sí; he acceptat les esmenes de Ciutadans i el Partit Popular. (*Remor de veus. Alguns aplaudiments.*)

El president

Bé; doncs, votarem amb les esmenes incorporades, tal com ha anunciat ara la diputada; els cinc punts d'aquesta moció de manera separada, cada punt, eh? Per tant... (*Pausa.*) Podem passar a la votació? (*Pausa.*) Sí? (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Digui'm, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

A part dels cinc punts que ha esmentat també per separat el 2 i el 2 bis.

El president

Ho votarem tot separatament finalment, eh? Per tant, comencem la votació del punt número 1.

Comença la votació.

En aquesta votació s'ha produït en empat: 64 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Per tant, procedim a votar de nou aquest punt 1 de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2 de la moció, el 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat per 125 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 2 bis –2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 57 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 4 i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació. (*Remor de veus.*) Han demanat votació separada també dels subpunts? M'han dit dels punts. Els subpunts, també? Doncs votem separatament els subpunts. En tot cas especifiquin sempre si són subpunts també, eh? Passem a votar, per tant, el punt 4.a de la moció –4.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 65 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem a votar el punt número 4.b –4.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 126 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 4.c, i ara sí darrer punt de la moció –4.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 65 vots a favor i 64 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i deu minuts i es reprèn a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Ensenyament, de Cultura i d'Empresa i Coneixement.

El president

Diputats, diputades, bona tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil

302-00013/12

Seguim amb el punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa infantil, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bé, bona tarda. En l'inici de la interpellació que vaig fer al juliol i que ha donat peu a aquesta moció, li preguntava al conseller, però també ho preguntava a tota la cambra: quanta desigualtat i quanta pobresa estem disposats a suportar com a societat i quanta ineficiència de les polítiques socials que intenten pal·liar-ho? Aquest va ser el tema de la interpellació, centrat en aquella part més «frapant» i insuportable de la desigualtat que existeix al nostre país: la de la pobresa infantil. Prop d'un terç de la població infantil de Catalunya està en risc de pobresa; un terç, es diu ràpid.

Amb les esmenes rebudes en aquesta moció que hem presentat, m'he endut la desagradable sorpresa que la majoria parlamentària que fa suport al Govern explícita, d'alguna forma, que accepta la pobresa infantil com a mal inevitable. Amb la primera esmena que han presentat, al primer punt de la nostra moció, venen a dir que augmentaran els recursos per a pobresa infantil si augmenta la pobresa infantil. Mirin, diputats i diputades de Junts per Catalunya i d'Esquerra: el problema existeix, ara, i no pot esperar més. Hi ha infants que només mengen un àpat decent a l'escola; hi ha nenes que no poden comprar material escolar; hi ha nens que pateixen pobresa energètica i no poden banyar-se amb aigua calenta. I això passa avui als barris de Catalunya. No podem esperar a que augmenti la pobresa infantil per incrementar el pressupost destinat a això. No és suportable, per nosaltres.

Com tampoc ho és mantenir la ineficiència de les polítiques socials que intenten pal·liar-ho. Les dades del mateix Idescat diuen que durant l'any passat les transferències socials només van aconseguir reduir un 15 per cent el risc de pobresa en la població menor de divuit anys a Catalunya. Aquesta xifra, comparada amb què passa en altres edats, en altres sectors de la població, ens mostra el ridícul de les polítiques públiques, la ineficiència de les polítiques públiques per atacar la pobresa infantil. En les persones majors de seixanta-cinc anys, les transferències socials fan reduir un 82 per cent el risc de pobresa; en la infància, només un 15 per cent. Això vol dir que es fan polítiques ineficients.

S'inverteix poc, i el que s'inverteix s'inverteix malament. Per tant, no ens serveixen les esmenes de «continuar impulsant...», «seguir implementant...» No es pot continuar fent; cal un canvi, cal un canvi radical. Quan una cosa es fa malament, no es tracta de seguir insistint en fer-ho igual.

Nosaltres no donem per bo ni per acceptable que un de cada tres infants, al nostre país, estigui en risc de pobresa. Ni ens conformem amb una inversió social que no capgira aquesta realitat. Per això els tres primers punts d'aquesta moció: doblar la inversió directa en polítiques d'infància i família als pressupostos de l'any que ve; estratègia integral amb dotació pressupostària i indicadors específics sobre pobresa infantil, i recuperar l'aposta i la proposta de la prestació per fill a càrrec de caràcter universal. Perquè cal canviar com ataquem aquest tema, i cal fer-ho fent cas d'aquella gent que treballa diàriament amb aquesta realitat.

Fa temps que ens ho diuen, les entitats que treballen en aquest sector: cal la PEUC, la prestació universal per fill a càrrec, i de titularitat de l'infant, perquè és la forma de fer realitat aquella afirmació que els infants són responsabilitat de la societat i que, per tant, cal que ens corresponsabilitzem, totes plegades, també de la càrrega econòmica que suposa tenir fills.

Hem transaccionat aquest punt amb una esmena de Ciutadans, acceptant una aplicació de progressivitat que inicialment beneficiés només els infants amb famílies de nivell de renda més baix. Però no renunciem al sentit de fons de la PEU: ha d'acabar sent una prestació universal.

Com han vist, a la moció hi ha molts més punts sobre com aplicar millor la renda garantida de ciutadania, pensant també en aquest sector de la pobresa infantil; sobre beques menjador o per al lleure; sobre serveis sanitaris o de farmàcia; sobre habitatge digne; sobre llum, aigua i gas.

En resum, tot i que és evident que a Catalunya hi ha cada cop més infants pobres i que la pobresa afecta la seva vida d'ara i el seu futur, aquests darrers anys la inversió en infància ha experimentat un retrocés, i la inversió, a més, s'ha fet amb polítiques febles i ineficients, i no podem seguir igual i fer com si plogués.

Nosaltres no serem còmplices de continuar fent males polítiques en un tema tan sensible i tan estratègic de país com és aquest. No només ho diem per aquesta moció, sinó que ho diem pels propers pressupostos. Invertir en infància i en els seus drets, és invertir en el conjunt de la societat; no fer-ho és incomplir no només la Convenció sobre els drets dels infants, sinó també les pròpies lleis del Parlament de Catalunya, i, a més, diré més: és immoral.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidente. Diputadas, diputados, hoy tenemos encima de la mesa uno de los grandes temas de la Comisión de Treball i Afers Socials, que, junto con la actualización de la Cartera de servicios sociales y la dependencia, pues, forman parte de los grandes *hits* de las últimas temporadas. Y digo «grandes *hits*» porque no dejamos de hablar de ello y, pese a que la oposición repita machaconamente, a todas horas, en todos los foros posibles, la necesidad de invertir más presupuesto en infancia, el Gobierno hace oídos sordos. Y no es de extrañar, pues, que nuestro sistema de protección a la infancia se esté desmoronando y que Cataluña sea campeona en pobreza infantil.

Y yo les reconozco que en mi desesperación, pues... que ya no sé qué más puede hacer la oposición para sensibilizar al Govern siquiera un poquito y que se tome este tema en serio. Y ante la huelga de brazos caídos del Govern ya no nos queda otra, tal y como propuso mi compañera Carmen de Rivera la semana pasada en la Comisión de Afers Socials, que hacer una huelga a la japonesa. ¿Que los señores del Govern no quieren trabajar? Pues nosotros les avasallamos a mociones, en cada comisión y en cada pleno, sobre estos temas que tanta atención necesitan.

Y, miren, nosotros vamos a votar a favor de toda la moción, aunque algunos puntos no sean exactamente nuestro modelo, pero creemos importante, pues, poder ponerse de acuerdo en temas sociales. Y por ello agradecemos el haber podido transaccionar nuestras enmiendas y poner en valor la voluntad de la diputada Marta Ribas para llegar a un acuerdo. Desde Ciudadanos siempre hemos defendido que, si hay algo en lo deberíamos poder ponernos todos los grupos de acuerdo es en el ámbito social, y por nuestra parte nos esforzamos, nos esforzamos para llegar a acuerdos, y también lo hacemos para poder apoyar medidas que presentan otros grupos.

En Ciudadanos, en temas sociales no contemplamos cordones sanitarios ni ponemos excusas. Excusas como las que puso ayer Catalunya en Comú para no apoyar nuestra ley de gestión de las listas de espera en sanidad, y, ante algo tan sensato como es la reducción de la desigualdad territorial y el dar una alternativa a aquellas personas que llevan, pues, más de tres años en lista de espera para acceder a una intervención, ustedes se sacan de la manga cosas que no aparecían, no aparecen en la ley, para justificar su falta de apoyo, y consiguiendo así que el Govern se salga con la suya una vez más, no haga nada y siga con su huelga de brazos caídos.

Ayer dieron mil vueltas para finalmente no llegar a ningún sitio y terminar haciéndole el juego al Govern. Un govern, le recuerdo, cuyo 25 por ciento de su presupuesto en sanidad se va a la concertada; es más del doble que en la comunidad de Madrid, que es el 11 por ciento. ¿Es ese el precio que van a tener que pagar los catalanes por los posibles pactos que tengan ustedes con el Govern? Porque, claro, se sacan esas excusas de la manga en el día de ayer, pero hoy, que estamos tratando de un

tema tan important, como es el combatir la pobreza infantil, pues no le aplican ese cordón, a la práctica no le aplican ese cordón sanitario aquellos que quieren expulsar a los pobres de los municipios donde gobiernan.

Porque, claro, en ese supremacismo y clasismo que caracteriza a Convergencia o a la neopostultra-Convergencia, pues ya no solo se conforma con querer expulsar de Cataluña a los ciudadanos que le molestan, como la señora De Gispert, que yo ya he perdido la cuenta de las veces que ha mandado a la señora Inés Arrimadas de vuelta para Jerez, sino que, no contentos con eso, ahora invitan a los pobres a abandonar, ¿no?, a trasladarse fuera de sus municipios, como hizo la concejal de Asuntos Sociales de Convergencia en Sant Cugat del Vallès.

¿Comparte Catalunya en Comú el modelo que defiende la ultra-Convergencia en Sant Cugat del Vallès? ¿Realmente creen que este Gobierno va a combatir la pobreza infantil? ¿Creen que ni siquiera se lo plantean? Yo creo que no. Y además usted misma reconocía ayer que el acuerdo para el plan de choque contra la pobreza infantil al que llegó la CUP con el Govern en la pasada legislatura no se había visto reflejado en los presupuestos. Entonces ¿por qué le siguen el rollo al Govern y lo legitiman?

Como hemos dicho, votaremos a favor de la propuesta, porque luchar contra la pobreza infantil es la mejor forma de asegurar la igualdad de oportunidades en la infancia, porque ya hemos repetido en muchas ocasiones que el talento crece en todas partes, no entiende de clases sociales, y necesitamos asegurar la igualdad de oportunidades para que ese talento aflore y no se pierda.

Este Govern ha demostrado que tiene otras prioridades. Por favor, no sean cómplices y les blanqueen. El señor Torra ya lo dijo, que el 90 por ciento de sus energías estaban en el *procés* y que el resto eran temas menores. Y en la deriva de este Govern hemos perdido todos: los ciudadanos hemos perdido muchos derechos, se han perdido muchos avances sociales. Y mientras tanto el Govern lo único que ha perdido es la capacidad de ponerse rojo.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la senyora Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera, personal de la casa, bona tarda. La pobresa és una xacra social, sí; per això cal combatre-la. I si aquesta pobresa, a més a més, té rostre de mainada, tenim l'obligació de treballar-ho conjuntament i obviar els partidismes. Les dades són l'eina que ens duu a la realitat, i han d'esdevenir també les nostres còmplices. I aquestes són molt significatives per entendre que necessitem anar a l'una per acabar amb la pobresa infantil. Són unes dades que esgarrifien. Per això tenim clar que l'erradicació de la pobresa infantil ha de ser la nostra prioritat, i no és cert, senyora diputada, que li girem l'esquena en aquest afer tan preocupant per nosaltres, i sap també que el pressupost s'ha doblat en aquesta matèria.

Fa unes setmanes, tots els grups parlamentaris ens vam conjurar perquè aquesta fos la legislatura de la infància, i així ha de seguir sent. Per tant, no només hem de treballar per poder abolir la pobresa infantil, que afecta molts dels infants del nostre país, sinó que també hem de lluitar envers la violència contra els infants i treballar per l'atenció de la infància en processos de migracions.

Evidentment, som plenament conscients que la pobresa infantil es pot combatre amb inversió per tal d'acabar amb aquestes herències de la pobresa que els infants més vulnerables pateixen dins el seu entorn i dins les seves llars. Però per acabar amb la pobresa infantil també hem de centrar els esforços a analitzar de manera global on està el focus. Malauradament, la pobresa infantil sempre anirà associada

a la renda familiar, i aquesta també és una derivada de la pobresa i discriminació per gènere, i les famílies més vulnerables, emmarcades en aquesta situació, són les monoparentals. Per tant, nosaltres també volem lluitar perquè la pobresa no tingui cara de dona.

La canalla que es desenvolupa dins d'un marc precari, el qual en les seves primeres etapes de la vida està en una situació de pobresa i desigualtat social, té moltes probabilitats de seguir formant part d'aquests paràmetres en altres etapes de la seva vida. Nosaltres, ara i a la llarga, no volem joves precaris, empobrits i vivint en una societat de desigualtats. Els infants i joves són –som– el futur. Mentrestant, però, no podem oblidar que també som el present. Per això han d'existir polítiques transversals i duradores que beneficiïn el seu dia a dia i puguin desenvolupar-se en unes condicions d'estabilitat.

Pel que fa al que avui debatem, d'entrada cal fer referència que el conseller i la directora general de la Infància i l'Adolescència han posat de manifest en més d'una ocasió la necessitat de replantejar el sistema de protecció a la infància i l'adolescència. I no podem dir que Catalunya tanca els ulls a la protecció dels infants, perquè actualment són diversos els àmbits i espais i les institucions catalanes on es vetlla pels infants i els seus drets. També el conseller El Homrani ja ha formalitzat l'anunci de la creació de la nova Secretaria de la Infància, l'Adolescència i la Joventut, un pas més per protegir els infants i els joves que es troben en situacions precàries.

Dit això, és molt important poder arribar, i fins i tot superar i no posar-nos topalls, a la despesa mitjana de l'entorn europeu en polítiques d'infància, i incrementar els recursos necessaris per millorar la seva inversió pública i protecció social. Però també han de ser les seves famílies les que estiguin al centre de les polítiques socials, i aquest és un objectiu de la renda garantida de ciutadania, combatre la pobresa infantil, perquè és obligació de les institucions garantir a la unitat familiar que pugui proporcionar benestar als seus fills i filles. Creiem que a dia d'avui una prestació universal per a infants genera dificultats i inquietuds, i aquesta prestació universal no tindria sentit si l'objectiu és erradicar la pobresa infantil. Nosaltres creiem en les ajudes de forma equitativa i no globals per acabar amb aquest tipus de desigualtats.

Al nostre grup considerem que els serveis han de ser universals, però les ajudes directes han de ser proporcionals al nivell de renda, i tenir en compte el context familiar de l'infant. D'altra banda, un habitatge digne i acabar amb la pobresa energètica, o qüestions com garantir suficients professionals per atendre la salut mental, els serveis de menjador a tot l'alumnat i experiències educatives fora de l'horari lectiu, en període de vacances, són essencials per acabar també amb la pobresa infantil. És per això que ja s'ha treballat per augmentar el nombre de professionals per tractar la salut mental, s'està treballant en cobrir totes les línies de menjador a tot l'alumnat d'ESO, i la consellera Bassa ja va promoure les beques a les colònies de «L'estiu és teu» perquè tots els infants i joves puguin gaudir d'unes colònies els mesos de juliol i agost.

Per tant, som plenament conscients que queda molt per millorar i que la pobresa infantil ha de deixar de ser present. Tanmateix, nosaltres en tenim la voluntat i vetllarem de manera prioritària per dotar la protecció i l'atenció a la infància. Per això, votarem a favor de la majoria de les propostes de la moció i celebrem també haver pogut arribar als acords a què vam arribar conjuntament. Però de manera global tots i totes ens hem de sentir responsables per acabar amb la pobresa infantil.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la senyora Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, amics i amigues que ens acompanyeu des de la tribuna de convidats, personal de la casa... Diputada Ribas, com ha recordat, vostè començava la seva interpellació del mes de juliol amb preguntes punyents, d'aquelles que remouen la consciència, i que estem obligats a fer, per la qual cosa jo li agraeixo que hagués començat interpellant-nos a tots. Vostè deia: «Quanta» –ha dit també– «desigualtat i quanta pobresa estem disposats a suportar com a societat?»

D'entrada, jo li he de dir que al meu grup parlamentari perseguim el somni de construir un país millor, un país que camini cap a un nou humanisme en el que prevalguin per damunt de tot els drets de les persones, i especialment els de les més vulnerables; un país on el seu estendard sigui el valor de la igualtat, on siguem iguals entre iguals i ens ajudem els uns als altres, especialment amb aquelles persones més indefenses, i on onegi també, i per descomptat, el valor de la llibertat. On a partir de la gestió dels recursos propis puguem dissenyar aquelles polítiques més equitatives i que ens permetin en cada moment determinar què és el millor per al nostre present i per al nostre futur, un nou país on la infància sigui la prioritat i visqui amb igualtat d'oportunitats, sigui el gran actiu del present i sigui també el gran actiu del futur, del demà.

Perquè no volem continuar suportant desigualtats com a societat és pel que tenim pressa per a construir aquest nou país en forma de república. No és un mal inevitable, diputada Ribas; el podem pal·liar, el podem pal·liar quan puguem gestionar els recursos propis. Mentre, però, ens toca gestionar aquests nostres problemes amb els recursos que l'Estat espanyol vol. I en aquest mentrestant li he de dir que coincidim amb la diagnosi que vostè –i a partir d'anàlisis com les de Save the Children o de Creu Roja, entre d'altres– fa d'un tema tan punyent com és el de la pobresa infantil. Com molt bé vostè ha explicat, un de cada quatre infants viu en situació de pobresa; la crisi econòmica n'ha augmentat el risc, etcètera.

Tot i que ens hem dotat d'uns instruments jurídics adequats per a garantir els drets dels infants, la Llei d'infància, el Pacte per la infància, etcètera, malgrat tenir aquestes eines jurídiques, la situació lamentablement és la que és. I, sí, coincidim amb la diagnosi. Sí, d'acord, però ens falta un dels principals instruments per a incidir més directament en la lluita contra la pobresa: la fiscalitat, la fixació de dèficit, la legislació laboral i de seguretat social, etcètera. Són eines que no tenim, i per això les volem, i per això lluitem per tenir-les.

Tot amb tot, i perquè coincidim majoritàriament amb vostès, crec que hem de posar en valor la voluntat i l'esforç que s'ha fet per arribar a acords, i és que estem molt contents dels punts de la moció que hem pogut transaccionar, els que per una banda o per l'altra també s'han acceptat, les esmenes, talment aquests acords demostren que la pobresa infantil és per a vostès i per a nosaltres un tema de país, un tema al qual cal donar resposta amb el màxim consens possible.

I hem de continuar treballant, buscant aquest consens, i no divergir amb el que té a veure amb els diferents instruments per poder mitigar la pobresa infantil i els seus efectes. En aquest sentit, i a tall d'exemple, a nosaltres ens agradaria poder treballar polítiques sota el paradigma de la redistribució, i així evitar que es generin desigualtats en origen, i no ser únicament reactius. Voldríem, ens agradaria fer prevenció.

En tot cas, les esmenes que ha presentat el nostre grup parlamentari, conjuntament amb el Grup Republicà, tenen a veure, com li he dit, amb els instruments que nosaltres creiem que són els més adequats per minvar la pobresa infantil. O, senzillament, doncs, perquè estan determinades per una conjuntura econòmica pressupostària. En aquest sentit, l'esmena que vam proposar al seu primer punt, en el que no hem arribat, malauradament, a un acord, no va tant a doblar la inversió directa respecte al 2018, sinó augmentar la inversió segons la projecció de pobresa infantil

i crear un instrument d'avaluació d'aquesta inversió. I no perquè no vulguem doblar aquest pressupost; ens agradaria molt poder-ho fer, però això és el que tenim, i per això ens abstindrem.

I pel que fa al punt 3, i que potser és el que ha costat més, en tant que ens demanava una prestació de caràcter universal, veiem bé l'acord a què s'ha arribat amb els altres grups parlamentaris, però, és clar, és un tema de pressupost, és un tema de disposició pressupostària, i per això no ens hi podem comprometre i, per tant, també ens hi abstindrem.

La infància està clar que és un tema de gran rellevància i celebrem l'acord a què han arribat. I esperem que en un futur pròxim, quan puguem gestionar lliurement els nostres propis recursos, es materialitzi aquesta nostra voluntat de situar-nos entre els estats de la Unió Europea que inverteixin com cal en els seus infants, que són el nostre futur.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, per fixar la seva posició, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, a través de la senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes, diputados y diputadas. Estamos hoy aquí para hablar de pobreza infantil, un tema que debería ser una prioridad de primer nivel, porque la cifra de niños y niñas que viven bajo el umbral de la pobreza en Cataluña es algo que debería avergonzarnos: uno de cada tres, un 28,5 por ciento, según los últimos datos de Idescat. En la Unión Europea, solo países como Rumanía y Bulgaria tienen cifras más altas. Mi grupo parlamentario apoyará esta moción y todas aquellas iniciativas ambiciosas que estén destinadas a avanzar en el objetivo de combatir la pobreza infantil, porque creemos que esta cuestión es prioritaria y debería serlo para todos los grupos parlamentarios.

Me gustaría recordar qué significa ser un niño o una niña pobre hoy en Cataluña, de qué estamos hablando cuando hablamos de pobreza infantil. Cuando hablamos de niños y niñas que viven bajo el umbral de la pobreza, hablamos de menores que sufren desahucios, viven realojados en una habitación, hacinados o en viviendas que no reúnen las condiciones mínimas porque están deterioradas, tienen humedades y en las que no hay espacio para jugar o hacer los deberes.

Son niños y niñas que no tienen acceso a una alimentación adecuada, porque su familia no puede permitirse comprar carne, pescado, fruta o verdura fresca con regularidad, pero también porque la precariedad del hogar impide en muchos casos que haya un adulto en casa para preparar una comida correcta. Son niños y niñas que no disponen de ropa adecuada para la época del año y que en invierno pasan frío, porque calentar una vivienda es algo que muchas familias en Cataluña no se pueden permitir. Son niños y niñas que nunca disfrutan de unas vacaciones en familia, porque la economía de sus hogares está centrada totalmente en la subsistencia.

Un 39,6 por ciento de los hogares de Cataluña no tiene capacidad para afrontar gastos imprevistos. Un 12 por ciento se ha visto en la situación, en los últimos doce meses, de no poder pagar el alquiler, la hipoteca o los recibos de agua, luz o gas. Un 49 por ciento tiene dificultades para llegar a final de mes. Detrás de estas cifras hay niños y niñas que no tienen sus necesidades cubiertas y que no pueden desarrollarse en igualdad de condiciones, que viven estresados, porque el ambiente de un hogar donde flota la amenaza de un desahucio o la posibilidad de no poder hacer frente a los gastos cotidianos no les permite crecer con normalidad. Son niños y niñas que no tienen acceso a actividades de ocio y que ven hipotecado su futuro porque el hecho de crecer en la pobreza condena a las personas que la sufren a reproducir este círculo vicioso que se hereda de padres a hijos.

La pobreza se hereda de padres a hijos en Cataluña, porque la igualdad de oportunidades que proclama en su título la Ley 14/2010, que aprobó este Parlamento hace ocho años, no tiene ningún traslado a la realidad. Y no lo tiene porque, entre otras cosas, no hemos dedicado nunca el presupuesto necesario para desplegar esta ley. Ocho años después de que Cataluña se dotara de una ley de infancia, la situación no solo no ha mejorado, está peor. Está peor, porque la llegada de la crisis económica provocó una grave caída de los ingresos de las familias más pobres, sobre todo de los hogares que tenían niños y niñas a su cargo, que siguen aún sin recuperarse.

Cataluña no solo tiene mucha más pobreza infantil que la media europea. La situación es más grave cuanto más severos son los indicadores que la miden. Tenemos un 14,6 por ciento de niños y niñas padeciendo las formas más agudas de pobreza. Esta situación se explica porque se ha hecho poco para combatir la pobreza infantil. Todos los informes revelan que las transferencias a las familias son escasas y poco efectivas. Un estudio encargado en 2010 por el Síndic de Greuges calculaba que el año 2005 se habrían necesitado 531 millones de euros para reducir la pobreza infantil en Cataluña a la mitad, poniéndola al nivel de los países escandinavos. Esta cifra era equivalente a la mitad del presupuesto que tenía en esos momentos la Conselleria de Benestar Social i Família. No estamos hablando de cifras desorbitadas o inasumibles para la economía de Cataluña.

El Gobierno socialista de Pedro Sánchez ha asumido que esta es una cuestión prioritaria, y entre otras medidas ha creado la figura del Alto Comisionado para la Lucha contra la Pobreza Infantil, convirtiendo por primera vez este problema en una cuestión central de estado. Luchar contra la pobreza infantil es una obligación ética, política y económica, y no puede seguir siendo la gran asignatura pendiente de Cataluña.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. És el torn del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Només per dir que donarem suport a la moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, també el nostre grup donarà suport a aquesta moció. Però també volfem alertar i advertir: tot i que donem suport a aquesta moció, en la que a tretze dels tretze punts que conté el que demanen i exigeixen és dotar de més recursos l'Administració per poder intentar palliar el 28, 29 per cent pràcticament de pobresa infantil que tenim a Catalunya, hem d'expressar un cert escepticisme.

En primer lloc, perquè no tenim clar que les prioritats del Govern siguin, precisament, abordar aquestes. No tenim clar que les prioritats de la majoria d'aquest Parlament siguin precisament abordar els problemes dels catalans. En tot cas, coneixem que generalment les prioritats són altres, són més partidistes, són més polítiques i no tenen precisament per finalitat abordar els problemes de la majoria de catalans; primera qüestió.

I segona qüestió –crec que no se n'ha parlat en tot aquest debat i crec que és important–: quan parlem de pobresa infantil, quan parlem de pobresa, no només la solució passa per dotar de més recursos públics –que evidentment s'ha de fer i, evi-

dentment, hi donarem suport–, també s'ha de parlar de què fem perquè la societat generi els suficients recursos, generi la suficient riquesa com perquè les persones que formen part d'aquesta societat surtin d'aquesta situació de pobresa.

No dic res rar. La setmana passada, a la Comissió de Treball i Afers socials, compareixien membres de la Creu Roja i ens explicaven que precisament un 30 per cent de les persones que havien requerit assistència de la Creu Roja deixaven de requerir aquesta assistència perquè havien trobat –oh, paraula màgica!– treball. La creació de riquesa, si significa creació de treball, és el millor antídoto per lluitar contra la pobresa.

I en tot aquest debat, avui, s'ha ignorat, precisament, la paraula «treball» i la paraula «riquesa».

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de paraula, de nou, la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Sí; gràcies, president. Evidentment, aquest és un tema de pressupost; no només, però especialment és un tema de pressupost, diputada Macià. De fet, per arribar a la despesa mitjana europea en infància tenim uns quants pressupostos per davant, perquè estem a menys de la meitat de la mitjana europea en infància.

Per tant, crec que després del que..., no?, gairebé tots els grups avui hem evidenciat en aquest debat de les dades del que és la realitat de pobresa infantil al nostre país, si després d'haver-ho evidenciat tan clar en aquest debat, no hi ha una aposta clara als propers pressupostos de 2019 per, com a mínim, doblar la despesa en infància, ningú podrà dir que són uns pressupostos socials.

Nosaltres estem intentant incidir en que no només s'aprovi aquesta moció, sinó que intentarem incidir en que això després sigui realitat. Si això és seguir-li el rotllo al Govern..., doncs, mirin, crec que ens interessa a tots plegats acabar amb aquests *hits*, com el de doblar la immersió en infància que hem aprovat en nombrosíssimes ocasions i que avui tornarem a fer, perquè deixin de ser *hits* que ens tirem a la cara els uns als altres com a partits i aconseguim que siguin realitats que canviïn la realitat que viu –valgui la redundància– la ciutadania al nostre país.

Doblar el pressupost en infància, que avui s'aprovarà en aquesta moció, serà realitat si es fan uns pressupostos realment socials. Nosaltres hi hem intentat incidir i hem intentat incidir en els pressupostos de l'Estat. Els demano també a Ciutadans que, si volen que això deixi de ser un *hit* constant, incideixin també en l'Estat perquè tinguem els recursos a Catalunya per poder-ho fer realitat en els pressupostos de la Generalitat.

I una última reflexió: no hi ha llibertat possible a construir, senyora Macià, sobre una societat de desigualtats, o acabem amb les desigualtats o no parlem de construir llibertats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació. En tot cas, abans de passar a la votació, els haig de fer avinent que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, la diputada Anna Geli, amb motiu de la seva hospitalització, ha delegat el seu vot per a aquesta tarda en el diputat Albert Batet, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Es pot votar conjuntament tota la moció? *(Pausa.)* Sí? *(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)* Sí, senyora Caula...

Anna Caula i Paretas

Demanaríem votació separada del punt 1 i el punt 3, i la resta de punts, per nosaltres, es podrien votar en bloc.

El president

I l'1 i el 3 conjuntament o...? *(Pausa.) Sí? (Pausa.)* Molt bé.

Votarem, doncs, per tant, en dues fases; la primera, votariem el punt 1 i 3 de la moció.

Comença la votació.

Els punts 1 i 3 de la moció han estat aprovats per 68 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció queda aprovada per 128 vots a favor, cap en contra, cap abstenció, i un diputat o diputada que no ha votat.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre del 2017

302-00014/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre de 2017, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, «bestias taradas» *(riallles)*, buenas tardes. Venimos... miren, hace un año, lo de «bestias taradas» no significaba nada –no significaba nada–, no conocíamos al señor Torra, no habían hecho todavía su golpe a la democracia y no se habían radicalizado todavía tanto que nos habían puesto un presidente de la Generalitat que tenía artículos llamando «bestias taradas» a la mayor parte de los catalanes. No lo sabíamos, no sabíamos que éramos unas «bestias taradas». La verdad es que el señor Torra no estaba entre nuestros grandes *hits*, no éramos lectores del señor Torra.

Ustedes sí que supongo que lo sabían, y pese a eso le votaron, igual que votaron también a la señora que considera que son ustedes instrumentos de colonización lingüística, la señora Borràs. O el señor Buch, que hasta hace poco no nos hubiera dejado manifestar si no hubiera sido porque tenemos esas leyes españolas que permiten manifestarse a los de Jusapol en las calles catalanas. El día que hubiera la república seguramente no habría estas anomalías jurídicas.

Todo eso nace... –señora Caula, adiós, gracias–, todo eso nace de lo que ocurrió aquí los días 6 y 7 de septiembre. Y hay que repetir las cosas como en una letanía. Hay novelas de ciencia ficción en las que los personajes se aprenden de memoria un libro para que pervivan... –es *Fahrenheit 451*–, para que perviva en la memoria aquellos textos que, en una sociedad futura, distópica, ya no se pueden encontrar porque no se permite leer. Pues, aquí nosotros también, en Cataluña, queremos repetir continuamente la letanía de lo que ocurrió los días 6 y 7 de septiembre de 2017, porque es el ejemplo de cuando una mayoría abusa de su poder y pulveriza los derechos de las minorías; es un gran ejemplo.

Ese día, ustedes se sacaron del cajón unas leyes, impidiendo hacer trámites de enmiendas; nos impidieron acudir al Consell de Garanties; se saltaron las resoluciones del Tribunal constitucional; aprobaron con setenta y dos votos derogar la Constitución y el Estatuto de autonomía, cuando para tocar una coma del Estatuto hacen

falta noventa votos –y lo repetimos como una letanía. Y de aquella magia negra parlamentaria, porque eso no fueron sesiones parlamentarias, salió un engendro, y a ese engendro lo llamaron ustedes «referéndum». Y era un engendro con una de esas dos leyes..., eran la del referéndum y la fundacional de la república; que no eran leyes, eran engendros de magia negra parlamentaria. Y, por tanto, ustedes no podían hacer eso que hicieron y llamarlo «legal», y de eso derivar las consecuencias de la declaración de independencia –de la declaración de independencia–, que estaba apoyada por el otro engendro de «ley», entre comillas, que era la fundacional de la república, que nombraban al señor Puigdemont «jefe del Estado» y que podía nombrar a dedo a los magistrados del Tribunal Supremo, y que ustedes iban a preguntar a los funcionarios que había en Cataluña si querían ser funcionarios de la república catalana o largarse. Eso es lo que ustedes hicieron ese día. Y hay que repetirlo como una letanía.

Y, entonces, como lo repetimos cada dos por tres, ahora lo que queremos es que se vote en este Parlamento, y que las fuerzas democráticas nos recuerden que un parlamento nunca puede ser más, en democracia, la herramienta para abusar de los derechos democráticos de los demás. A ustedes les pedimos que voten hoy y que reconozcan, votando, lo que en los pasillos o en las tertulias reconocen muchas veces: que se equivocaron, que estuvo fatal lo que ustedes hicieron, que arruinaron a Cataluña, que huyeron las empresas, que dividieron la sociedad. Pues, eso es lo que queremos someter hoy, nosotros, aquí, a votación. Una oportunidad de que ustedes recapaciten, de que hagan autocrítica.

Para nosotros, lo que ocurrió esos días, el 6 y 7, y esa declaración de independencia que ha motivado después una apertura de juicio oral que se hace hoy por eso; no por votar, como ustedes dicen, que se les ha abierto un juicio por votar. No, se les ha abierto por esto que hicieron ustedes, coordinadamente con el Gobierno de Cataluña, que se gastó nuestro dinero, y coordinadamente con los jefes a los que nadie había votado, que tenían disposición de movilizar a las masas.

Y con esas tres patas, ustedes hicieron algo que nosotros les pedimos hoy que rectifiquen, que se comporten como un parlamento de un país democrático de Europa, que es lo que somos –que es lo que somos–, y que esto nunca más vuelva a ocurrir en Cataluña ni en España ni en la Europa democrática.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats i diputades, la proposta de Ciutadans, després de la interpellació, la moció que ens presenta, doncs, fa un recordatori d'algunes qüestions que crec que val la pena no oblidar.

Efectivament, els dies 6 i 7 de setembre, i encara que ho hem repetit sovint des d'aquest faristol, es va produir una situació certament insòlita, que és: des d'un parlament autonòmic, es pretenia... –a través d'una votació que ni tan sols va complir amb els procediments establerts reglamentàriament per elaborar una llei–, es pretenia derogar la Constitució i l'Estatut. Per tant, deixar el conjunt de la ciutadania de Catalunya sense empara dels seus drets fonamentals i a l'arbitri del que una majoria parlamentària havia escrit en un text articulat que difícilment mereixia la qualificació de llei, que, per tant, quedava absolutament exposada, el conjunt de la ciutadania de Catalunya a una situació d'abús d'autoritat.

Hem dit també en algunes ocasions des d'aquest faristol, des d'aquesta tribuna –no entraré en la discussió semàntica que hem tingut al matí–, que això que es va fer els dies 6 i 7 de setembre difícilment té res a veure amb cap exercici del principi democràtic. Vostès i els seus antecessors en aquests escons van creure's imbuïts de l'única i autèntica representació de la voluntat del poble de Catalunya, a més van

creure que aquesta era unívoca, i van decidir, parlant amb la retòrica amb la que habitualment es parla d'aquestes coses, saltar la paret, tirar endavant, tenir pressa, tot el que vulguin, i deixar enrere una bona part dels seus conciutadans i conciutadanes. I, clar, ho van fer tan i tan malament, que crec que a tothom que va observar aquelles jornades parlamentàries li va quedar un profund sentiment, diguem-ne, de vergonya aliena, com a mínim.

I segurament tothom va cometre molts errors en els mesos que van precedir aquelles dues sessions parlamentàries, però les sessions parlamentàries del 6 i el 7 van ser una autèntica vergonya des del punt de vista democràtic, en què un Parlament que no tenia cap legitimitat per fer-ho, no tenia competències per fer-ho, no va seguir cap procediment per fer-ho i no reunia cap majoria per fer-ho, va intentar derogar la Constitució i l'Estatut i substituir-los per un text que deien que era una mena de protoconstitució, més aviat pseudoconstitució, per als amants de l'etimologia que pretenia, eh?, que pretenia, allò, regir la vida fins que arribés aquell moment en què hi hagués una constitució catalana d'una república catalana, etcètera, no? En el fons, un concepte molt poc republicà del parlamentarisme, el que vam veure els dies 6 i 7 de setembre.

Però, bé, el nostre grup ha volgut presentar un parell d'esmenes al text que presentava Ciutadans, una de les quals té a veure amb la necessitat de respectar també els procediments de reforma de les lleis, perquè a nosaltres ens sembla que ni la Constitució, ni l'Estatut, ni les lleis no poden ser, diguem-ne, una camisa de força ni una cotilla que impedeixi adaptar-se als canvis que la societat vulgui anar introduint, però el que sí que és absolutament necessari és que per reformar-se es segueixin els procediments de reforma que estan previstos, les majories necessàries i les garanties del procediment. I això és així també per protegir a qui en un moment determinat està en majoria de la hipotètica situació en què es pogués trobar..., si es troba en minoria.

És així, diguem-ne, amb garantia de tots i totes. Imaginin-se una hipotètica majoria alternativa que a la bancada ara majoritària no li satisfés, no compartís el seu ideari, que decidís, amb una majoria simple, fins i tot, amb un vot més que els vots negatius, canviar radicalment el marc de convivència. Això no seria assumible de cap de les maneres en termes democràtics, i no ho ha de ser.

La segona de les esmenes que plantejem té a veure amb el consell de la república, l'assemblea d'electes, etcètera. El president va fer en el seu debat d'investidura una aposta per aquests dos organismes. Nosaltres, el juny passat, vam preguntar al Govern què hi havia d'aquests dos organismes, si els pensaven fomentar, si els crearien des de la Generalitat, com els pensaven finançar, quines funcions tindrien, quines atribucions potser tindria en menyscapte d'aquest Parlament o del mateix Govern de la Generalitat, i ens van contestar d'una manera molt simple que no tenien coneixement de cap organisme que s'hagués de dir «consell de la república» o «assemblea d'electes». I vet-ho aquí, ja els tenim. I ens diuen, a més, que el consell de la república és una iniciativa privada, que no deixa de ser una mica curiosa, com a iniciativa privada, perquè tot just fa una estona hem rebut una invitació a l'acte de presentació al Palau de la Generalitat, amb tota la pompa, del que hauria de ser, diguem-ne, una institució o almenys un òrgan que es troba dins del marc de les institucions.

Rumiïn-s'ho bé això d'intentar substituir les institucions de Catalunya, perquè a nosaltres ens trobaran sempre al davant, defensant les institucions de l'autogovern de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn ara del diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé, les intervencions del senyor Carrizosa són sempre molt ocultes, jo diria fins i tot, a vegades, si algú no entra en el contingut molt estricte, jo diria fins i tot divertides. Però el que passa és que jo crec que són més d'*El club de la comedia* o de *Sálvame Deluxe* que no d'un parlament de Catalunya, també li ho dic amb tota la... (*Aplaudiments.*) No aplaudeixin tant, que després també en tindrem per a vostès. (*Remor de veus.*)

En tot cas, jo el que..., també vull fer una reflexió. En què estem convertint el Parlament? Ho dic perquè jo crec que en el Parlament estem pervertint les paraules «diàleg», «acord», «cohesió social»; tothom s'omple la boca d'aquestes paraules, però a cada ple nosaltres, o sigui, cremem el sentit de les paraules «diàleg», «acord» i «cohesió social».

Miri, vostès tenen trenta-sis escons, són la primera força del Parlament de Catalunya, com a vostès els encanta repetir cinquanta mil vegades. Nosaltres som la primera força al Parlament, en aquest cas espanyol, i som la primera força a l'Ajuntament de Barcelona. Jo els demano que posin solucions damunt de la taula. Solucions i respostes a un problema que és evident, que és un problema polític, que no és un problema judicial, i que afecta la cohesió social de Catalunya.

«Golpe a la democracia». «En sèrio»? «Golpe»? «Golpe», eh? «Golpe». Sí, miri, cops d'estat, en aquest país, n'hi ha hagut dos. L'any 36 hi va haver un cop d'estat, i milers de persones del meu partit van perdre la vida per defensar la llibertat. I va haver-hi un cop d'estat a principis dels anys vuitanta, amb el senyor Tejero. Per tant, prou de pervertir –prou de pervertir– l'ús de les paraules. És a dir, o sigui, aquí el que va haver-hi el 6 de setembre –jo els hi reconec, si nosaltres també vam estar-hi en contra–, el 6 i 7 de setembre va haver-hi una vulneració dels drets dels diputats i diputades d'aquest Parlament, i la majoria parlamentària es va equivocar. Però no facin servir «golpe». «Golpe de estado»? Mirin, *golpe de estado* el que va fer..., que va afusellar el meu besavi, que era alcalde socialista d'Alia, que va quedar afusellat pels feixistes que vostès, moltes vegades, no han volgut condemnar. Això és un cop d'estat. (*Aplaudiments.*)

Miri, aquí –si ho ha dit l'exfiscal Mena, ho ha dit l'exfiscal José María Mena– l'únic alçament que va haver-hi va ser per aixecar-se a cantar *Els segadors*; no va haver-hi cap alçament armat i no va haver-hi cap alçament de res. I llegeixo textualment: «Habrà quien, por interés electoralista, prefiera que la situación esté cada vez más polarizada y enquistada, pero eso no será bueno ni para Cataluña ni para España. En situaciones excepcionales hay que buscar soluciones excepcionales, lejos de insultos, provocaciones, y menos aún celebraciones o gracietsas en redes sociales por el ingreso en prisión de políticos.» Carolina Punset, exmilitant de Ciutadans perquè vostès l'han expulsat o ha deixat el seu partit. (*Aplaudiments.*)

Mirin, defensar Catalunya és no bloquejar els 500 milions d'euros de l'objectiu de dèficit que vostès estan bloquejant amb el PP, que són la crossa del PP. Perquè vostès parlen tot el dia de la sanitat, de les llistes d'espera, però per interès electoralista vostès bloquegen que Catalunya tingui uns objectius de dèficit millors per a Catalunya.

I jo els hi vull dir, escoltin. O sigui, nosaltres els hem fet dues propostes d'esmena i ens han dit que no. Nosaltres volem parlar de tot, clar que volem parlar de la vulneració de drets civils i polítics que es va produir a l'octubre; volem parlar del 6 i 7 de setembre, però volem parlar també de les càrregues policials que hi va haver? D'això en poden parlar o no en podem parlar? Podem parlar de la DUI, si joestic disposat a parlar de la bogeria que va ser la Declaració unilateral d'independència, però podem parlar del que va suposar la vulneració de drets, en aquest cas del 155, o que polítics d'aquest país estiguin a la presó com els consellers o conselleres d'un govern, com el que va ser el Govern de la Generalitat, o d'això no es pot parlar?

Vostès en aquest Parlament s'han convertit en els especialistes, i a l'altre costat de la bancada també, la gent de Junts per Catalunya, a veure la palla en aquest cas a l'ull de l'altre i no la biga a l'ull propi. I això és el que hem d'intentar acabar si volem trobar una solució, si volem trobar un acord i volem parlar de cohesió social.

Miri, nosaltres també ens adrecem a la majoria, en aquest cas independentista. Les eleccions els va donar una majoria, és cert. Una majoria d'escons, però no tenen majoria social per fer el que vulguin. El 6 i 7 de setembre vostès es van equivocar greument, van vulnerar els drets dels diputats, en aquest cas, que no teníem majoria, sí. La Llei de transitorietat és un autèntic deliri democràtic i ho saben i ho diuen en privat. I ho diuen en privat, diguin-ho en públic si volen resoldre la situació.

Nosaltres serem els primers que defensarem que en aquest cas els consellers i conselleres han d'estar fora de la presó. Els ho vaig dir jo personalment en aquest cas al senyor Cuixart, al senyor Romeva, al senyor, en aquest cas, Forn i al senyor Junqueras, farem tot el que estigui a les nostres mans perquè estiguin en llibertat, però han de reconèixer que es van equivocar.

I, escolti'm, el 27 d'octubre, la Declaració unilateral d'independència va ser profundament antidemocràtica i un error democràtic. I si no som capaços d'admetre això no hi ha solució i diàleg possible. Jo, l'únic que els demano, a un costat i a un altre de la bancada, els demano, si us plau: dotem de sentit i de contingut, no cremem el que vol dir diàleg, acord i cohesió social, sinó deixem cada ple cadascú parlar de diàleg, cohesió i acord perquè no és el que estem fent. Bàsicament, l'únic que estem fent és utilitzar la calculadora electoral a cada ple, jugant amb la cohesió social de Catalunya per guanyar uns quants vots.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Tres cosas muy rápidas, debido al poco tiempo del que dispongo. En primer lugar, agradecer al Grupo de Ciudadanos que haya aceptado nuestra enmienda y luego trasladar dos ideas. La primera es que de todos los aspectos negativos, perversos y profundamente antidemocráticos que tuvimos que sufrir en aquellos ignominiosos días del 6 y 7 de septiembre, y que se han explicado anteriormente por parte prácticamente de todos los grupos, solo pudimos extraer dos conclusiones positivas.

La primera es el carácter profundamente antidemocrático del proceso. Profundamente antidemocrático porque todo lo que sea unilateral llega un momento en el que tiene que manifestarse de ese modo. Y recuerdo aquellos días con algunos elementos que son simbólicos, más allá de la Ley de transitoriedad, de la que se ha hablado, se nos negaba, incluso apelando a artículos concretos del Reglamento, se nos negaba el derecho a la palabra. Estuvimos ante una especie de caudillismo autoritario que es la verdadera naturaleza del proceso separatista que hemos vivido.

El otro elemento positivo fue lo que a mí me gusta denominar el espíritu de los días 6 y 7 de setiembre. Esos días los constitucionalistas, en sentido más estricto, fuimos capaces de actuar unidos. Fuimos capaces de defender la democracia, pero también el Grupo Comunes, con unos discursos vibrantes del señor Coscubiela, fueron capaces de conseguir el aplauso de los demócratas y no lo que ha pasado hoy aquí, el aplauso de los que no lo son tanto.

Y a mí me gustaría que antes de establecer equidistancias pensaran un momento una cosa. Si en lugar de ser un presidente separatista que llame bestias con forma humana a otros adversarios o manifiesta el estilo Salvini, políticas claramente xenó-

fobas, si en lloc de ser Junts per Catalunya fuera del Partido Popular, ¿qué harían ustedes?

En cambio, ustedes, hacen ver que no pasa nada. Intentan mantener una equidistancia y eso es una profunda inmoralidad. Por alguna razón que desconozco han decidido ustedes superar ese espíritu del 6 y 7 de setiembre para ir al lado oscuro de la historia. Sabrán ustedes perfectamente por donde van, pero se están equivocando gravemente. Y se lo digo con toda la cordialidad del mundo.

Muchísimas gracias.

El president

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, el Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, nosaltres entenem que hi hagi gent que s'hagi sentit ofesa per tot el que ha passat, però això és el que passa, com deia el David, les paraules i els conceptes es fan servir per tergiversar la realitat. En aquesta proposta de resolució de Ciutadans, la paraula «democràcia» en dos pàgines d'exposició de motius surt sis vegades. Als quatre acords, en tres, també surt la paraula «democràcia».

Miri, segons el *Diccionari de la llengua catalana*, de l'Institut d'Estudis Catalans, la democràcia és «un sistema de govern basat en el principi de la participació igualitària de tots els membres de la comunitat en la presa de decisions d'interès col·lectiu». Ens poden explicar quin exercici més clar de radicalitat democràtica hi ha que un referèndum?, on independentistes i no independentistes poden votar i poden expressar-se lliurement?

Senyor Carrizosa, l'imperi de la llei mai –mai– pot estar per sobre de la democràcia. En la seva proposta diu que «el Parlamento fue degradado en su dignidad, de lo que no se ha recuperado. La democracia estuvo en peligro aquellos días.» I el Parlament, sí, el Parlament va ser degradat. Igual que són degradades la resta de cambres autonòmiques per un estat que impedeix que les ciutadanes ens puguem expressar en llibertat.

La democràcia, si és que aquesta democràcia existeix a l'Estat espanyol, es posa en perill quan la Sala Tercera del Tribunal Suprem defensa les entitats bancàries davant de l'estafa hipotecària que ens afecta tant a independentistes com a no independentistes. I, què fa Ciutadans davant d'això? Doncs proposar una mediació com la que van proposar amb les clàusules sòl per enganyar la gent i fer que la gent renunciï als seus drets. Una mediació sense garanties i davant de la qual es van posicionar radicalment en contra jutges i associacions de consumidors.

La democràcia es posa en perill també quan la Generalitat del País Valencià veu suspeses les seves lleis per a la defensa de la funció social de l'habitatge; per a la defensa de la universalització de la sanitat; quan el Tribunal Constitucional prohibeix l'expropiació dels pisos buits a la banca contemplada en la Ley de antidesahucios d'Andalusia, o quan s'aplica la repressió contra les veïnes de Múrcia que defensen el soterrament de l'AVE, contra el Jorge, que ha d'anar a la presó per parar un desnonament, o quan s'aplica la repressió per expressar lliurement les idees, com en Willy Toledo.

Vostès a la seva proposta parlen de que «se dieron comportamientos bochornosos que deberían hacer sonrojar de vergüenza a quienes los protagonizaron» (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president. Suposo que es refereix vostè als que protagonitza la monarquia corrupta, als que protagonitza una oligarquia centralista i negadora de drets. Nosaltres ni rectifiquem ni sentim cap «bochorno» ni «vergüenza», com diu la seva proposta. I, per tant, nosaltres el que sentim és orgull...

El president

Diputada...

Maria Sirvent Escrig

...orgull d'haver defensat –vaig acabant, president–...

El president

Sí...

Maria Sirvent Escrig

...d'haver defensat que sigui la gent la qui decideixi en quin model de societat vol viure, i orgull d'un poble digne. La democràcia, senyor Carrizosa, no està en aquestes quatre parets. I aquest país serà el que decideixi la seva gent.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats, la moció que avui ens presenta el senyor Carrizosa forma part del seu monotema –o del seu xou habitual– i crec de dalt a baix és un despropòsit absolut, és un exercici absolut de postveritat. Per més que vostè repeteixi i repeteixi una mentida com si fos una lletania, en un parlament democràtic repetir una mentida no la transforma en veritat.

El Grup Republicà avui votarem «no» a tot el text. És un no de dalt a baix, en un relat fals, provocador i malintencionat.

Diputats i diputades, nosaltres neguem la major d'aquesta moció. Vostès diuen que el 6 i 7 de setembre el Parlament es va saltar l'ordenament jurídic en el procediment i en el contingut. Nosaltres diem que això no és veritat –no és veritat.

Primer, en el procediment. La modificació de Reglament per fer d'urgència, lectura única, i com es va fer, finalment és avalada pel seu Tribunal Constitucional. Això no ho esmenta. *(Veus de fons. Aplaudiments.)* Sí, sí... *(Remor de veus.)*

I amb referència al contingut, la llei de referèndum, constato solemnement una vegada més...

El president

Silenci!

Antoni Castellà i Clavé

...que està plenament emparada per l'ordenament legal internacional. *(Remor de veus.)* Sí. Els pactes sobre els drets civils i polítics de l'Assemblea General de Nacions Unides, les resolucions sobre la promoció del dret a la democràcia de la Comissió dels Drets Humans de Nacions Unides, els dictàmens del Tribunal Internacional de Justícia sobre el dret a l'autodeterminació dels pobles, entre molts altres; tractats internacionals signats pel Regne d'Espanya, que en la seva Constitució –article 96– defineix que formen part del seu ordenament jurídic intern.

Per tant, senyor Carrizosa, l'hi dic solemnement: són els tribunals i el Govern espanyol qui es va saltar el seu propi ordenament jurídic –el seu propi ordenament jurídic. *(Aplaudiments.)* Això sí, amb l'objectiu del principi de la sagrada unitat *de la patria*, que això passa per sobre de drets civils, humans i democràtics. L'Estat espanyol, des de l'octubre passat, es converteix en una autarquia legal, donant l'esquena a tot l'ordenament internacional.

Vostès parlen de «cop d'estat» o «cop a la democràcia». Miri, senyor Carrizosa, cop a la democràcia és cessar tot un govern legítim i dissoldre un parlament escollit pels ciutadans de Catalunya... *(aplaudiments)*, el cop del 155. Cop a la democràcia és dir que ens muntaran un Ulster. Cop a la democràcia és que ens diran que ens en-

sorraran la sanitat. O els informes falsos de la policia; les clavegueres de l'Estat són un cop a la democràcia. Cop a la democràcia és limitar el dret a la reunió, el dret d'expressió, prohibir colors i intervenir mitjans de comunicació. Cop a la democràcia són les pressions del cap d'Estat i del Govern del Partit Popular per deslocalitzar seus d'empreses, amb l'objectiu de destruir l'economia catalana. Cop a la democràcia és suspendre més de quaranta lleis socials a Catalunya, amb tot el perjudici directe als ciutadans més desfavorits, indiscriminadament, siguin independentistes o no independentistes; aquí el perjudici és per a tots els catalans. Cop a la democràcia és, el dia 1 d'octubre, apallissar indiscriminadament els ciutadans de Catalunya, homes i dones que l'únic que volien era votar. Cop a la democràcia, finalment, senyor Carrizosa, és empresonar innocents, bones persones que van seguir el mandat democràtic de les urnes; empresonar-los sense judici, inventant proves, violant tots els principis civils i humans fonamentals. Tenir presos i exiliats polítics, això sí que representa un cop a la democràcia, i la vergonya de tot Europa.

Per tant, senyor president, avui votarem «no», i votarem que no a aquesta moció per reafirmar que la llei de referèndum és legal, que el referèndum de l'1 d'octubre és vàlid, que el resultat del mateix és clar i ens obliga i que democràticament i pacíficament no ens aturarem fins fer efectiva la república de Catalunya, una república independent on els valors de la llibertat, la fraternitat i la justícia social siguin compartits per tots i cada un dels ciutadans d'aquest país. Vostès, senyor Carrizosa, també.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

President del Parlament, consellers, senyores i senyors diputats, aquesta tarda el Grup de Ciutadans defensa una moció que parla de «cop a la democràcia». S'han passat el dia repetint aquesta idea. Vostès, s'ha d'admetre, són molt disciplinats, vostès són com un rellotge suís: repetir, repetir i repetir. Vostès són una gran filharmònica, una gran filharmònica goebbeliana.

Mirin, un cop a la democràcia és dissoldre parlaments a la brava, cessar el Govern de Catalunya escollit a les urnes, fer-ho per la via d'un decret aplicat il·lícitament i il·legalment. Un cop a la democràcia és rebre 948.000 vots, tenir trenta-quatre diputats i que els poders de l'Estat no ho acceptin, i que aquests poders vulguin canviar les majories d'aquest Parlament. Tenir presos i exiliats polítics també és un cop als pilars de la democràcia, un cop que empresona i que no garanteix un judici just. Un cop a la democràcia que té el sant estómac de presentar davant el món convençuts del civisme com si fossin activistes violents. Els Jordis són gent de pau –són gent de pau.

Una referència també al senyor Casado, que ahir estava inspirat, vaig veure, fent de piròman. Per si en Casado no sap què carai és un cop d'estat, ara li pot quedar clar: la invasió policial i militar que Catalunya va patir el setembre, l'octubre i el novembre de 2017 és un cop a la democràcia, una operació certament ben dissenyada per fer por i reprimir; és un cop a la democràcia.

Encara volen parlar de cops a la democràcia? Els ve de gust? Doncs bé, apuntin: 1 d'octubre de 2017, Catalunya vota en referèndum. Porres, barbàrie policial. L'Estat nega les urnes, l'Estat nega la voluntat de 2.300.000 votants. L'Estat voldria amagar sota terra els 2 milions de vots de la independència de Catalunya. Silenciar una veu majoritària també és un cop a la democràcia.

Però n'hi ha més. Senyora Arrimadas: com si els historiadors d'aquest país necessitessin noves referències, com si en Vilar, Vicens, Termes, Fontana, Benet o Figueres no tinguessin prou gruix, aquests dies la senyora Arrimadas ha aportat una

nova versió sobre el president Companys; ara resulta que no el van assassinar. Bravo. Senyora Arrimadas, té els apunts esbiaixats: 15 d'octubre de 1940, Lluís Companys, president de Catalunya, mor afusellat per l'Estat a trenc d'alba. Això també va ser un cop a la democràcia.

Un cop a la democràcia ho va ser general Franco, l'any 36, aixecant-se contra el poble; això és un cop d'estat. I Tejero. Ah, el Tejero! Tejero és un intent de cop d'estat de pandereta, el 23 de febrer del 81. Tejero va ser un vodevil de mostatxos, de tricornis, i potser d'una corona i tot, davant de qui l'Estat va mostrar la seva pitjor cara. Fort amb els febles i feble amb els forts. Amb un judici que no empenyés massa les goles profundes de Milans del Bosch i Armada.

I qui són els forts? Els qui tenen les armes, les casernes, els qui dins el cap encara tenen –encara hi teniu– àguiles i aguilots. I qui són els febles? A l'Estat espanyol els febles són els que posen urnes i acaben a la presó; aquests són els febles. Vostès per la democràcia són el llop, el llop que ha de vigilar les ovelles. Cent cinquanta-cinc llops i una guineu vigilant ovelles: és ben bé el món al revés.

Els més joves, no, però la resta, segur: han escoltat mai les llegendes que deien que a la mili arrestaven burros i piscines? Segur que sí. Són coses increïbles que Pere Calders no s'hauria atrevit a escriure en els seus contes. Doncs vostès arresten urnes per defensar la democràcia. Vostès, amb tot el «carinyo» del món, en definitiva, són els que arrestaven burros i arrestaven piscines. Vostès, a Portugal, l'abril del 74, haurien portat a la presó els que alçaven clavells. I a Berlín, el novembre del 89, vostès haurien posat a la presó els guàrdies que no van esbaldir a cops la gentada que va fer caure el mur. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Acabo. Respectin les paraules. A cada paraula un sentit, el seu sentit. La paraula és «respecte». I des del respecte, la democràcia. Respectin les urnes, enterrin la postveritat i els debats demagògics que només busquen titulars.

Per això, senyor president, hi votarem en contra, perquè no creiem en l'Estat monàrquic, caduc, vell i repressiu que vostès defensen, un estat al que li diem «sí a la democràcia», «no a la repressió»...

El president

Diputat...

Eduard Pujol i Bonell

...i, en terminologia de Ciutadans, «no al rei, no al més gran dels “xiringuitos”, el “xiringuito” de la monarquia». I que quedi clar...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps...

Eduard Pujol i Bonell

...fidels a la idea de construir, sí a la pau, sí a al civisme i sí a la democràcia.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula, de nou, el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

¿Cuánto tiempo...?

El president

Dos minuts.

Carlos Carrizosa Torres

Dos minuts? El orador anterior ha alargado más de cuarenta segundos, señor presidente...

El president

Si no li sap greu, el temps el controlo jo i el Ple el dirigeixo jo, senyor Carrizosa. *(Aplaudiments.)* Si vol parlar...

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente; pero, si me puede poner, por favor, el reloj a cero, ahora que no he empezado aún... *(Rialles.)*

El president

Sí, hi insisteixo, el temps i el Ple el dirigeixo jo. Si vol malgastar el seu temps en altres coses, vostè mateix.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Contestaré muy brevemente al señor Castellà. Miren, básicamente, dejen de mentir. Están ustedes solos con su relato; no se lo compra nadie, ni aquí, en el resto de España, ni en el extranjero, desde luego, no hay organismo internacional ninguno que apoye a ese estado opresor contra unos sonrientes demócratas. Dieron ustedes un golpe a la democracia. Dejen de mentir a todos y de humillar a nuestros votantes. Hoy tienen una oportunidad, otra más, no la desaprovechen, para enmendar ese camino tortuoso que ustedes han emprendido.

En cuanto a las enmiendas, aceptamos y agradecemos la enmienda aportada por el Partido Popular. Es oportuna, porque aquí se solicita que el Parlamento se ciña básicamente a los reglamentos que le obligan, y esto es algo de lo que, si el señor Torrent me está escuchando, no está de más que tomen nota en la Mesa –no está de más–, y es un poco una vergüenza que los grupos parlamentarios que no tienen la mayoría en el Parlamento se vean obligados a votar, por un respeto a las normas por parte de los órganos que deben respetar las normas en el Parlamento.

Aceptamos también la enmienda del Partido Socialista, en cuanto al respeto a las instituciones, que se vacían de contenido con los chiringuitos que ustedes están creando como una máquina de crear chiringuitos.

Y, por último, en cuanto a los compañeros de Podemos..., miren, ustedes están siempre muy a punto para salvarle la cara a los ultranacionalistas de derechas y para evitar que se debata en el Parlamento sobre las listas de espera. Sobre eso, ustedes lo tienen muy claro. Ahora, cuando se trata de condenar unos hechos que pasaron en el Parlamento que nos avergüenzan a todos, entonces ustedes nunca están en la foto al lado de los demócratas, están al lado del separatismo. Siempre hacen ustedes igual; siempre que se ponen de acuerdo entre ustedes. Entre sus muchas peleas, al final lo que siempre brilla es el acuerdo en votar al lado del separatismo, como van a hacer ustedes hoy para evitar condenar la vergüenza que ocurrió hace un año, pero ayer sí que se alinearon con ellos para evitar que aquí vinieran los profesionales sanitarios a hablar de cómo aligerábamos las excesivas listas de espera que tenemos en Cataluña.

Nada más.

(Aplaudiments.)

El president

Estem cridant a votació. Mentrestant, els pregunto si hi ha alguna petició de votació separada. *(Pausa.)* Sí, senyor Carrizosa. Digui'm.

Carlos Carrizosa Torres

Para solicitar que se lea el punto *a* de nuestra moción antes de que se proceda a la votación.

El president

El punt *a*?

Carlos Carrizosa Torres

Sí.

El president

Molt bé. Pel que fa a votacions separades, no hi ha cap sol·licitud? (*Pausa.*)

Abans de passar a la votació, atesa la sol·licitud del senyor Carrizosa, passaré la paraula al secretari Pérez perquè llegeixi el punt *a* d'aquesta moció. Endavant, secretari.

El secretari segon

Gràcies, senyor, president.

«Por todo ello, el Parlament de Catalunya:

»*a*) Expresa solemnemente su más profundo rechazo por el intento de golpe a la democracia que se dio en este Parlament durante los días 6 y 7 de septiembre de 2017 y proclama que la ley y las sentencias de los tribunales nos atañen a todos y que nadie está por encima de ellas.»

El president

Passem, doncs, a votar la moció.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Un segon..., ara. (*Pausa.*)

Aquesta moció ha quedat rebutjada per 55 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019

302-00015/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el punt vint-i-unè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019, moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bona tarda, diputats, diputades, convidats. Aquesta moció, com el seu nom indica, s'hauria d'haver vist abans de l'inici del curs escolar, però els partits separatistes van decidir tancar tres mesos el Parlament i no ha pogut ser. Vostès poden tancar el Parlament, però la realitat és que els problemes dels catalans continuen i aquesta moció continua tenint vigència. Aquesta moció i d'altres han estat tres mesos esperant a veure si els partits separatistes es posaven d'acord. I la veritat és que sempre es posen d'acord en una cosa, que és a saltar-se les lleis.

Hi ha una altra cosa en què es posen d'acord, no només els partits separatistes, sinó també el PSC i Podem, i és a dir que l'escola catalana és un model d'èxit. No hi ha cap mena d'indicador per sustentar aquesta afirmació, però continuen dient que «l'escola catalana és un model d'èxit», i com que no hi ha cap mena d'indicador, acaben apellant a la cohesió social, com si per exemple a Finlàndia, amb un model totalment diferent, no tinguessin cohesió social, però és que resulta que això de la cohesió social també és fals.

Hi ha molts indicadors; per exemple, Catalunya és una de les comunitats autònomes on els resultats acadèmics més depenen de la situació econòmica de les famílies. I n'hi ha més, d'indicadors. Però què passa? Que jo els podria anar dient, i després tornaran a sortir aquí i tornaran a dir que l'escola catalana és un model d'èxit, perquè vostès viuen a la seva Matrix particular.

Y fíjense si viven en Matrix, que ahora les ha dado por decir que es que la escuela catalana es plurilingüe (*l'oradora mostra uns documents a la cambra*), pero a la vez mandan a los centros escolares este documento de obligado cumplimiento, porque esto es de obligado cumplimiento, esto es un brindis al sol, ¿eh? Esto que se hace en estas campañas publicitarias no es de obligado cumplimiento. Esto sí, y esto nos dice que, en los centros, la única lengua que se puede utilizar es el catalán: en las actividades extraescolares, en el comedor, fuera incluso del centro. En su Matrix, píldora roja, todo en catalán; píldora azul, campaña de márquetin. Píldora roja, esto es lo que las familias y los alumnos catalanes sufren aquí en Cataluña. Píldora azul, la campaña de márquetin nacionalista; que permita que le diga, señor *conseller*, menudo churro de campaña de márquetin, porque es que resulta que ahora los suyos le piden la dimisión, y desde luego a las familias catalanas y a nosotros no nos engañan. La escuela catalana es una escuela con una sola lengua vehicular, a diferencia de lo que pide Ciudadanos, que es lo que quiere la mayoría de los catalanes, que es un sistema con tres lenguas vehiculares.

Y mientras ustedes siguen en esa Matrix donde la escuela catalana es un modelo de éxito, resulta que Cataluña es la comunidad autónoma con más barracones. Es un problema endémico que ni Convergencia, ni Esquerra Republicana, ni los tripartitos se han molestado en solucionar. Y tampoco pensamos que se vaya a solucionar en esta legislatura, porque el señor Torra siempre está diciendo que a él lo único que le importa es separarnos del resto de España, que todo lo demás son cuestiones menores, que él no está aquí para gestionar una autonomía. Bueno, es que ni una autonomía ni un puesto de chucherías, porque ¿es que alguien se imagina al señor Torra pensando en algo que no sea el monotema, que no sean los CDRs, que no sea ir a fichar a Waterloo? Que es que resulta que el señor Torra ha ido muchísimo más a Waterloo que a l'Hospitalet del Llobregat o que a Rubí. Y yo quiero invitar al señor Torra a visitar Rubí, que es mi ciudad; una ciudad maravillosa, que es donde una regidora del PDECAT envía a vivir a los pobres de Sant Cugat. Pero en Rubí todos son bienvenidos, porque Rubí se forma de miles y miles y miles de personas trabajadoras que han venido del resto de España y también del resto del mundo. Personas como mis padres con una dignidad que jamás tendrá esa regidora del PDECAT, y que jamás tendrá el señor Torra, que nos llama «bestias taradas con forma humana», y que jamás tendrá la *consellera* que nos llama «colonizadores lingüísticos». (*Aplaudiments.*)

Y mientras ustedes siguen en su Matrix, donde la escuela catalana es un modelo de éxito, la realidad es que los niños con necesidades educativas especiales no están bien atendidos, la realidad es que los niños con autismo no pueden quedarse a comer en el comedor, la realidad es que los niños sordos no tienen intérpretes, porque les niegan su lengua materna, porque no pueden soportar el concepto de lengua materna, si el martes lo dijo el *conseller* en su acto. Si no soportan el bilingüismo, ni siquiera el bilingüismo de lengua catalana y lengua de signos, y la *consellera* supremacista se dedica a firmar manifiestos en contra del bilingüismo. Por favor, respeten los derechos de los niños sordos, respeten el derecho a su lengua materna, que es la lengua de signos, y permitan que tengan intérpretes todas las horas. Es un problema que se solucionaría con 300.000 euros, que es muchísimo menos de lo que se gastan en sus chiringuitos en Francia, en la Comunidad Valenciana y, por supuesto, en Cataluña.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bona tarda; gràcies, president. Diputades i diputats, en primer lloc, dir que ens sorprèn que tornem a votar una proposta que va ser aprovada exactament fa quinze dies; però, en tot cas, ens centrarem en el debat de la moció. Perquè quan parlem d'educació, sobretot de la inversió pública en matèria d'educació, partim d'un problema, i és que, malgrat la relativa recuperació econòmica, no hi ha hagut una reversió encara de les retallades socials. Som la comunitat autònoma que més retallades va fer en el seu moment i que encara no les ha revertit.

Vull recordar que la despesa en educació no arriba al 2,5 per cent del PIB, i que, per tant, no només està lluny del 6% que marca la mateixa Llei d'educació de Catalunya, sinó que, a més a més, està molt lluny del que inverteixen països referents europeus del nostre entorn, i, en aquest context, doncs, acumulem greuges.

Aquesta setmana mateix aprovàvem una resolució a la Comissió d'Ensenyament en què el Parlament denunciava la manca de planificació que ha caracteritzat el Govern en els darrers anys, especialment greu en l'etapa de secundària. I és evident que hi ha hagut una omisió de planificació, d'una adequada planificació a mitjà i llarg termini. Els governs independentistes dels darrers anys van decidir assumir el cost de no fer una política pública de construcció de centres, i la proliferació de mòduls prefabricats, de barracons, n'és avui el resultat. Es deia abans: som la comunitat autònoma amb més barracons. Alguns centres, i fins i tot diferents promocions d'estudiants directament no han conegut què és estudiar en un centre amb un edifici de construcció. Ens hem acostumat a aquesta precarització del servei públic, de les condicions del professorat, de l'alumnat, que sovint pateixen problemes de manca d'espai. Alguns centres, doncs, no tenen espai per al pati, no tenen gimnàs, no tenen espai per fer tutories, no tenen laboratori, i s'han hagut de fer, doncs, els equilibris que s'ha pogut. I, per tant, em sembla positiu que la moció parli d'un pla per reduir gradualment el nombre de barracons, especialment perquè els mòduls prefabricats tenen una vida útil de cinc anys, i en molts casos han estat, doncs, llargament superats i pateixen un deteriorament evident.

Pel que fa a les ràtios, una reducció de ràtios és evident que suposaria una millora de la qualitat educativa, de l'atenció educativa del conjunt de l'alumnat, i és més: probablement sense aquesta reducció de ràtios difícilment podrem fer possible el model d'escola inclusiva que tots volem però que no veiem a la realitat del dia a dia de les escoles institut, per manca de recursos, per manca de personal de suport docent, no docent, de formació del professorat... I ho hem dit sovint, ens sorprèn per què el Govern manté la negativa de reduir aquestes ràtios quan tenim un context de davallada demogràfica que podria aprofitar-se precisament per millorar aquesta atenció, que permetria mantenir línies, que permetria mantenir el professorat existent i que permetria no haver de tancar projectes.

Per això nosaltres havíem proposat una esmena en què plantejàvem que s'acordés a la comissió mixta una davallada de les ràtios a totes les etapes, que ens agradaria que s'hagués acceptat, però que no s'ha fet.

Només fixem-nos en secundària: tenim professors desesperats, que no saben com gestionar la classe, amb moltíssimes dificultats de desenvolupar el projecte davant la realitat cada cop més complexa, més diversa de les aules, i, per tant, manca formació permanent, manquen eines i manca suport als docents, que són els que han aguantat aquest servei educatiu malgrat les retallades.

Pel que fa als punts relatius a l'escola inclusiva, aquí és evident que no només cal reforçar i ampliar la formació permanent i la formació també inicial del professorat, precisament per millorar en detecció precoç, per poder iniciar els tractaments abans quan siguin necessaris per desenvolupar plans individualitzats per a l'alumnat que ho necessita.

Calen més suports de personal docent i no docent en tots els temps educatius, lectius i no lectius. Ahir també en parlàvem a la nostra interpellació: als menjadors,

al lleure. I per tant, ens sembla lògic que s'habiliti una partida en cada exercici pressupostari que pugui ser oberta per assegurar precisament fer efectiu que les necessitats educatives especials que sorgeixen en cada curs, doncs, es pugui donar una resposta adequada.

Per tant, al marge de la intervenció, del discurs que feia la diputada de Ciutadans, la proposta en si que es presenta ens sembla bona, i hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del diputat senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades..., miri, senyora Sierra, la veritat és que tinc dubtes sobre si vostè s'ha llegit la moció abans de venir, la seva pròpia moció, perquè ens ha parlat absolutament de tot menys del que diu en aquesta moció.

En tot cas, altre cop, tenim a davant nostre una moció que ens parla d'una sèrie de continguts que han estat àmpliament debatuts, àmpliament votats en comissions i, fins i tot, en aquest Ple. Suposo que això deu tenir alguna explicació, que és justificar la seva activitat parlamentària intensa, frenètica o, potser, m'atreveixo a dir, repetitiva.

Els ho vaig dir a la comissió i, avui, ho torno a dir en seu parlamentària, no perquè ho posin més vegades sobre la taula, no perquè cridin més alt, ens canviaran la nostra manera de pensar. De fet, el posicionament del grup que represento ha quedat ben clar en comissions i plens anteriors, i el capteniment del Govern al qual el nostre grup dona suport i, concretament, al Departament d'Ensenyament, en aquest cas, evidencia la voluntat i la determinació per donar resposta a tot el que plantegen vostès. Malgrat tot, em correspon agrair-li la voluntat d'entesa i haver pogut arribar a acords en molts dels punts d'aquesta moció.

En un primer bloc, ens parlen d'un dels monotemes, els mòduls prefabricats, altrament anomenats per vostès «barracons» i, per què no?, «xiringuitos». No ens atuarem pas en aquesta discussió semàntica, no val la pena, que cadascú els anomeni com vulgui, perquè la paraula, en aquesta cas, no fa el cas.

Com bé saben, la utilització de mòduls prefabricats respon i ha respost sempre, en aquests anys, a donar solució a un increment de demanda escolar, especialment, a secundària. Un increment fruit d'una situació conjuntural, marcada pel fenomen migratori que vam viure al nostre país a principis de segle.

I dic això, perquè, precisament, un dels objectius d'una bona planificació és, sens dubte, saber discriminar entre les situacions conjunturals i les situacions estructurals. No fer-ho, no només en polítiques d'educació, sinó en tots els àmbits de govern, és generar un fals relat i, sobretot, satisfer les necessitats puntuals a costa d'hipotecar el nostre futur. I, precisament, el que no ens toca ni volem fer des del Grup Parlamentari Republicà i crec que des de qualsevol grup d'aquesta cambra és hipotecar el futur del nostre país.

És evident que el més fàcil seria retirar tots els mòduls que vostès demanen i substituir-los per nous equipaments. Però vostès s'han preguntat qui omplirà aquests equipaments quan la progressió poblacional vagi a la baixa? S'han preguntat què haurem de deixar de fer per construir tots aquests equipaments? S'han preguntat si tots els ajuntaments han fet la cessió dels corresponents terrenys? No. No s'ho han preguntat. No s'ho han preguntat, perquè vostès únicament generen titulars i ho fan des de la manca de rigor.

Nosaltres hem presentat una esmena en aquest punt; malauradament, no l'han acceptat i, per sentit de responsabilitat, hi votarem en contra.

En un segon bloc, ens parlen de garantir les ràtios establertes per la normativa vigent. Com no podia ser d'una altra manera, des del departament es treballa en aquesta línia; malgrat tot, sabem que la matrícula es canvia al llarg de l'any pels moviments de les famílies o l'arribada de nous nens. Precisament, per aquest motiu, la mateixa normativa preveu increments puntuals en aquells casos que sigui necessari i que, tant des del departament com des de tots els agents que formen part de la comunitat educativa, ho considerin oportú.

Cal tenir en compte que no hi ha cap norma universal que serveixi per a totes les realitats socials i territorials, i estem completament d'acord que la tendència i la voluntat ha de ser la reducció de ràtios. I haurem de fer un debat madur, sí, un debat madur i serè, si aquesta reducció ha de ser general o en funció de les necessitats de cada centre.

En tot cas, agrair-li que ens hagi acceptat la nostra esmena.

I, finalment, un tercer bloc, on es posa de manifest la importància d'invertir en els mitjans necessaris per garantir una educació de qualitat, especialment, per a aquells alumnes amb necessitats educatives especials.

Ens parlen de garantir l'atenció i suport necessaris per tal que els alumnes amb trastorn d'espectre autista puguin quedar-se a dinar als menjadors escolars, si així ho decideixen les seves famílies. En aquest sentit, des del Grup Republicà, volem anar més enllà i concebre el menjador com un espai educatiu més, tal com està previst en la proposta de decret que s'està treballant des del departament.

En tot cas, agrair l'acceptació de l'esmena que hem presentat al punt 6.

Finalment, i com no podia ser d'una altra manera, vostès tanquen aquesta moció amb allò que tots voldríem, però que, ahora, sabem que no és possible ni assumible. Vostès demanen que el Govern habiliti a cada exercici pressupostari una partida oberta i ampliable per poder fer efectius els acords anteriors. Miri, senyora Sierra, aquesta cop, també em dirigeixo a tots els que donaran suport a aquest punt. Com bé deuen saber, la llei anual de pressupostos preveu crèdits ampliables per a excepcionalitats. Per tant, jo els emplaço a treballar perquè els propers pressupostos puguin seguir donant respostes a totes aquestes reivindicacions que compartim, i perquè això sigui possible, en bona part, el que cal és que aquells que fixen any rere any les limitacions a Madrid siguin coherents amb el que demanen en aquest Parlament.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Tot seguit, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Xavier Quinquilà.

Xavier Quinquilà Durich

Gràcies, senyor president. Abans d'entrar en matèria, senyora Sierra, deixi'm dir-li que l'escola catalana és un model d'èxit i que la Llei d'immersió lingüística és també un model d'èxit. (*Aplaudiments.*)

Ens hauria agradat una moció que aportés una visió més global de la realitat de l'inici del curs escolar. En qualsevol cas, dir que donarem suport parcial a la moció, tot reconeixent la bona predisposició dels grups a arribar a acords, en aquest cas, votarem a favor en els punts 1, 3, 4 i 5, ens abstenim en el 6 i votarem en contra en el 2 i 7.

Comencem amb el tema dels mòduls prefabricats. Quan parlem d'eliminar els mòduls prefabricats dels centres educatius es fa molt fàcil caure en la demagogia. Cal, d'entrada, aplicar una mica de rigor. No es tracta de dissenyar només un pla per a l'eliminació global de mòduls o marcar terminis que no responen a la realitat; cal, primer, fer una anàlisi de la globalitat, que tingui en compte totes les necessitats en matèria d'infraestructures.

Això passa, tal com proposava la nostra esmena i que vostès no han acceptat, per elaborar un pla de construccions per als propers anys que contempli noves edifica-

cions i rehabilitació d'edificis, i una retirada gradual de mòduls. Realitats conjunturals i estructurals que s'han d'atendre partint d'una anàlisi de la realitat sense trampes ni demagògia.

Recordem dades parcials que vostè ha donat, com és el cas de..., quan parla de mil mòduls a Catalunya o tres-cents a Andalusia, oblidant..., dient que això s'ha produït en un creixement d'alumnat, en el cas de Catalunya, d'un 53 per cent en els darrers vint anys i, en el cas d'Andalusia, de només un 9 per cent.

S'ha prioritzat la retirada de mòduls que esdevenen estructurals. El número de centres totalment en mòduls prefabricats s'ha reduït un 23 per cent des de 2008. És necessari anar retirant mòduls, però, en alguns casos, és més urgent intervenir en edificis que estan molt envellits. Nosaltres no volem fer trampes ni actuar irresponsablement. Cal assumir que hi ha realitats conjunturals derivades de puntes de demanda que, ara mateix, passa especialment a secundària i que, en alguns casos, passa per l'existència de mòduls prefabricats, com a solucions provisionals i acotades en el temps.

Pel que fa a ràtios d'alumnes, hem de caminar cap a la reducció de ràtios, però, tot i així, hi ha indicadors positius que hi incideixen positivament: la qualitat de l'ensenyament i la millora de l'atenció individualitzada. Vull destacar que, en el període 2010-2019, hem passat d'una ràtio mitjana a P3 de vint-i-tres a vint-i-un alumnes per grup i, a ESO, de vint-i-vuit a vint-i-set; i, en els darrers cinc cursos, els grups classe que estan per damunt dels vint-i-cinc alumnes a primària..., en el cas de P3 hem passat d'un 10 a un 4 per cent, i a ESO, d'un 17 a un 10. Tot això, malgrat l'important augment de demanda que s'ha produït durant el mateix període.

Pel que fa a l'escola inclusiva, a la segona part de la seva moció, està centrada en alguns aspectes concretes de l'aplicació del model d'escola inclusiva i de la implementació del mateix decret. Un model que, vull destacar, ha suposat un canvi de paradigma i que vol transformar un problema –la diferència– en una oportunitat.

En aquest sentit, compartim el fet de garantir a tots els alumnes amb necessitats educatives específiques que puguin quedar-se a dinar als menjadors amb totes les garanties, amb l'adequada atenció i suport, i també com recull... –agraïm que hagin recollit la nostra esmena–, en aquelles activitats que, a més a més, amplien tot això a tota la resta d'alumnes amb necessitats educatives específiques.

En el cas dels alumnes amb discapacitat auditiva, tal com ja vam parlar en comissió, dir que els alumnes amb discapacitat auditiva estan atesos, que no hi ha una manca de recursos, sinó, en tot cas, visions diferents respecte al model d'aprenentatge que trien les famílies, entre el model oral, majoritari, i el bilingüe, que representa només el 15 per cent del total i que és per aquest motiu, i atenent a les recomanacions dels professionals, que des de l'escola es busca un equilibri entre els dos sistemes, per tal de garantir la màxima autonomia personal dels alumnes.

Finalment, pressupost. És obvi que per implementar moltes de les mesures que planteja la moció, calen recursos. Plantejar una partida pressupostària oberta i ampliable, saben que és tècnicament inassumible. S'imagina una llei de pressupostos a base de partides obertes i ampliables? Sort que no tenim el conseller d'Economia, perquè em sembla que se li posarien els pèls de punta. Tots sabem que per avançar en el desplegament del decret d'inclusió, per lluitar contra la segregació escolar o per implementar un pla de construccions, cal voluntat política, que hi és, però també calen més recursos.

Tenim un repte, que es diu «lleï de pressupostos», però també abordar el problema endèmic d'infrafinançament de Catalunya. Els convido a totes i tots a fer política des de la responsabilitat, amb mirada llarga i voluntat de consens, perquè en aquest terreny, el de la responsabilitat i el consens, ens hi trobaran.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Coincideixo amb el company d'Esquerra Republicana, amb el senyor Solé. Jo crec que és una llàstima que la senyora Sierra, en lloc de parlar de manera constructiva i de la seua moció sobre l'educació a Catalunya, hagi aprofitat l'ocasió i gastat el temps en seguir amb el «monotema», com li diuen vostès. Però, bé, de tota manera, jo li vull agrair la presentació d'aquesta moció i anuncio que la votarem a favor. Perquè jo crec que quan les propostes que es fan tenen un sentit positiu..., jo crec que, vinguen d'on vinguen, sempre ens trobaran al seu costat. Ara, senyor Carrizosa..., para crispar, no –para crispar, no.

Ahir aconseguíem un compromís del Govern per tirar endavant un decret per reduir les llistes d'espera i començar a revertir les lògiques perverses de Boi Ruiz quan estava al capdavant de Sanitat, i avui donarem suport a una moció de Ciutadans, que nosaltres creiem que, en alguns punts, doncs, poden millorar el sistema educatiu de Catalunya. I aquest és el nostre comportament; si els agrada, bé i si no, també. A nosaltres, quan es fan polítiques per a la gent, sempre ens hi trobaran. Ara, quan es parla de cops a la democràcia inexistents, quan es parla... –sí, sí, senyora Sierra, ara vaig amb vostè, però, abans se'ns ha interpellat i jo li contesto–, quan es parla de cops a la democràcia que són inexistents, a nosaltres no ens busquen perquè no ens hi trobaran. I, per tant, de vostès depèn quedar-se aïllats o arribar a acords.

I ja entrant, concretament, a la moció, dir que globalment la veiem bé, però sí que voldria fer alguns matisos. Pel que fa al tema dels barracons, som el territori de l'Estat que té més mòduls prefabricats, ara bé, cal distingir entre utilitzar-los com una eina puntual, com diu la moció i per cobrir determinades necessitats o davant d'aquelles situacions, que en tenim moltes, ens hem trobat amb moltes situacions al Parlament, amb propostes de resolució que estan aprovades i que no es compleixen, on hi ha infants que han passat tota la seua escolarització en barracots; per tant, s'han cronificat i jo crec que aquesta situació sí que s'ha de revertir.

I un parell d'apunts més sobre aquest tema. Vull destacar la bona feina que es fa a les escoles de Catalunya, estiguin a barracons o no, perquè hi ha algunes escoles que estan en mòduls prefabricats i que tenen uns projectes pedagògics que són de referència per a tota la comunitat educativa i jo crec que tampoc es pot malbaratar d'aquesta manera i parlar malament i menysprear aquelles escoles que estan en barracons. I, en segon lloc, posar un punt de realisme, hi votarem a favor, però és que, en quatre anys, no desapareixeran els barracots a Catalunya; ens encantaria, però és que no passarà. Per tant, jo crec que si anem aprovant coses que sabem que no passaran, l'única cosa que fem és generar més frustració.

Pel que fa a les ràtios, ens trobem que quan el departament presenta les dades d'alumnes per aula acostumen a encaixar en la norma, però, clar, això passa perquè, al final, les dades que es presenten són una mitjana. Sabem que hi ha llocs on hi ha menys alumnes dels establerts, però també s'ha de dir que hi ha llocs i, principalment, a secundària, que estan molt per sobre del desitjable i del que hauria de ser. Tenim una massificació a secundària greu per la manca de planificació del departament –els ho anem dient des de fa anys, però no ens fan cas–, i, per tant, això acaba sobrecarregant el professorat de feina, dificulta la bona atenció a l'alumnat i agreuja la segregació escolar.

I la resta de punts venen a parlar de suport a l'alumnat amb necessitats educatives específiques tant durant l'horari lectiu com per a l'hora de menjador, que, per nosaltres –i jo crec que això ja fa consens també al Parlament–, és un temps educatiu i, per tant, ens semblen bé.

Algunes d'aquestes mesures ja estan recollides al decret d'escola inclusiva. És un decret que marca, per nosaltres, un bon model, però que, si no hi posem diners, si no té finançament, es quedarà en paper mullat i ens seguirem trobant amb situacions sagnants per a les famílies i amb la impotència que viuen els docents. Per tant, creiem que ha de quedar recollit als propers pressupostos de la Generalitat.

Els drets laborals del professorat, l'escola inclusiva, la corresponsabilitat en el finançament de les escoles bressol, la coeducació i la lluita contra la segregació escolar. Aquestes serien les nostres cinc prioritats que creiem que són imprescindibles perquè el nostre sistema educatiu actuï com una veritable eina de cohesió social, i per això esperem que estiguin presents als propers pressupostos de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Bé, a continuació és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó. Miri, senyora Sierra, nosaltres anàvem a fer un exercici de bona fe –ara veig que d'ingenuïtat–, perquè ens havíem cregut el contingut de la moció, sincerament, i la veritat és que anàvem a votar-li la majoria dels punts del seu contingut. Però, ai las!, que vostè el que ha fet és una manipulació que no té nom. Vostè ha utilitzat de forma instrumental una moció per abocar la bilis contra l'escola catalana, contra la comunitat educativa, i insistir en el seu discurs del conflicte i de la confrontació.

I, miri, en els darrers moments hem decidit que canviarem el nostre posicionament. Nosaltres no col·laborarem en aquesta votació, no hi participarem; no participarem d'aquesta farsa; no participarem en blanquejar amb aquesta votació el seu discurs contra l'escola catalana.

Valgui també aquesta intervenció per tal de defensar la nostra escola, l'escola catalana, l'escola pública catalana, la seva comunitat educativa –famílies, alumnes i docents–, que cada dia lluiten, sense els recursos necessaris, per generar cohesió on vostès només volen generar divisió, fractura i conflicte.

I escolti-ho bé, senyora Sierra, i escoltin-ho bé, senyors i senyores de Ciutadans: l'escola no es toca. I si volen tocar-la ens trobaran al davant defensant-la.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Bé, primer de tot, voldríem agrair als grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya que en la seves intervencions demanin, quan es parla de barracots concretament, un debat –cito textualment, ho he apuntat– «madur, responsable, constructiu, rigorós i racional». Benvinguts, perquè quan es tracta de parlar de la qüestió de la independència tornen vostès a l'adolescència psicològica i tot està sotmès als sentiments, i si no, com diuen els nens petits, *ya no te hago amigo*. Per tant, tornin al debat racional, rigorós, madur i responsable no només en la qüestió dels barracots, sinó en totes les qüestions de la política catalana.

Feta aquesta puntualització, nosaltres recolzarem aquesta moció del Grup de Ciutadans, perquè conté tres elements que en d'altres iniciatives parlamentàries que hem presentat en l'anterior legislatura, en la part final, que és, primer, la dignitat dels equipaments educatius públics a Catalunya; la segona qüestió, intentar millorar la ràtio alumne / unitat educativa, i en tercer lloc, ser capaços de millorar també l'atenció a aquells alumnes que per les seves circumstàncies personals requerei-

xen una atenció social específica. Són tres elements fonamentals per nosaltres, i per aquesta raó recolzarem la moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, finalment, és el torn per pronunciar-se sobre les esmenes. Té la paraula la senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Senyor Solé, la moció l'he escrit jo, *con estas manitas*. (*Veus de fons.*) M'ha demanat una explicació; li dono l'explicació, si m'ho permet. Ho hem presentat moltes vegades, i les presentarem tantes vegades com calgui, fins que per fi s'acabi amb els barracons, els nens autistes es puguin quedar a menjar als menjadors escolars i els nens sords tinguin l'atenció que es mereixen.

El que no es llegeix les dades és vostè, perquè no és cert el que ha dit. El nombre de barracons s'ha mantingut estable, entre més de set-cents i mil, durant quaranta anys, independentment de la situació demogràfica. (*Veus de fons.*) Sí, sí, tenim totes les dades, aquestes que després costen molt de trobar.

I, senyor Quinquilà, el mateix, vostè no s'ha llegit els documents, i a més li he de dir amb tot el «carinyo»: és que no falla; dic: «Ara sortiran aquí i diran que és un model d'èxit», i surt aquí i diu: «És un model d'èxit.» Miri, és tan model d'èxit que em vaig passar tota l'anterior legislatura demanant al departament –que jo crec que ja em coneixen, al Departament d'Ensenyament, que sempre els estic demanant coses– que m'ensenyessin aquests documents que demostren que de veritat és un model d'èxit! Ni un! Començaré un altre cop a demanar-ho, a veure si tinc més sort en aquesta legislatura.

Senyora Albiach, he parlat durant tota l'estona d'educació. La que no ha aprofitat el temps per parlar del tema ha estat vostè, que s'ha dedicat a parlar amb el senyor Carrizosa. (*Remor de veus.*)

I al senyor Riera: com que l'escola és seva? Per què? Jo he estudiat tota la vida a l'escola pública i he treballat tota la vida a l'escola i a la universitat pública. Per què és més seva que nostra, l'escola? L'escola catalana és de tots. (*Aplaudiments.*) I què és això que l'escola catalana no es toca? L'escola catalana la tocarem tant com calgui per tenir de veritat un model d'èxit.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Estem cridant a votació. Hi ha alguna sol·licitud...? (*Bernat Solé i Barril demana per parlar.*) Sí, senyor Solé?

Bernat Solé i Barril

Simplement, com que la senyora Sierra no ens ha parlat de les esmenes... (*Remor de veus.*) Senyora Sierra...

El president

Digui'm, digui'm, senyor Solé. Silenci, si us plau, si no, no...

Bernat Solé i Barril

Sí. Com que la senyora Sierra no ens ha parlat de les esmenes, és per clarificar que els punts 3 i 4 queden refosos en l'esmena que havíem presentat. És així, eh? (*Pausa.*) D'acord.

Gràcies.

El president

Molt bé. Algun altre aclariment? Alguna sol·licitud de votació separada? (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Per part del nostre grup parlamentari, demanaríem vot separat del punt 2 i el 7, que podrien anar conjuntament per part nostra, i el punt 6 a part. La resta, conjuntament.

El president

Molt bé. Doncs, si no hi ha cap altra petició de votació separada, passaríem a votar. Votaríem primer els punts 2 i 7, conjuntament; posteriorment, el punt 6, i finalment, la resta de la moció, eh?

Comença la votació dels punts 2 i 7.

Aquests punts queden aprovats per 64 vots a favor, 61 en contra, cap abstenció; tres diputats presents que no han votat.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 63 vots a favor, cap en contra, 60 abstencions; tres diputats presents que no han votat.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció..., la resta de la moció queda aprovada per 125 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i tres diputats presents que no han votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic

302-00016/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el punt vint-i-dosè, és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic. Presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, exposa la moció la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda a tots i a totes. En aquest plenari hem parlat més d'una vegada sobre turisme. El que és cert és que ho hem fet des de lògiques diverses i amb matisos molt diferents: d'una banda hi ha els que responen a la lògica del creixement continu i desmesurat, i nosaltres intentem fer-ho des del convenciment que només les polítiques de decreixement turístic podran posar fre a les greus conseqüències que comporta el turisme extractiu sobre el territori, sobre l'habitatge i sobre les condicions laborals de la classe treballadora.

El turisme i el canvi climàtic van de la mà i canviaran per sempre l'economia humana, política i econòmica del nostre país i de la Mediterrània. Davant d'aquesta realitat, en els darrers anys han estat moltes les plataformes i collectius que s'han organitzat per denunciar les greus conseqüències del model turístic actual. Totes elles coincideixen que no és una lluita contra el turisme o contra els turistes, sinó contra el model extractiu i la manera com s'ha gestionat fins ara. Plataformes com Ciutat per a qui l'Habita, de Palma; Entre Barris, a València; Aturem Barcelona World, de Vila-seca i Salou; Més Barri, de Girona; l'Assemblea de Barris per un Turisme Sostenible; Las Kellys; la plataforma SOS Costa Brava, i tantes d'altres arreu del país.

D'altra banda, i contra la seva veu, contra la veu de les veïnes i de les treballadores organitzades, hi tenim els lobbys i les institucions que es dediquen a glossar les excel·lències de la indústria turística i a ignorar i fer callar les seves misèries, conflictes i crueltats que cada dia estan més esteses i són més evidents: la gentrificació als barris, l'expulsió de les veïnes, la massificació, la contaminació i la destrucció del territori, la precarietat laboral, la pèrdua d'identitat, la destrucció del teixit veïnal i la transformació de les ciutats i els municipis d'aquest país en mers escenaris, en aparadors.

És urgent establir una moratòria general a qualsevol tipus de nova construcció d'allotjaments turístics a tot el territori. És una de les propostes que els fem. L'activitat turística en general, i especialment l'allotjament turístic, incideix en l'habitatge de forma directa i negativa. Els preus totals dels productes, dels serveis, des de l'alimentació fins al transport, són una evidència. Però insisteixo que potser la realitat més crua és la que té conseqüències sobre l'habitatge, que impedeix a les veïnes que puguin continuar vivint als seus barris.

I aquesta crueltat és major si els inversors, que són els mateixos que especulen amb el sòl i l'habitatge, ho fan amb el vistiplau de les institucions i a l'empara de la llei. El preu del lloguer a Catalunya s'ha disparat un 49 per cent en els darrers quatre anys. Des dels anys seixanta cap aquí han urbanitzat el 70 per cent del litoral del Principat, i tot plegat amb unes conseqüències dramàtiques per a la classe treballadora, precaritzada, que més d'una vegada hem posat sobre la taula. El 37 per cent dels contractes del sector del turisme són d'una durada inferior a un any. El col·lectiu de Las Kellys, per exemple, cobren dos euros i mig l'hora; d'això se'n diu «explotació laboral», i és conseqüència del model extractiu que s'ha defensat en aquest país durant els últims quaranta anys de polítiques neoliberals.

Presentar propostes d'alternatives productives al turisme, basades en el desenvolupament de l'economia local, el respecte al medi ambient i la dignitat dels llocs de treball, és simplement un exercici de responsabilitat. Esdevé un compromís clar per dur a terme polítiques diferents a les que, com deia, hem conegut en els últims quaranta anys de comunitat autònoma. Polítiques autonòmiques al servei dels interessos especulatiu, és el que tristament veiem en l'acció quotidiana d'aquest Govern.

Per això presentem aquesta moció, i ho fem al costat, per donar-hi veu, dels moviments que hi ha al darrere, mentre vostès bàsicament el que fan és desoir les necessitats que ens presenten. Com els he dit més d'una vegada, no volem viure en aparadors, no volem viure en ciutats aparador, i volem viure en ciutats dignes i que no ens expulsin dels nostres barris i que puguem treballar en llocs de treball amb tota la dignitat.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Bé; gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, consellera, des del Grup Republicà ja vam explicar en el darrer Ple, d'ara fa un parell de setmanes, quin és el nostre model de turisme; i, clar, no ha canviat. El nostre model es basa en tres grans eixos: garantir la qualitat i la sostenibilitat dels serveis als turistes i visitants, i tot el que això comporta; impulsar alhora que preservar el nostre patrimoni cultural natural, i tot el que això comporta; entendre que la marca Barcelona és clau per potenciar l'activitat turística del país, i tot el que això comporta.

Aquesta moció que debatem avui ja es va debatre el 2 de juny del 2017, la legislatura passada. Tenia catorze punts. Diversos grups –Comuns, Ciutadans, Junts pel Sí en aquell moment– vam presentar esmenes en aquell moment, però el fet és que es van acabar transaccionant poc i es van aprovar només uns poquets punts de tots els catorze punts que hi havia a sobre de la taula, principalment els que tenien a veure amb les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector; la resta no van ser aprovats.

Des de llavors hem tingut uns deu mesos escassos de govern: els darrers cinc mesos de la legislatura anterior i els primers cinc mesos de l'actual; entremig hi va haver l'aberració del 155. Per a aquells que tenen buits sobtats i sorprenents de memòria, vam tenir un 155 gràcies als vots del PP, de Ciutadans, del PSOE; un 155 que ens va parilitzar i malmetre les institucions i, de retruc, el país, durant set llargs mesos.

Amb deu mesos escassos de govern, les coses no poden haver canviat massa encara; no hi ha hagut prou temps. I, tanmateix, les companyes de la CUP presenten de nou una moció de turisme que no deixa de ser un *déjà-vu*; és exactament la mateixa moció que llavors, els mateixos catorze punts, idèntics, i cinc de nous afegits, certament.

Com que per transformar la realitat, més enllà d'insistir, insistir i insistir, tard o d'hora cal generar consensos, arribar a compromisos, cedir potser un poc per guanyar una mica més, vaig considerar –ens va semblar– que les companyes de la CUP tornàveu a presentar la moció per, aquesta vegada sí, tenir una mica més de cintura i poder-la tirar endavant amb una mica més d'èxit que en aquell moment.

Desconec com ho deuen haver interpretat la resta de grups parlamentaris, tenint en compte que és una moció llarga, sobre un tema important, i ningú més ha presentat una sola esmena. Dels catorze punts que es van debatre, fil per randa, al juny del 2017, tornarem a votar a favor d'exactament els mateixos tres punts que ja es van debatre i aprovar en seu parlamentària en aquell moment, referits, com no pot ser d'altra manera, a la dignitat dels llocs de treball del sector, a les empreses públiques i a les auditories de les estacions d'esquí rescatades amb diners públics. No hem reeixit –no hem sabut reeixir, ho admeto– en les esmenes presentades. No donarem, per tant, suport als onze punts restants.

I pel que fa als cinc punts nous addicionats, eh?, per arribar als dinou d'aquesta llarga i extensa moció, hem presentat esmenes a tots ells i votarem a favor de l'esmena, de l'única esmena que ha reeixit.

Mirin, des del Grup Republicà pensem que el model de turisme català segur –segur– que és millorable, perquè sempre hi ha marge de millora. Per això ens agrada escoltar idees i propostes d'altres grups parlamentaris, sense cap tipus de perjudici. Però una cosa és fer aportacions per voler millorar el model, i l'altra és el batec implícit d'aquesta moció, en la que es demanen moratòries en tot el territori, anul·lacions de plans, supressions, reduir a zero, reiterar, deixar de subvencionar, no executar, etcètera, etcètera; pràcticament, cap proposta concreta que permeti entreveure possibles sortides, solucions, alternatives, una mica de llum per compensar això que, segons vostès, és tan i tan nefast.

Són diversos els motius que ens impedeixen donar suport a bona part dels punts de la moció. Al nostre entendre, alguns no ens semblen prou viables o realistes; d'altres, els veiem contraproductius –la moratòria de construccions a tot el territori pot perjudicar zones, donat que la realitat turística de tot el territori no és, en absolut, homogènia–, o ens sembla que alguns punts no atenen prou la voluntat normativa que precisament hauria de permetre regular determinades qüestions que vostès plantegen –i em remeto a l'Avantprojecte d'ordenació litoral–; en alguns casos proposen desregular –no modificar la regulació existent, desregular; ens sembla que és un àmbit que no s'ho pot permetre–; d'altres incideixen en l'autonomia municipal –quan, per exemple, demanen que tots els ajuntaments de la Costa Brava revisin els seus planejaments, etcètera.

Mirin, en tot cas, des del Grup Republicà pensem que, per incidir i transformar la realitat que ens envolta, tard o d'hora cal estar disposat a arribar a consensos i majories suficients. Qualsevol altre enfocament és legítim, però a vegades sembla que respongui més al desig de complaure electors, parròquies, més que a cap altra cosa.

El president

Diputada...

Eva Baró Ramos

Acabo, senyor president. I tot això, a risc de caure en, si m'ho permeten, un cert dia de la marmota, insistint, insistint, insistint.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació és el torn pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Molt bé; gràcies, president. Bé, ens ha descrit una situació del turisme a Catalunya que no podem compartir de cap manera. Amb tot i això, i abans de començar a explicar el nostre sentit del vot, sí que voldria saludar el president, les conselleres, el director general de Turisme i tots vostès.

Escoltin-me, votarem que sí a estudiar si la Costa Brava..., a estudiar quines mesures podem aplicar sobre la Costa Brava, si s'han superat o no els límits de càrrega turística. Votarem a favor de la seva proposta dels punts 10 i 11, que versen sobre la dignitat dels llocs de treball del sector turístic, com no podia ser d'altra forma. Nosaltres estem a favor que les persones treballin amb dignitat al sector turístic i en qualsevol altre sector. I votarem a favor de realitzar unes auditories a les estacions d'esquí de titularitat de la Generalitat. A la resta no hi podem votar, en absolut, a favor.

I, miri, els he portat una revista. (*L'orador la mostra.*) Els he portat una revista, els he portat un estudi, eh? No és cap revista..., ni un catàleg de turisme per parlar de turisme, és *L'observatori*, l'onzè estudi de la Creu Roja sobre la pobresa, *La pobresa a Catalunya*. I aquesta noia d'aquí –una senyora ja–, aquesta senyora d'aquí estava rebent ajut de la Creu Roja. La Creu Roja formava aquesta senyora perquè en algun moment pogués trobar feina. Aquesta senyora es diu Bianca, aquesta senyora té quaranta anys, té dos fills bessons, té una mare malalta, i vivia a Roses. I va trobar feina. I el senyor Enric Morist, l'altre dia, a la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, ens va dir que la sortida de la pobresa era una qüestió que no només competia a les entitats del tercer sector, sinó a tota la societat. I en particular va parlar de l'empresari que va contractar aquesta senyora, que li va permetre entrar i sortir a les hores que a ella li anaven bé perquè pogués portar els nens a escola.

Per tant, no totes... És de Roses, poder la Magda la coneix, si treballa al grup Terraza. No totes les externalitats del model turístic són dolentes, ans al contrari. I estem d'acord que n'hi ha algunes, i n'hi ha algunes en l'àmbit del treball en el turisme. Els salaris del turisme, per exemple. Són uns salaris que, necessàriament, han de pujar, però perquè puguin pujar els salaris en el sector turístic, el primer que hem de fer és tenir un turisme de qualitat. Hem de tenir un turisme de qualitat, una oferta de qualitat que sigui capaç de generar més recursos.

Hem de ser capaços de desestacionalitzar el turisme, que tinguem turistes durant tot l'any, que serien capaços de generar recursos a les empreses per poder pagar els treballadors. I hem de ser capaços que el turisme es deslocalitzi, que no el tinguem tot concentrat en unes determinades èpoques de l'any, en el mateix lloc.

I és clar que ho hem de fer, però totes les mesures que vostès proposen van en contra d'aquests tres preceptes. Necessitem les polítiques de màrqueting de l'Agència Catalana de Turisme. Per què? Per tenir un turisme sostenible i competitiu. Només faltaria, és clar que necessitem l'Agència Catalana de Turisme.

Necessitem que els habitatges d'ús turístic estiguin reglamentats. Era un camp que pugui, abans de la reglamentació dels habitatges d'ús turístic. Necessitem que hi hagin municipis turístics per poder donar una oferta comercial adequada als turistes que tenim aquí. Només faltaria –només faltaria.

Necessitem tenir l'impost sobre estades en establiments turístics, i necessitem que el Govern de la Generalitat pugui fer polítiques de desestacionalització i polítiques redistributives del turisme. Si tot l'impost d'estades en establiments turístics el gestionessin els ajuntaments, el 78 per cent del tribut estaria en mans de quinze municipis. Com podríem contribuir al que hem dit abans que necessitem repartir els turistes? De totes maneres, el 53 per cent de l'impost ha anat a petar en els municipis, via aportació directa, o via plans de foment.

En definitiva, han detectat els problemes; creiem que les solucions que aporten no són les necessàries. Nosaltres estem per tenir una bona governança del turisme, però no estem en contra del turisme. Hem d'ordenar el turisme, no eliminar-lo.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bona tarda. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, avui estem aquí per debatre sobre les conseqüències ecològiques i de diversa índole del turisme. Jo crec personalment que, com a societat, és una llàstima que alguns pretenguin plantejar o presentar el turisme, que és una gran font de riquesa per a la societat catalana, com un problema. I, de fet, aquí s'ha dit. Els diputats de la CUP..., la senyora Sánchez, de fet, en la seva anterior intervenció, ha presentat, de forma..., sense embuts, el turisme com un problema.

Jo vull recordar que el turisme representa el 12 per cent del PIB de Catalunya; dona feina al 13,6 per cent de la població ocupada de Catalunya. Gairebé mig milió de catalans i les seves famílies viuen gràcies al turisme. Per tant, presentar el turisme, que és una gran font de riquesa material i espiritual per a Catalunya, com un problema, a mi em sembla, si més no, forassenyat. Crec que ens hem de plantejar el problema o la qüestió d'una forma molt més constructiva.

Que el turisme pot generar externalitats que alguns puguin considerar negatives, o que el turisme pot generar inconvenients? No ho dubto. Parlem-ne. Però parlem-ne. Jo crec que la manera d'intentar resoldre aquestes externalitats no és precisament l'actitud que han tingut, per exemple, Joventuts de la CUP, d'Arran, atacant, assaltant autobusos turístics amb pots de gas o punxant les rodes d'aquests autobusos. Crec que la manera, precisament, de continuar sent una societat d'acollida, com és la societat catalana, no és precisament amb aquestes actituds d'hostilitat cap al turisme. Jo els pregunto, als senyors de la CUP, m'imagino que ells, que són gent viatjada, com molts dels que estem aquí, els pregunto: si anessin pel món –a Londres, a París o a qualsevol altra ciutat–, com se sentirien si veiessin pintades de «*tourist, go home*», «els turistes, que marxin», que els convidessin a marxar a fora, que els diguessin que no són benvinguts en aquests països? Jo crec que, realment, és una actitud que ens afebleix com a societat i ens perjudica enormement.

Resulta que tenim un partit que s'autoerigeix en representant exclusiu i abusi dels interessos dels catalans, i s'atreveixen a fer fora de Catalunya els turistes, de la mateixa manera que ho fa l'expresidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert, amb la líder del partit més votat pels catalans, Inés Arrimadas, a qui convida, de forma sistemàtica, que deixi Catalunya i que se'n vagi a Jerez. Jo crec que aquesta actitud supremacista, que gairebé catalogaria de nativisme, de pretensió de ser els autèntics catalans, com si la resta no tinguessin res a dir, jo crec que és..., per descomptat, no és nova, però és molt perillosa. És exactament el mateix plantejament a la por al progrés, la por a l'avenç, la por al cosmopolitisme que tenien els carlins del segle XIX, durant tota la primera meitat del segle XIX. I aquesta por i aquesta enyorança del gremialisme medieval és el tuf que desprèn la proposta de la CUP.

És evident que els plantejaments de la CUP en relació amb el turisme són molt semblants al que deia, a aquests plantejaments de les carlinades. I només cal veure el seu últim punt de la moció: «Deixar de subvencionar amb diners públics aquells esdeveniments dirigits als turistes i destinar els recursos públics al foment i a l'accés a la cultura dirigida als residents.» Sigui el que hagi de ser aquesta cultura dirigida als residents, m'imagino que això ho decidiran vostès; que la resta no tindrem res a dir i seran vostès els qui determinin el criteri. Però quin és aquest criteri? Jo crec que Catalunya es pot permetre perfectament continuar fomentant i promocionant festes

–que, de fet, són patrimoni turístic immaterial d'Espanya–, com per exemple la Patum de Berga, i això no és contradictori amb fomentar el turisme, amb promocionar el turisme, que, hi insisteixo, és una de les nostres principals riqueses.

A mi ja em perdonaran, però vostès, amb el seu plantejament, em recorden l'anècdota que explicava..., o més aviat el personatge, Román, un personatge d'un article d'Unamuno, que en una correspondència amb Ortega y Gasset deia allò tan castís de «que inventen ellos». Aquesta actitud representa l'essencialisme, la manera d'entendre autoreferencial del món dels detractors de l'uropeïtzació d'Espanya. Unamuno era molt crític amb la idea que, en la mesura que els espanyols som donats a la filosofia, a la literatura i a altres arts, doncs, no teníem per què inventar, no teníem per què fer ciència, perquè això ja ho feien uns altres.

Doncs bé, nosaltres estem molt més en la línia del plantejament d'Ortega y Gasset amb el seu europeïsm, amb la seva voluntat de construir uns estats units d'Europa, perquè considerem que, de la mateixa manera que podem, com deia abans, fomentar la cultura popular, els valors locals, no tinc res en contra del localisme, ni, per descomptat, de la Patum de Berga, però crec que això és perfectament compatible amb el foment del turisme.

Crec que estan obsessionats a presentar una realitat amb paràmetres, a parer meu, passats de moda, estantissos, de conflicte, de lluita de classes, de Catalunya contra Espanya, per això nosaltres votarem en contra de la seva moció, precisament perquè apostem per una societat oberta, una societat cosmopolita, i una societat acollidora, que és el que sempre ha estat la nostra societat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, president. President, conselleres, diputades i diputats, el mes de juny de l'any passat, la CUP, tal com s'ha dit, ens presentava una moció sobre el model turístic, amb catorze punts. Avui debatem aquests mateixos catorze punts i cinc de nous sobre el litoral i la Costa Brava. Em remeto, per tant, per no repetir-me, a la intervenció de l'any passat, en la que argumentava l'enorme distància que hi ha entre el model turístic de la CUP i el nostre. Avui intentaré aportar algun element de reflexió nou als exposats l'any passat.

En la moció, vostès proposen mesures com «una moratòria generalitzada sobre noves construccions; l'anul·lació de plans directors urbanístics, la desclassificació de sòls urbanitzables; l'eliminació de la qualificació de municipi turístic; la desaparició de la promoció turística; la supressió de l'Agència Catalana de Turisme, o deixar de subvencionar els esdeveniments i actes dirigits als turistes. I aquestes propostes són coherents, els ho reconec, amb el model turístic que es dedueix de la interpellació, que es basa, i utilitzo les seves mateixes paraules, en els següents punts, des del nostre punt de vista.

U. El turisme és un mite que s'ha de desmuntar; és a dir, el turisme és, per a vostès, cito del diccionari, «un relat fabulós, allunyat de la realitat, que ha estat magnificat i s'ha convertit en model o prototip.» Dos. El turisme, com a problema en si mateix, i no com un repte o una oportunitat de millora. Tres. Decreixement generalitzat del turisme, no com a opció sinó com a obligació. I, quatre. Una clara ingerència en el principi –des del nostre punt de vista, sagrat– de l'autonomia local. No hi podem estar més en desacord.

El turisme té problemes que cal corregir? Sí. El turisme genera externalitats negatives? També. La convivència entre el turista i el ciutadà és complicada en determinats llocs? Efectivament. El turisme ha de tendir a la qualitat i no a la quantitat? Claríssim. El turisme s'ha de diversificar i especialitzar? Per descomptat. El turisme

ha de ser sostenible? I tant! El turisme ha de generar llocs de treball dignes i estables? Imprescindible.

No podem oblidar que el sector turístic representa el 12 per cent del PIB català, i, com a mínim, el 14 per cent de les persones ocupades. És veritat, però, que en el decurs dels darrers anys s'estan produint debats i modificacions significatives en la percepció i l'opinió que tenen els residents sobre el fenomen del turisme, tant a Barcelona com al conjunt de Catalunya. Les darreres enquestes ens diuen que ningú dubta del potencial del turisme per al desenvolupament dels pobles i ciutats, però és innegable que s'ha obert el debat sobre els efectes negatius i la necessitat de governar-lo adequadament. Si el turisme, tal com es concreta en els diferents informes i plans, ha esdevingut una qüestió col·lectiva, el primer que hem de fer és prendre accions per tractar-lo com una cosa genèrica, de foment de l'activitat, necessària per posicionar Barcelona i Catalunya com a referent turística.

Per tant, cal fer un treball de conscienciació per recuperar el concepte del turisme en sentit positiu, tenint present que s'ha convertit en un fenomen amb una complicació afegida deguda als esdeveniments d'aquests últims temps, i que ha incidit negativament en el seu creixement. Ho repeteixo: cal que tornem a parlar del fenomen turístic en positiu, donant, o intentant donar una imatge d'estabilitat i de confiança.

I acabo, senyor president. I ho vull fer com a portaveu de cultura del meu grup, i no me'n puc estar de dir que ahir el senyor Batet –no el veig, però ja li ho explicaré– va voler fer una cita, presumptament atribuïda a Josep Pla, i que es va equivocar estrepitosament. Per a la seva informació, li explico la cita bona. (*L'orador mostra el llibre El quadern gris a la cambra.*) Efectivament, en *El quadern gris*, en concret a l'entrada del 28 de setembre del 1918, Josep Pla li fa dir al seu pare –llegeixo del llibre–: «Pensa que el que s'assembla més a un home d'esquerra, en aquest país, és un home de dreta.» I el pare de Josep Pla, quan parlava del seu país, no es referia ni a Catalunya ni es referia a Espanya, es referia al seu país, és a dir, a Palafrugell. (*Remor de veus.*)

Senyor Batet, li aconsello que canviï d'assessor de cites literàries. Vull pensar que l'error que va cometre ahir és fruit del desconeixement i de la manca d'hàbit de lectura, de Pla. (*Veus de fons.*) Perquè, en cas contrari, els qualificatius serien una mica més pujats de to. Per cert, consellera de Cultura, ahir, 24 d'octubre, era el dia de la biblioteca. Li aconsello que li aconselli al senyor Batet que visiti una mica més les biblioteques, farà menys el ridícul.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El president

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, crec que, de la mateixa manera que la Llei del sòl del Govern Popular de José María Aznar va obrir la porta a la desregulació i a l'especulació que ens va portar fins a la bombolla immobiliària, els problemes del nostre model turístic tenen data d'inici i tenen responsables.

Aquest desembre, coincidint amb el primer any del Govern, es compleixen set anys de l'aprovació de les famoses «lleis òmnibus», aquelles lleis que modificaven una vuitantena de lleis anteriors, i que juntament amb les retallades pressupostàries, van suposar una veritable doctrina del xoc a Catalunya. Aquella Catalunya, liderada pel Govern dels millors, que mentre es desmantellava l'Estat del benestar, privatitzava serveis públics i venia patrimoni públic, animava els joves d'aquest país a anar a Londres a servir cafès.

Aquesta Catalunya, que la consellera Elsa Artadi coneix bé, liderada per Mas-Co-
lell, va obrir les nostres ciutats a la desregulació turística. Set anys després de fer
esforços aquí i a Madrid per desregular les nostres ciutats, *El Periódico* titulava:
«Per què deu amfitrions d'Airbnb a Barcelona guanyen més de 84.500 euros al dia?»
Aquesta gent, que són els especuladors mimats del conseller Mena i de l'alcalde
Trias, compraven llicències turístiques a 230 euros al mes, que avui valen 80.000, i
els deu grans especuladors d'Airbnb, s'embutxaquen més de 2 milions i mig d'euros
al mes, mentre Airbnb paga els seus impostos a Irlanda. Això sí, a costa d'expulsar
dels nostres barris els nostres veïns i veïnes.

Els millors tecnòcrates d'aquell Govern no se'ls canviava la cara quan els que ve-
nien a demanar protecció i regulació no eren els veïns ni la Plataforma d'afectats per
la hipoteca, ni la Marea blanca ni la Marea groga, ells no feien política, ells només
receptaven ciència. Això sí, els canviava la cara quan calia trencar amb el dogma de
la desregulació per rescatar empreses turístiques.

Titulava, l'any passat, el diari *Públic*: «La Generalitat segueix abocant milions a
estacions d'esquí rescatades, i amb un deute astronòmic. En menys d'una dècada les
estacions d'esquí rescatades per la Generalitat acumulen pèrdues de 60 milions d'eu-
ros.» Enric Ticó, el president de Ferrocarrils, l'empresa a través de la qual es van
rescatar, afirmava que, un cop rescatades i sanejades –i cito textualment–, «estem
disposats a algun tipus de col·laboració publicoprivada per millorar el rendiment».
Sis estacions rescatades sense que la Generalitat hagi perseguit els deutors, i emboli-
cades ja amb un llacet perquè tornin a mans privades quan siguin rendibles.

Davant la Catalunya que desregula drets i protegeix privilegis, hi ha una Catalu-
nya que s'enfronta als lobbys per protegir drets. Una Catalunya que ha tancat ja més
de 2.400 pisos turístics ilegals, que ha aconseguit que avui s'aprovés un decret per
protegir el sector del taxi d'Uber i de Cabify i dels fons voltors. I que defensa el ter-
ritori arreu de Catalunya. Una Catalunya que, des dels ajuntaments i des del territori,
exigeix que els plans urbanístics regulin els interessos especulatiu i que no els
alimentin, que protegeixin els espais naturals i agraris de la pressió urbanística i del
turisme desaforat. Una Catalunya que exigeix que es protegeixin els treballadors del
sector turístic de la precarietat, les subcontractacions i la pèrdua de drets laborals;
que exigeix, també, que es protegeixi el dret a un habitatge digne dels fons voltors i
de la desregulació del mercat del lloguer.

En definitiva, que el Govern trenqui amb set anys de desregulació, protegeixi
Catalunya i permeti els territoris planificar i ordenar el model turístic per equilibrar
el dret de tot el territori a ser motor econòmic i alhora garantir la convivència dels
drets fonamentals.

Companys i companyes de la CUP, compartim la majoria de punts. En alguns
potser no compartim l'estil o no compartim alguns elements puntuals, però la ma-
joria de punts de la moció els compartim, i compartim una cosa que és fonamental,
que és una crítica a l'actual model turístic. Creiem honestament en aquells punts que
avui no compartirem, que si els treballem, tant des d'aquí com, sobretot, des del ter-
ritori, podrem construir consensos més amplis que ens permetin treballar conjunta-
ment la defensa del territori dels drets fonamentals.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de
Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Tres cuestiones muy breves. La primera, expresar, por parte
de nuestro partido, el reconocimiento a los trabajadores, técnicos, y también respon-
sables políticos, aunque pueda parecer sorprendente, tanto de la Dirección General
de Turismo como de la agencia catalana. Son buenos profesionales. Yo he tenido el

placer de trabajar con ellos en etapas en la Diputación de Tarragona en su Patronato de Turismo y en el ayuntamiento, y para nada son unos sádicos que pretenden «*trinxar el territori*» y no sé cuántas cosas más, o explotar a los trabajadores, sino todo lo contrario. Pretenden que el sector, uno de los sectores económicos más potentes, sea capaz de generar empleo y de dar prestigio a Cataluña. Por lo tanto, nuestro reconocimiento.

En segundo lugar, todas las ideologías utópicas que prometen un mundo nuevo tienen siempre un problema: el mundo nuevo idílico nunca llega y, en el tránsito hacia ese mundo idílico que nunca llega, te hacen la vida imposible en el único mundo que tenemos, que es el de hoy, aquí y ahora.

Si aplicáramos todas las políticas que en esta moción se piden al sector del turismo, miles y miles de personas se irían inmediatamente al paro. Yo tengo muchos amigos..., vengo de Tarragona, Costa Dorada, que sus primeros trabajos, pues, han sido trabajos... Evidentemente, no son trabajos extraordinarios ni perfectamente remunerados, pero era lo que había. Y cuando les preguntas qué alternativa plantean..., no, en cinco años construiremos un mundo nuevo. No, no, cinco años, no, ¿y mañana?, ¿qué harán, mañana? Porque, es que envían ustedes al paro a miles de personas con este tipo de políticas. Por lo tanto, dejen el mundo nuevo para sus sueños y dejen a la gente trabajar tranquila.

Y tercera cuestión. Hay una expresión feliz de Carlos Rodríguez Braun que se refiere a los radares de la ultraizquierda; perdón para quien se considere de ultraizquierda, pero yo creo que en esta cámara podríamos hablar de los radares de la CUP. Esos radares son especialmente intensos, porque, cuando hay una cosa que funciona, la encuentran rápidamente. Si hay alguna actividad que genera empleo, riqueza o lo que sea en Cataluña, oye, es que van a por ella de manera inmisericorde (*remor de veus*), a destruirla: «¡Es que es especuladora!, ¡es que explota a la gente!», etcétera.

Y lo peor de todo –lo peor de todo– es que Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, en nombre de la sacrosanta independencia, tienen que aguantar que se insulte a los trabajadores de la Agencia Catalana de Turismo en nombre de no sé qué, en lugar de decir claramente que por ahí no se puede ir, que es el sector económico más potente de Cataluña, que hay miles y miles de personas que trabajan allí y no se merecen que se les llame «especuladores» o que se diga que están intentando destruir el territorio. Por favor, un poquito de decencia, pongamos las cosas en su sitio.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, de nou, la diputada Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé. Algunes consideracions sobre les seves intervencions als diferents grups que s'han expressat sobre aquesta moció.

Un apunt, senyora Baró: no sé si vostè estava aquí la legislatura passada, jo no, però és que tornem a presentar efectivament els mateixos punts perquè la moció decau amb el final de la legislatura, no hi ha informe de control, per tant, m'imagino que sabrà que això és així. Per tant, no és que no hàgim tingut temps de fer les poques mesures que van a donar-hi a suport, sinó que és que no podia perquè la moció ha decaigut i la informo d'aquesta qüestió.

Voler complaure parròquies. Bé, nosaltres avui estem al costat de la gent de SOS Costa Brava, que està aquí. No és la nostra parròquia, sinó que són moviments autònoms, de la mateixa manera que hem estat al costat de la gent de Barcelona World, de la gent que vol barris dignes. Aquesta, si ho vol i ho volen dir, «menystenint», és la nostra parròquia. La seva parròquia és la de «la Caixa», la dels ridículs amb Barcelona World, per exemple. Per exemple, com està aquest tema? Com tenim el tema

de Barcelona World? Ja han acabat de fer d'agent immobiliari per a la venda dels terrenys de «la Caixa»? «La Caixa», trist paper que va fer amb el dret a l'autodeterminació d'aquest país?

I, finalment, al diputat de Junts per Catalunya: si vostè s'hagués llegit aquest informe que ha ensenyat, veurà que situa que bona part dels nous treballadors no surten de la pobresa, i que, a més a més, aquests nous treballadors que no surten de la pobresa, vejам si endevinen de quin sector venen? Del gran i miraculós sistema de turisme que vostès han portat en aquest país i que ha condemnat les classes treballadores a una gran precarietat. Dos euros i mig l'hora per netejar habitacions d'hotel és el que fan les «kellys» cada dia. No ens ho inventem, no som uns monstres estranys que estem en contra del turisme, és una realitat quotidiana. El litoral a dia d'avui de la Costa Brava està amenaçat amb deu mil habitatges nous; una C-32 que es vol desdoblar per trinxar el territori; quatre edificis nous a Cap-roig, cinc hotels de luxe, un camp de golf, 272 amarradors més a Marina Port d'Haro i un càmping al Massís de Cadiretes. No ens ho inventem. Estem al costat de la veu del territori, que està alçada perquè està farta d'aquesta situació, i vostès no els donen resposta. I per descomptat que és una lluita de classes, i és una lluita de classes que com que viatgem molt sabem que...

El president

Diputada...

Natàlia Sánchez Dipp

...a Venècia, a Donosti, a Nova York i arreu del món s'està posant fre a aquesta idea, i el que cal és un decreixement turístic.

(Aplaudiments.)

El president

Els recordo en general, als diputats i les diputades, que aquest torn és per posicionar-se sobre les esmenes, i habitualment no ho fan, i després tenim problemes per entendre què és el que estem votant. Per tant, els aviso per a propers plens que, si us plau, utilitzin aquest torn per la cosa que va ser concebut, que és precisament per posicionar-se respecte a les esmenes.

Senyora Granados, em demanava la paraula. Sí?

Eva Granados Galiano

Sí, per demanar votacions separades. Per una banda, el 10 i l'11, que poden anar junts, i per l'altra, que també poden anar junts, el 3, 6, 7, 15 i 16.

Gràcies.

El president

Si no m'he equivocat, que ho apuntava mentre vostè ho deia, 10 i 11 per un costat, 3, 6, 7, 15 i 16 per un altre. Sí? *(Pausa.)* Alguna altra petició de votació separada? *(Pausa.)* Sí, senyora Alamany?

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí, tots per separat, si us plau.

El president

D'acord. Votarem, per tant, punt per punt, separadament, aquesta moció de dinou punts.

Comencem la votació pel punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 4 vots a favor, 116 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 4 vots a favor, 115 en contra, 8 abstencions i un diputat o diputada que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 4 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt, el cinquè, queda rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots a favor, 99 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots a favor, 99 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 queda rebutjat per 4 vots a favor, 116 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 queda rebutjat per 4 vots a favor, 124 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 126 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 125 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 4 vots a favor, 116 en contra i 8 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 4 vots a favor, 124 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots a favor, 63 en contra i 53 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat per 109 vots a favor, 2 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 18.

Comença la votació.

Aquest punt, el divuitè, queda rebutjat per 12 vots a favor, 115 en contra, cap abstenció i un diputat o diputada que no ha votat.

Passem ara a votar el punt dinovè i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt dinovè d'aquesta moció queda rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

I, si no ens hem deixat cap punt d'aquesta moció, l'hauríem votat tota. No hi ha cap més punt a l'ordre del dia a tractar.

Per tant, s'aixeca la sessió. Moltíssimes gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i dos minuts.